

Liahona

**Namų ir
šeimos stiprinimas,
p. 4, 16, 20, 22**

**Jauni suaugusieji atvirauja
apie skaistybę, p. 42**

**Ketrios mums padėjusios
Raštų ištraukos, p. 54**

**Kas laukia po Pradinukų
organizacijos, p. 58**



*Kristus Amerikoje,
aut. Džefris Heinas*

*Kai prisikėlęs Kristus
Amerikoje lankė nefitus, „jis
ėmė jų mažus vaikus vieną po
kito ir laimino juos, ir meldėsi
Tėvui dėl jų.*

*Ir tai padaręs, jis vėl
pravirko.*

*Ir jis prakalbo miniai ir tarė
jiems: Pažiūrėkite į savo mažu-
tėlius.“ (3 Nefio 17:21–23.)*



Liahona, 2012 m. spalio

ŽINIOS

- 4** **Pirmosios Prezidentūros žinia: Vienas raktas į laimingą šeimą**
Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
- 8** **Lankomojo mokymo žinia: Gyvenkime pagal savo sandoras**

APYBRAIŽOS

- 22** **Kaip padėti jaunimui įgyti dvasinės patirties**
Melisa Meril
Penki patyrimų keliai, vedantys į atsivertimą.
- 28** **Almos Knyga: Pamokos mūsų laikams**
Vyresnysis Polas B. Paiperis
Trys pamokos apie nefitus gali padėti sėkmingai įveikti šių dienų iššūkius.

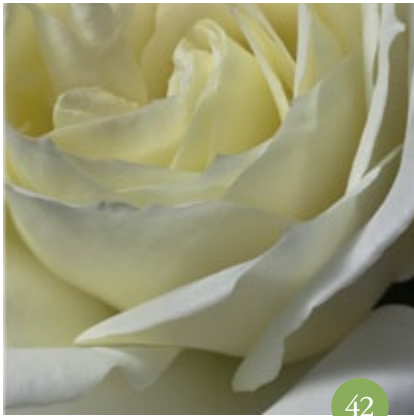
- 34** **Kaip išgyventi prieš teritorijoje**
Prezidentas Boidas K. Parkeris
Sužinokite, kaip jumyse esanti Šventoji Dvasia gali jus vesti ir apsaugoti.

RUBRIKOS

- 9** **Jaunimo stiprybės vardan: Apranga ir išvaizda**
- 10** **Spalio konferencijos užrašinė: Paruoškime savo kalendorių konferencijai**
Šeryl Bur
- 11** **Tarnavimas Bažnyčioje: Sekmadieninės mokyklos atsakymai**
Ema Adams
- 12** **Kuo mes tikime: Išmintingas gyvenimas mus paruošia ateičiai**

- 14** **Nežymūs ir paprasti dalykai**
- 16** **Mūsų namai, mūsų šeima: Skaistybės ir tyrumo mokymas**
Metju O. Ričardsonas
- 20** **Evangelijos klasika: Teisumo mokymas namie**
Vyresnysis Delbertas L. Steiplis
- 38** **Pastarųjų dienų šventųjų balsai**
- 74** **Bažnyčios naujienos**
- 79** **Idėjos šeimos namų vakarui**
- 80** **Kol susitiksime vėl: Geri dalykai nesibaigia**
Kaitlin A. Raš

VIRŠĖLYJE
Kodžio Belo fotoilustracijos.



42

42 Skaistumas netyrame pasaulyje

Aštuoni jauni suaugusieji aptaria, kaip skaistumo nevertinančiame pasaulyje išlikti skaisčiam.



Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną. Užuomina: ar Nojus naudojosi Liahona?

46 Klausimai ir atsakymai

Ką reiškia gerbti Dievo kunigystę?

48 Būk išmintingas ir būk draugas

Vyresnysis Robertas D. Heilsas
Gerai draugai padeda laikytis įsakymų.

51 Kaip apsirengti šokiams

Kristal Martin
Norėjau vilktis pečių nedengiančią suknelę, bet prisiminiau savo patriarchalinį palaiminimą.

52 Jaunimo stiprybės vardan: Apranga ir išvaizda – „Vadovaukitės Šventąja Dvasia“

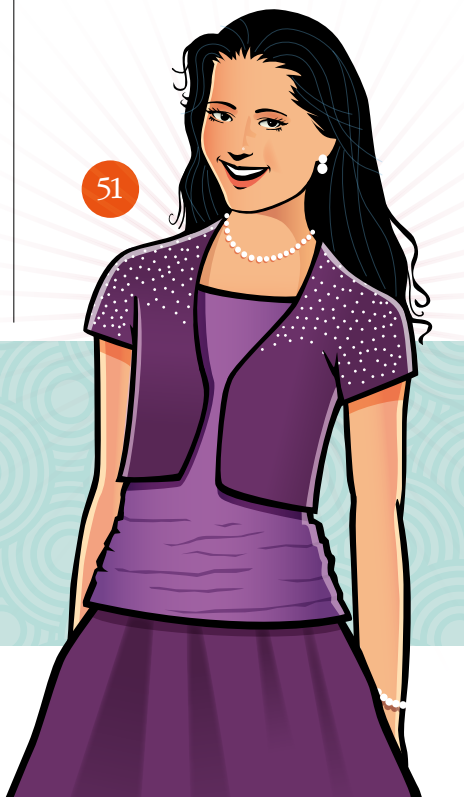
Merė N. Kuk

54 Sustiprinti žodžio galios

Keturi paaugliai pasakoja apie jiems padėjusias prisimintas Raštų ištraukas.

57 Plakatas: Tiesus ir siauras yra kelias

51



58 Kas laukia po Pradinukų organizacijos

Štai kas jūsų laukia Vaikinių arba Merginų organizacijose.

60 Brangi drauge

Maribel
Laiškas draugei, besijaudinančiai dėl išėjimo iš Pradinukų organizacijos.

61 Pasveikinkime naują gyvenimo tarpinį

Marisė Vidison
Nojus, Dilanas, Patrikas ir Benas ruošiasi gauti kunigystę.

62 Muzika: O ateiki, mielas Jėzau

63 Ypatingas liudytojas: Kodėl svarbu, kad visur ištikimai sekčiau Jėzumi Kristumi?

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas

64 Pradinukų organizacija namuose: Kunigystės palaiminimai yra prieinami visiems

66 Dviguba palaima

Ričardas M. Romnis
Susipažinkite su Sofija ir Elodija, dešimtmetėmis dvynėmis iš Madagaskaro.

68 Ar galiu ir aš pasikrikštyti?

Hilari Votkins Lemon
Šešiametis Paulas nekantrauja tapti Bažnyčios nariu.

70 Mažiems vaikams

81 Mormono Knygoje aprašomų žmonių figūrėlės

Oficialus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios tarptautinis žurnalas lietuvių kalba

Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas, Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštalų Kvorumas: Boidas K. Pakeris, L. Tomas Peris, Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas, M. Raselas Balardas, Ričardas G. Skotas, Robertas D. Heilsas, Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris, Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersonas

Redaktoriai: Kreigas A. Kardonas
Konsultantai: Šeinas M. Bovenas, Bredlis D. Fosteris, Kristofelis Goldenas jaun., Antonis D. Perkinas

Generalinis direktorius: Deividas T. Vorneris
Šeimos ir narių rėmimo skyriaus direktorius: Vincentas A. Vaunas

Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas

Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas

Vadovaujantis redaktorius: R. Valis Džonsonas
Vadovaujantis redaktoriaus padėjėjas: Larynas Porteris Gantas

Padėjėja leidybos klausimams: Melisa Zenteno

Rašymo ir redagavimo grupė: Suzan Beret, Rajanas Karas, Deividas Diksonas, Deividas A. Edvardas, Metju D. Flitonas, Mindi Rei Fridman, Hikari Loftus, Lija Maklanahan, Maiklas R. Morisas, Ričardas M. Romnis, Polas Vandenbergas, Džulija Vudburi

Generalinis meno skyriaus direktorius: Dž. Skotas Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas
Apipavidalinimo grupė: Dženet Endrius, Fei P. Andrus, C. Kimbolas Botas, Tomas Čaildas, Keris Lyn C. Herin, Kolynė Hinkli, Erikas P. Džonsonas, Skotas M. Mūjis, Bredas Teris

Intelektualinės nuosavybės koordinatė: Koletė Nebeker Onė

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piters
Gamybos grupė: Koni Bautorpė Bridž, Hovardas Dž. Braunas, Bžulė Bardet, Brajanas V. Džidžis, Ketlynė Hovard, Denysė Kirbi, Džini Dž. Nelson, Ti Pileris, Geil Teit Raferti

Spausdinimui ruošė: Džefas L. Martinas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Kreigas K. Zedgvikas
Realizacijos skyriaus direktorius: Evanas Larsenas

Dėl žurnalo įsigijimo teiraukitės artimiausiame krašto paskirstymo centre.

Rankraščius ir užklauskas galite pateikti interneto tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką adresu Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų, bislamų, bulgarų, sebuanų, čekų, danų, estų, fidžiečių, graikų, islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, kambodžiečių, kinų, kiribačių, korejiečių, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, malagasų, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samojiečių, slovenų, suomių, švedų, tagalogų, taitiečių, tajų, tongiečių, ukrainiečių, urdų, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingais tiražais.)

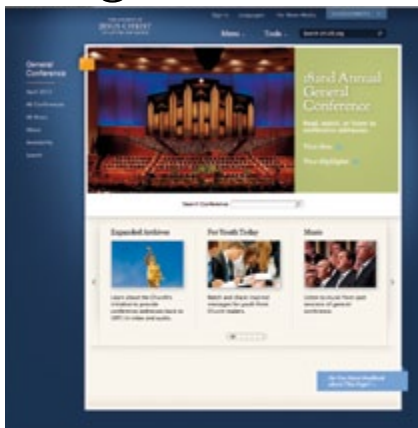
© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos. Printed in the United States of America.

Tekstinę ir vaizdinę *Liahonos* medžiagą prirėikus galite pasidauginti nekomerciniam naudojimui bažnyčioje ar namuose. Jei šalia iliustracijos yra atitinkamas draudimas, prašome jos nekopijuoti. Dėl autorinių teisių rašykite į Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: October 2012 Vol. 14 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Daugiau internete Liahona.lds.org



SUAUGUSIEMS

Pirmosios Prezidentūros žinioje perskaite apie atleidimą (p. 4), galbūt panorėsite perskaityti ir paskutinę Prezidento Džeimso E. Fausto kalbą visuotinėje konferencijoje „Gydančioji atleidimo galia“ (2007 m. balandis), kurią rasite adresu conference.lds.org.

JAUNIMUI

52 puslapyje Merė N. Kuk aiškina, kaip mūsų jaučiama pagarba šventykloms gali veikti mūsų rengimąsi. Adresu youth.lds.org galite rasti daugiau informacijos apie „Aprangą ir išvaizdą“ ir apie bet kurį kitą standartą iš brošiūrėlės *Jaunimo stiprybės vardan*.

VAIKAMS

Straipsnyje „Dviguba palaima“ (p. 66) paskaitkite apie dvynukes Elodiją ir Sofiją iš Madagaskaro, o adresu liahona.lds.org rasite linksmų nuotraukų apie jas.

JŪSŲ GIMTAJA KALBA

Žurnalas *Liahona* ir kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama tinklalapyje www.languages.lds.org.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo pirmąjį straipsnio puslapį

Apranga, 9, 51, 52
Atleidimas, 4
Atsivertimas, 39
Bažnyčios istorija, 14
Darbas, 12
Draugai, 48
Dvasingumas, 26
Gerumas, 28
Išmintis, 48
Jėzus Kristus, 62, 63
Krikštas, 68
Kunigystė, 46, 64

Malda, 38
Merginų organizacija, 58, 60
Mokymas, 16, 20
Mormono Knyga, 28, 81
Negandos, 28
Paklusnumas, 40, 57
Pasiruošimas, 12
Pavyzdys, 40
Pranašai, 28
Raštų studijavimas, 11, 54
Sandoros, 8

Savarankiškumas, 12
Skaistybė, 16, 42
Šabas, 40
Šeima, 4, 16, 20, 22, 38, 66
Šventyklos, 8, 52
Šventoji Dvasia, 26
Tarnavimas, 20, 39
Tėvystė, motinystė, 16, 20, 22
Tikėjimas, 39, 80
Vadovavimas, 20
Vaikinų organizacija, 58, 61
Visuotinė konferencija, 10





**Prezidentas
Dytaris F.
Uchtdorfas**

Antrasis patarėjas
Pirmojoje Prezidentūroje

VIENAS RAKTAS Į laimingą šeimą

Didis rusų rašytojas Levas Tolstojus savo romane *Ana Karenina* pradeda tokiais žodžiais: „Visos laimingos šeimos panašios viena į kitą, kiekviena nelaiminga šeima yra nelaiminga savaip.“¹ Nors dėl visų laimingų šeimų panašumo nelabai sutinku su Tolstojumi, tačiau atradau vieną bendrą bruožą, būdingą daugumai jų: jie kažkaip atleidžia ir užmiršta vienas kito netobulumus ir stengiasi įžvelgti geras savybes.

O nelaimingose šeimose ieškoma ydų, laikoma pagieža ir, rodos, neįstengiama užmiršti praeities nuoskaudų.

„Taip, bet ...“, – pradeda nelaimingieji. „Taip, tačiau tu nežinai, kaip smarkiai ji mane įskaudino“, – prasitaria vienas. „Taip, tačiau nežinai, koks jis baisus žmogus“, – sako kita.

Galbūt jie abu teisūs; galbūt abu neteisūs.

Yra daug užgauliojimo lygių. Yra daug įskaudinimo lygių. Tačiau pastebėjau, kad dažnai pateisiname savo pyktį ir pataikaujame savo sąžinei pasakodami istorijas apie kitų motyvus, taip pasmerkdami jų veiksmus kaip neatleistinus ir egoistiškus, o savo pačių motyvus iškeliamo kaip tyrus ir nekaltus.

Princo šuo

Yra tokia sena XIII a. valų pasaka apie prinčą, kuris grįžęs į namus pamatė, kad jo šuniui nuo snukio laša

kraujas. Princas nuskubėjo vidun ir, savo siaubui, pamatė, kad jo sūnelio nebėra, o lopšys apverstas. Supykęs princas išsitraukė kardą ir nužudė savo šunį. Netrukus po to jis išgirdo savo sūnelio verksmą – kūdikis buvo gyvas! Šalia kūdikio tysojo negyvas vilkas. Iš tikrųjų šuo apgynė princo sūnelį nuo žmogėdros vilko.

Nors šis pasakojimas dramatiškas, tačiau jis gerai perteikia pamokymą. O pamokymas toks: mūsų kalbos apie tam tikrą kitų elgesį ne visada atitinka faktus – kartais tų faktų mes net nenorime žinoti. Nepaleisdami kartėlio ir pasipiktinimo mes jau geriau supykę laikysime save teisiais. Kartais tokia pagieža gali tęstis mėnesius ar metus. O kartais visą gyvenimą.

Išskirta šeima

Vienas tėvas niekaip negalėjo atleisti savo sūnui už tai, kad jis nukrypo nuo kelio, kuriuo eiti buvo mokomas. Berniukas turėjo tėvui nepatinkančius draugus ir dažnai elgdavosi priešingai, nei jo tėvas norėjo. Dėl to tarp tėvo ir sūnaus atsivėrė praraja; berniukas, kai tik galėjo, paliko namus ir daugiau į juos nebegrižo. Jie retai besikalbėjo.

Ar tėvas jautėsi teisus? Galbūt.

Ar sūnus jautėsi teisus? Galbūt.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

„Besiruošdami kiekvienai pamokai, paklauskite savęs, kaip šis principas susijęs su šeimos narių gyvenimu“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], p. 171). Pagalvokite, ar nevertėtų pakviesti šeimos narius pasidalinti pozityviais patirtais ar matytais išgyvenimais apie atleidimą. Aptarkite tuos išgyvenimus, pažymėdami atleidimo palaimas. Užbaikite savo liudijimu apie atleidimo vienas kitam svarbą.

Težinau tik tiek, kad toji šeima išsiskyrė ir tapo nelaiminga dėl to, kad nei tėvas, nei sūnus negalėjo vienas kitam atleisti. Jie negalėjo pamiršti tų karčių prisiminimų apie vienas kitą. Savo širdis jie užtvindė pykčiu, o ne meile ir atleidimu. Abu jie atėmė sau galimybę vienas kito gyvenimą pasukti geresne kryptimi. Toji praraja tarp jų, pasirodo, buvo tokia gili ir tokia plati, kad jie patys tapo dvasiniais kaliniais savo emocijų salelėje.

Laimei, mūsų mylintis ir išmintingas Amžinasis Tėvas Danguje parūpino priemonių šiam didybės tarpekliui peržengti. Didysis ir begalinis Apmokėjimas yra aukščiausias atleidimo ir susitaikymo poelgis. Jo didingumo neįmanoma suvokti, tačiau visa savo širdimi ir siela liudiju apie jo tikrumą ir didžiausią galią. Gelbėtojas paaukojo Save kaip išpirką už mūsų nuodėmes. Per Jį mes įgyjame atleidimą.

Tobulos šeimos nėra

Nė vienas nesame be nuodėmės. Visi darome klaidų – tiek jūs, tiek aš. Visi buvome sužeisti. Visi sužeidėme kitus.

Tik per mūsų Gelbėtojo auką galime įgyti išaukštinimą ir amžinąjį gyvenimą. Jei sutiksime eiti Jo keliais ir suminkštindami savo širdis įveiksime savo išdidumą, tai į savo šeimą ir į asmeninį gyvenimą įnešime susitaikymą ir atleidimą. Dievas padės mums tapti atlaidesniems, labiau norintiems padaryti daugiau, nei esame prašomi, pirmiems atsiprašyti, net jei tai buvo ne mūsų kaltė, atsikratyti senų pagiežų ir daugiau jų nebeprisiminti. Dėkokime Dievui, atidavusiam Savo Viengimį Sūnų, ir Sūnui, atidavusiam Savo gyvybę dėl mūsų.

Kasdien galime jausti Dievo meilę mums. Ar neturėtume daugiau savęs atiduoti savo artimajam, kaip to mokoma mėgstamoje giesmėje „Tiek visko gavęs“² Viešpats atvėrė mums kelią į atleidimą. Ar nebūtų teisingiausia nusimesti savo savimylą ir išdidumą ir imti atidarinti palaimingas atlaidumo duris tiems, su kuriais mums sunku bendrauti, – ypač mūsų pačių šeimos nariams?

Galiausiai, juk laimė kyla ne iš tobulumo, o iš dieviškų principų taikymo, kad ir mažais žingsneliais. Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas pareiškė: „Laimė šeimyniniame gyvenime geriausiai pasiekama, kai ji pagrįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus mokymais. Sėkmingos santuokos ir šeimos sukuriamos ir palaikomos, remiantis tikėjimo, maldos, atgailos, *atlaidumo*, pagarbos, meilės, užuojautos, darbo ir pilnaverčio poilsio principais.“³

Atleidimas glūdi pačiame šių paprastų tiesų, pagrįstų mūsų Dangiškojo Tėvo laimės planu, centre. Kadangi atleidimas sujungia principus, jis sujungia ir žmones. Jis yra raktas, jis atrakina užrakintas duris, jis yra pradžia sąžiningo kelio ir jis yra viena iš mūsų turimų didžiausių vilčių turėti laimingą šeimą.

Tepadeda mums Dievas būti šiek tiek atlaidesniems savo šeimoje, labiau atlaidesniems vieni kitiems ir galbūt dar atlaidesniems sau patiems. Meldžiu, kad atleidimą patirtume tokia nuostabia prasme, kokia dauguma laimingų šeimų yra panašios. ■

IŠNAŠOS

1. Levas Tolstojus, *Ana Karenina*, vertė Pranas Povilaitis (2008).
2. Vaikų dainelė „Tiek visko gavęs“.
3. *Šeima. Pareiškimas pasauliui*; kursyvas pridėtas.

Malda ir ramybė

Loren V.

Vieną vakarą aš susiginčijau su savo mama ir dėl to gana bjauriai jaučiausi. Todėl nusprendžiau pasimelsti. Nors buvau blogos nuotaikos ir nenorėjau būti „dvasinga“, tačiau žinojau, kad malda padės man jaustis laimingesne ir sumažins norą ginčytis. Mamai išėjus iš kambario, pradėjau melstis. „Brangus Dangiškas Tėve, šį vakarą kreipiuosi į Tave todėl, kad ...“ Ne. Atsimerkiau ir atlaisvinau sukryžiuotas rankas; tai keistai skambėjo. Pabandžiau vėl. „Dangiškasis Tėve, man reikia ...“ Tai irgi keistai skamba. Jutau, kad Šėtonas stengiasi mane įtikinti nesimelsti Dangiškajam Tėvui ir neprašyti Jo pagalbos.

Tačiau staiga pajutau norą pasakyti ačiū! Taip ir padariau, ir mintyse pasipylė daug dalykų, už kuriuos galėčiau padėkoti savo Tėvui Danguje. Baigusi Jam dėkoti, ėmiau aptarinėti opią problemą.

Po maldos pajutau nuostabią ramybę, šiltą dvasinį jausmą, kylantį iš žinojimo, kad mūsų Dangiškasis Tėvas ir mano tėvai myli mane ir kad esu Dievo vaikas. Aš sugebėjau atsiprašyti mamos ir priimti jos atsiprašymą.

Atleidimas neša laimę

Prezidentas Uchtdorfas moko, kad turime atleisti savo šeimos nariams. Pažiūrėkite, kaip Juozuko ir Onutės poelgiai paveikė jų šeimą.



Juozukas žaidžia su mažąja sesute Onute. Onutė iš Juozuko atima žaislą. Ką turėtų daryti Juozukas?

Juozukas supyksta ant Onutės.

Onutė pravirksta. Mama subara Juozuką už sesutės skriaudimą. Juozukas gailisi dėl savo prasto poelgio.

Juozukas atleidžia Onutei ir žaidimui susiranda kitą žaislą.

Jie laimingai žaidžia drauge. Mama džiaugiasi, kad Juozukas buvo geras savo sesutei ir laikėsi taikos šeimoje. Juozukas jautėsi laimingas dėl to, kad nusprendė atleisti.



Vėliau Juozukas ir Onutė turėjo padėti mamai paruošti pietus. Juozukas nepadeda. Ką turėtų daryti Onutė?

Onutė skundžiasi mamai. Onutė nepatenkinta, kad turi dirbti viena. Per pietus dėl ginčo visi jie yra nelaimingi.

Onutė atleidžia Juozukui ir padeda ruošti pietus. Mama yra dėkinga už Onutės pagalbą. Laiminga šeima drauge susėda valgyti pietų. Onutė jaučiasi gerai, nes nusprendė atleisti.

Kaip tavo sprendimas atleisti veikia laimę jūsų šeimoje?

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padedančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje.



Gyvenkime pagal savo sandoras

Per tarnavimą ir viena kitos stiprinimą lankomasis mokymas tampa mūsų mokinytės ir pagarbos savo sandoroms išraiška. Sandora yra šventas ir patvarus pasižadėjimas tarp Dievo ir Jo vaikų. „Kai suvokiame, kad esame sandoros vaikai, žinome, kas esame, ir ko iš mūsų tikisi Dievas, – sakė Vyresnysis Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. – Jo įstatymas įrašomas mūsų širdyse. Jis yra mūsų Dievas, ir mes esame Jo tauta.“¹

Būdamos lankančiomis seserimis, mes galime sustiprinti savo lankomų seserų ryžtą laikytis sudarytų šventų sandorų. Tai darydamos padėsime joms pasiruošti amžinojo gyvenimo palaimoms. „Kiekviena šios Bažnyčios sesuo, su Viešpačiu sudariusi sandoras, turi dievišką įpareigojimą padėti gelbėjant sielas, rodyti pavązdį pasaulio moterims, stiprinti Sionės namus ir statyti Dievo karalystę“² – sakė Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo.

Sudarydamos sandoras ir jų laikydamosi tampame įrankiais Dievo rankose. Sugebėsime aiškiai dėstyti savo įsitikinimus ir stiprinti viena kitos tikėjimą Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi.



Iš Raštų

1 Nefio 14:14; Mozijo 5:5–7; 18:8–13; Doktrinos ir Sandorų 42:78; 84:106

IŠNAŠOS

1. Raselas M. Nelsonas, „Sandoros“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. M. Raselas Balardas, „Women of Righteousness“, *Liahona*, 2002 m. gruodis, p. 39.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 133.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kaip mano sandoros stiprina mane?
2. Kaip savo prižiūrimoms seserims padėtu laikytis jų sandorų?

Tikėjimas, šeima, parama

Iš mūsų istorijos

1833 m. Pranašui Džozefui Smitui Viešpats apreiškė, kad šventykla yra „visų šventųjų dėkojimo vieta“. Ji yra „mokyimo vieta visiems, kurie pašaukti tarnauti įvairiuose pašaukimuose ir pareigybėse; kad jie būtų tobulinami savo tarnystės supratimo, teorijos, principų, doktrinos srityse – visame kame, kas susiję su Dievo karalyste žemėje“ (DS 97:13–14).

XIX a. penkto dešimtmečio pradžioje Navū mieste, Ilinojuje, esančios Paramos bendrijos seserys padėjo viena kitai pasiruošti šventyklos apeigoms. Aukštosios kunigystės apeigose, kurias Navū šventykloje priėmė pastarųjų dienų šventieji, „apsireišk[ė] dieviškumo galia“ (DS 84:20). „Šventiesiems besilaikant savo sandorų, toji galia juos stiprino ir palaikė per visus būsimų dienų ir metų išbandymus.“³

Šiandien Bažnyčioje ištikimos moterys ir vyrai visame pasaulyje tarnauja šventykloje ir ten sustiprėja per palaimas, kurios gali būti gaunamos tik per šventyklos apeigas.

APRANGA IR IŠVAIZDA

Šiuolaikiniame pasaulyje daugelis nesupranta arba nepaiso šventos savo kūno prigimties. Pastarųjų dienų šventieji išsiskiria savo apranga, parodančia, kokie gerbtini yra mūsų kūnai (žr. *Jaunimo stiprybės vardan* [brošiūra, 2011], p. 6–8). Šio numerio 52 puslapyje Merè N. Kuk, pirmoji patarėja Merginų organizacijos visuotinėje prezidentūroje, aptaria šį standartą:

„Statant šventyklas, rūpestingai užtikrinamas jos saugumas ir grožis tiek viduje, tiek išorėje. Planuojant šventyklas, svarbiausia nepamiršti, kad šventykla *simbolizuoja* Viešpatį – ji yra Jo namai. Šventyklas *gerbiame* kaip šventus statinius, į kuriuos įeiti gali tik verti žmonės. *Pagarbumą* šventykloms rodome todėl, kad per dalyvavimą jos šventose apeigose ir sandorose, mums suteikiama galimybė sugrįžti pas mūsų Dangiškaįjį Tėvą.

„Jūsų kūnai yra daug vertingesni už pačią gražiausią šventyklą žemėje. Esate mylimas Dievo sūnus ar dukra! Tie patys principai – simbolizavimas, gerbimas ir pagarbumas – juo labiau tinka rūpinantis savo kūnu ir jo apsauga.“

Žemiau pateikti pasiūlymai gali jums padėti, mokant savo vaikus teisingų principų apie aprangą ir išvaizdą. Taip pat atmintei, kad jūsų kuklaus rengimosi pavyzdys mokys jūsų vaikus, kaip svarbu tinkamai rengtis.

Pasiūlymai, kaip mokyti jaunimą

- Su savo paaugliu brošiūroje *Jaunimo stiprybės vardan perskaitykite skyrelį apie aprangą ir išvaizdą*. Taip darydami turėsite progą aptarti su šiuo standartu susijusias doktrinas, palaiminimus bei įspėjimus ir atsakyti į visus savo sūnaus ar dukters klausimus.
- Pagalvokite, ar nevertėtų surengti šeimos namų vakaro apie aprangos ir išvaizdos svarbą. Galėtumėte šeimos paklausti: „Jei Viešpats būtų su jumis Bažnyčioje, kaip norėtumėte būti apsirengę? Kaip norėtumėte Jam prisistatyti? Kaip jaučiatės būdami apsirengę kukliai?“ Taip pat galite aptarti, kaip tinkamai rengtis kitomis progomis, pvz., į mokyklą, į darbą ar į visuomeninius renginius.

Pasiūlymai, kaip mokyti vaikus

- Savo apranga parodome tai, kas mums svarbu. Kad pailiustruotumėte šį principą pagalvokite, ar nevertėtų surengti šeimos namų vakarą, kuriame visi apsirengtų kaip misionieriai arba geriausiai sekmdieniniais rūbais.
- Jau nuo vaikystės vaikai gali pradėti rengtis kukliai. Su savo vaikais peržiūrėkite brošiūros *Jaunimo stiprybės vardan* 7 puslapyje surašytas gaires ir parūpinkite tas gaires atitinkančių rūbų. ■



RAŠTŲ IŠTRAUKOS APIE APRANGĄ IR IŠVAIZDĄ

Pradžios 1:27;

1 Korintiečiams 6:19;

Almos 1:27

Spalio konferencijos užrašinė

„Ką aš, Viešpats, pasakiau, aš pasakiau; ... ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pat“ (DS 1:38).

Paruoškime savo kalendorių konferencijai

Šeryl Bur

Kadangi tuo metu nebuwome užsiėmę papildoma veikla, klausydami visi visuotinės konferencijos galėjome jausti daugiau Dvasios.

Prieš daugelį metų, kai mūsų šeši vaikai dar buvo maži, nusprendėme visuotinę konferenciją pasidaryti daug prasmingesniu įvykiu. Mes kalbėjomės apie tai, kad visuotinę konferenciją svarbu žiūrėti švairiu protu ir pailsėjus. Konferencija – tai svarbus laikas priimti mūsų dabartinių pranašų pamokymus. Taigi, įsipareigojome likus kelioms dienoms iki konferencijos ar per konferencijos savaitgalį neplanuoti nieko papildomo. Savo kalendoriuje apibraukėme tas dienas ir kiekvienas įsipareigojome per jas neplanuoti jokių papildomų veiklų.

Jei ir jūs nuspręsite daryti kažką panašaus, tai darysite atsižvelgdami į šeimos poreikius ir situaciją; tačiau mūsų šeimoje tos „papildomos veiklos“ reikė mokyklos būrelių lankymą, kaimynų draugų kvietimą pas mus į namus, išvykas su draugais kur nors iš namų, pasilinksminimus ar pietus su draugais ar giminaičiais, projektų vykdymą ar kiemo tvarkymą tarp konferencijos sesijų arba per jas, mokyklos projektų palikimą paskutinei minutei ir papildomų užduočių prisiėmimą darbe.

Kai iki konferencijos belikdavo viena savaitė, atsisakyti tų veiklų kartais būdavo sunku, tačiau dažniausiai mūsų šeimos nariai džiaugsmingai rinkdavosi teisingai ir vykdėdavo mūsų įsipareigojimą. Supratome, kad mūsų mažesni vaikai norėjo dalyvauti visuotinėje konferencijoje. Manau, kad taip nutiko todėl, kad likus savaitei iki konferencijos mes dažnai šnekėjome apie jos svarbą.

Su džiaugsmu pranešu, jog tai, kad mūsų

kalendorius, likus kelioms dienoms iki konferencijos ir per ją, nebūdavo perkrautas, visiškai pakeitė santykius mūsų šeimoje. Mūsų širdys ir protai buvo paruošti konferencijai. Tuo metu mes nebūdavome užsiėmę papildoma veikla, tad, susėdę klausytis savo vadovų patarimų, galėjome jausti Dvasią.

Šio įsipareigojimo laikėmės konferenciją po konferencijos, nes mūsų namus jis pripildydavo ramybės. Nors keli mūsų vaikai jau nebegyvena mūsų namuose, juos raginame ir toliau neperkrauti kalendoriaus, likus kelioms dienoms iki konferencijos ir per ją, lygiai taip, kaip darome mūsų namuose. Mes taip pat stengiamės suplanuoti laiką taip, kad vieną konferencijos sesiją galėtume peržiūrėti visa šeima. Viliuosi, kad, kai mūsų vaikai susituoks ir susilauks savo vaikų, jie ir toliau stropiai stengsis apsaugoti konferencijos metu patiriamus išpūdžius, neperkraudami savo kalendoriaus papildomomis veiklomis. ■



TEBŪNA PRIORITETAS KONFERENCIJAI

„Jau dabar nuspręskite konferencijai teikti prioritetą gyvenime. Nuspręskite atidžiai klausytis išsakytų mokymų ir sekti jais.“

Vyresnysis Polas V. Džonsonas iš Septyniadešimties, „The Blessings of General Conference“, Liahona, 2005 m. lapkritis, p. 52.

SEKMADIENINĖS MOKYKLOS ATSAKYMAI

Ema Adams

Esu linkusi savo iššūkiams ieškoti svarių paaiškinimų – prašyti Viešpaties padėti man surasti tą vienintelį sprendimą, kuris viską sustatytų į savo vietas. Supratau, kad tokia mano nuostata gali dar labiau apsunkinti padėtį.

Savo apylinkėje mokydama Evangelijos doktrinos klasę, nusprendžiau uždavinėti gilius klausimus, kuriems prireiktų apmąstymo ir svarių, naujų ir įžvalgių atsakymų. Kitaip tariant, norėjau išvengti pasikartojančių, nuvalkiotų „sekmadieninės mokyklos atsakymų“, kuriuos apylinkės nariai pateikdavo kiekvieną savaitę.

Pasiruošimo metu benagrinėdama Naująjį Testamentą, apstulbau pamačiusi, kad žodis *likti* kartojasi daug kartų. Pavyzdžiui, Jono 15:10 rašoma: „Jei laikysitės mano įsakymų, *pasiliksite* mano meilėje, kaip aš kad vykdaus savo Tėvo įsakymus ir *pasilieku* jo meilėje“ (kursyvas pridėtas).

Savo didingoje užtarimo maldoje Gelbėtojas meldžiasi, kad Jo mokiniai „[būtų] viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse“ ir „aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę“ (Jono 17:21, 23).

Labiausiai ieškojau, kaip išlikti vienybėje su Viešpačiu, kaip galiu *išlikti* Jo meilėje ir kaip dėl jos galėčiau įgyti daugiau kantrybės – tokios kantrybės, kurios man labiausiai reikėjo, kad mane sekinančius dalykus paversčiau man jėgų teikiančiais ir pašventinančiais.

Ironiška, tačiau, ieškodama atsakymų tiek dėl žodžio *likti*, tiek dėl mane kasdien varginančių sunkių iššūkių, galiausiai sugrįždavau prie tų pačių sekmadieninės mokyklos atsakymų, kurių taip stengiausi išvengti. Atsakymus į savo iššūkius suradau skaitydama Raštus, kasdien melddamasi, tarnaudama savo šeimai ir kitiems žmonėms, lankydama šventykloje ir sekmadieniniuose susirinkimuose. Supratau, kad šie paprasti dalykai tikrai parodo skirtumą tarp paprasto ištvėrimo ir gero bei kantraus ištvėrimo.

Sekmadieninės mokyklos atsakymai tikrai yra patys geriausi atsakymai. ■



MŪSŲ TIKĖJIMO UGDYMAS

„Tarnavimas, studijavimas, malda ir garbinimas yra keturi svarbiausi dalykai, kuriais papildome, „ko dar stinga [mūsų] tikėjimui“.

(1 Tesalonikiečiams 3:10.) Jei savo tikėjimą liausimės ugdyti nors vienu iš šių konkrečių būdų, tapsime pažeidžiami. ...

„Pasaulyje žmonių širdims kietėjant, Viešpats gali persmelkti mūsų sąmonę „Dvasios kalaviju, tai yra Dievo žodžiu“. (Žr. Efeziečiams 6:17; taip pat žr. Jaromo 1:12.) Tačiau, išgirstą žodį turime sujungti su tikėjimu (žr. Hebrajams 4:2) ir krisčioniška tarnyste, kaip apie tai esame ne kartą girdėję.“

Vyresnysis Nylas A. Maksvelas (1926–2004) iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo, „Lest Ye Be Wearyed and Faint in Your Minds“, *Ensign*, 1991 m. gegužė, p. 88.



NAUDOJIMASIS BAŽNYČIOS PATVIRTINTA LITERATŪRA

„Mokydami ir liudydami apie Evangelijos doktrinas, mokytojai ir vadovai naudojami Raštais, pastarųjų dienų pranašų mokymais ir patvirtinta mokomąja medžiaga. Kiekvienos klasės ar kvorumo patvirtinta mokomoji medžiaga yra surašyta naujaušiam leidinyje *Nurodymai dėl mokymo medžiagos*. Jei reikia, mokytojai ir vadovai mokomąją medžiagą gali papildyti Bažnyčios žurnalais, ypač žurnalų *Ensign* ir *Liahona* numeriais, skirtais visuotinei konferencijai.“

Handbook 2: Administering the Church (2010), 5.5.4.

Išmintingas gyvenimas

MUS PARUOŠIA ATEIČIAI

Pastarųjų dienų šventieji tiki, kad reikia būti pasiruošusiems ir savarankiškiems. Tikime, kad darbui turime ruoštis per išsilavinimą, juodai dienai turime ruoštis finansiškai, o stichinėms nelaimėms ir kitiems iššūkiams turime ruoštis materialiai. Svarbiausia, kad mes tikime dvasiniu pasiruošimu Antrajam Jėzaus Kristaus atėjimui ir kad vėl gyvensime su mūsų Tėvu Danguje. Toks požiūris į pasiruošimą yra vadinamas išmintingu gyvenimu.

Išmintingas gyvenimas atspindi mūsų tikrąją amžinąją prigimtį: turime patys veikti, o ne būti veikiami (žr. 2 Nefio 2:26). Viešpats nori, kad būtume atsakingi ir nepriklausomi (žr. DS 78:14). Jis nori, kad gyventume išmintingai todėl, kad taip gyvendami tampame atsakingi, dosnūs, brandūs ir malonūs. Nes kuo savarankiškesni esame, tuo geriau galime padėti savo šeimai ir kitiems. Kaip galime pamaitinti alkaną, jei patys alkstame? Kaip galime suteikti žinių, jei patys jų neturime? Kaip galime stiprinti kitų tikėjimą, jei mums patiems jo trūksta?

Išmintingo gyvenimo principai yra tokie:

- Pasiruošimas. „Pasiruoškite tam, kas įvyks, nes Viešpats arti.“ (DS 1:12.)
- Darbštumas. „Netinginiausi.“ (DS 42:42.)
- „Siekite mokytumo, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu.“ (DS 88:118.)

Jei Bažnyčios nariai daro viską, kad save aprūpintų, bet vis dar nesugeba patenkinti pagrindinių poreikių, pagalbos pirmiausia jie turėtų kreiptis į savo šeimą. Jei to nepakanka, tada gali padėti Bažnyčia. Kad padėtų nariams, vyskupai ir skyrių prezidentai gali panaudoti „Viešpaties sandėlio“ išteklius (žr. DS 82:18–19). Bet kokia Bažnyčios parama yra skirta padėti nariams padėti sau ir įtvirtinti darbo principą savo gyvenime. ■

Daugiau apie tai skaitykite Pradžios 41; DS 38:30.



„Visi esame atsakingi už savęs ir savo šeimų aprūpinimą tiek materialiai, tiek ir dvasiškai. Kad aprūpintume išmintingai, turime praktikuoti išmintingo gyvenimo principus: džiaugsmingai gyventi pagal turimus išteklius, pasitenkinti tuo, ką turime, vengti didelių skolų, stropiai taupyti ir ruoštis juodos dienos netikėtumams.“

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Tapkime išmintingais aprūpintojais: materialiai ir dvasiškai“, 2009 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

**Savarankiški tapsime,
jei darbuosimės ties
šiais dalykais:**

Dvasinė stiprybė: pasikliau-
kite Viešpačiui; pakluskite
įsakymams; kasdien melskitės
ir studijuokite Raštus; tarnau-
kite kitiems.



Fizinė sveikata: pakluskite
lšminties žodžiui; mankštinki-
tės; gerai išsimiegokite; laikyki-
tės higienos ir sanitarijos.



Išsilavinimu: tapkite raštingi;
įgykite darbo įgūdžių; studi-
juokite „iš geriausių knygų“
(DS 88:118).



Darbu: dirbkite, kad
aprupintumėte save ir
savo šeimą.



Atsargų kaupimu namie:
kaupkite švarų geriamą
vandenį ir palaipsniui
didinkite jūsų reguliariai
vartojamo maisto atsargas
ir ilgai negendančio maisto
atsargas, pvz., grūdus ir
pupas.



Finansais: mokėkite
dešimtinę ir atnašas;
venkite bereikalingų
skolų; palaipsniui kaupkite
finansines atsargas.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

Kai kurie žmonės stebisi,
kodėl pastarųjų dienų
šventieji kaupia maistą.
Iš tikrųjų maistą ir van-
denį mes kaupiame, kad
pasiruoštume atvejams, kai
pritrūks maisto ir švaraus
vandens arba kai smarkiai
sumažės šeimos pajamos.
Ištikus nelaimei, maisto
atsargas kaupę žmonės
jausis daug saugiau ir galės
geriau padėti savo šeimai ir
kaimynams išgyventi ištiku-
są krizę.

Nežymūs ir paprasti dalykai

„Nežymiais ir paprastais dalykais įvykdomi dideli dalykai“ (Almos 37:6).

KILNŪS GYVENIMAI NEUŽMIRŠTAMI

Njuelas K. Vitnis (1795–1850)

Apačioje, kairė įklia: Njuelo K. Vitnio portretas. Apačioje, dešinė įklia: Njuelo K. Vitnio krautuvės Kirtlande, Ohajo valst., antras aukštas, kur buvo vedamos Pranašų mokyklos pamokos ir Bažnyčios susirinkimai. Apačioje: Vitnio krautuvė

Njuelas Kimbolas Vitnis gimė 1795 m. vasario 5 d. Vermonte, JAV. Būdamas talentingas verslininkas jis pradėjo draugauti ir bendradarbiauti su Sidniu Gilbertu. Verslo pradžioje jie dažnai keliaudavo. Per vieną tokią verslo kelionę Kirtlande, Ohajo valst., Njuelas sutiko Elizabetę Aną Smit. Njuelas ir Ana draugavo trejus metus ir 1823 m. susituokė.

Njuelas ir Ana drauge ieškojo tiesos ir kurį laiką dalyvavo kampbelitų judėjime, kuris skelbėsi atkūręs senovinę kricšionybę. Vieną naktį Njuelas ir Ana meldėsi, „kad sužinotų iš Viešpaties, kaip galėtų

gauti Šventosios Dvasios dovaną“. Ana taip aprašė regėjimą, kurį jie gavo kaip atsaką į savo maldą: „Ant mūsų nusileido Dvasia ir namus apgaubė debesimis. . . Tada iš debesies išgirdome balsą, sakantį: „Pasiruoškite priimti Viešpaties žodį, nes jis atvyksta.“¹

Netrukus po šio atsakymo į maldą, 1830 m. spalį, į Kirtlandą atvyko pastarųjų dienų šventųjų misionieriai. Lapkričio mėnesį Njuelas ir Ana buvo pakrikštyti. Vos po kelių mėnesių į Vitnių duris pasibeldė Džozefas ir Ema Smitai. Džozefui pasveikinus Njuelą vardu, šis negalėjo atsakyti tuo pačiu, tad Džozefas

tarė: „Esu Džozefas, pranašas. Meldeisi prašydamas, kad atvykčiau; taigi ko pageidauji iš manęs?“² Tada Vitniai kelioms savaitėms priėmė Smitus pas save ir suteikė jiems pastogę 1832 m. rugsėjį.

Be to, kad suteikė Smitams vietą, kur apsistoti, Njuelas taip pat leido Bažnyčiai laisvai naudotis antru savo krautuvės aukštu. Vitnio krautuvėje Bažnyčios vadovai vesdavo susirinkimus ir Pranašų mokyklos pamokas.

1831 metų gruodį Njuelas buvo pašauktas antruoju Bažnyčios vyskupu, o vėliau tarnavo kaip Bažnyčios finansinių operacijų direktorius, padėdamas Bažnyčiai valdyti savo lėšas ir išsivaduoti iš skolų. 1838 m. rudenį Vitniai persikėlė į Far Vestą, Misūrio valst., kur Njuelas vėl buvo pašauktas vyskupu, o po 10 metų jis ir jo šeima persikėlė per lygumas į Solt Leik Sitį, kur jis tarnavo kaip Pirmininkaujantis Bažnyčios vyskupas.

Njuelas mirė 1850 m. rugsėjo 24 d. Solt Leik Sityje nuo kvėpavimo takų susirgimo.

IŠNAŠOS

1. Elizabeth Ann Whitney, quoted in Edward Tullidge, *The Women of Mormonism* (1877), p. 41–42.
2. Joseph Smith, quoted in Elizabeth Ann Whitney, „A Leaf from an Autobiography“, *Woman's Exponent*, Aug. 15, 1878, p. 51.



Danas Džonsas (1810–1862)

Nuo Bažnyčios įsteigimo jau pašaukta daugiau nei milijonas misionierių, bet Danas Džonsas yra daugiau nei tik vienas iš milijono. Apie šį valų misionierių Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008) sakė: „Pagal atsivertusiųjų skaičių Danas Džonsas be abejonės turi būti įtrauktas į pustuzinį pačių produktyviausių misionierių Bažnyčios istorijoje.“¹

Prieš misionierišką tarnystę Danas iš Velso emigravo į Jungtines Valstijas ir dirbo Misisipės upe plaukiojusio garlaivio *Maid of Iowa*, kuris į Navū, Ilinojaus valst., atplukdė daug pastarųjų dienų šventųjų, kapitonu. 1843 m. jis prisijungė prie Bažnyčios ir artimai susidraugavo su pranašu Džozefu Smitu.

Dano misijos išpildė paskutinę Džozefo Smito užrašytą pranašystę. Žūties išvakarėse pranašas Džozefas Smitas pro Karteidžo kalėjimo langą girdėjo šūvius, todėl nusprendė miegoti ant grindų. Netoliese gulėjo Danas Džonsas. Pranašas paklausė Daną, ar šis bijo mirti. Šis atsakė: „Ar manai, kad tas laikas jau atėjo? Užsiėmus tokiu reikalu, mirtis man neatrodo labai baisi.“ Tada Džozefas išpranašavo: „Tu dar pamatysi Velsą ir įvykdysi tau paskirtą misiją.“²

Pranašo pažadas išsipildė 1845 metais, kada Danas su žmona Džeine buvo pašaukti tarnauti Velse. Savo iškalbos talentą Danas panaudojo įtikinamai mokyti Evangelijos. Jis laisvai kalbėjo valų ir anglų kalbomis ir, pasak liudytojų, taip patraukliai, kad, kalbėdamas bet kuria šių kalbų, galėjo prikautyti savo klausytojų dėmesį kelioms valandoms.

Būdamas Velse, Danas leido pastarųjų dienų šventųjų periodiką, brošiūras ir knygas valų kalba. Danui Džonsui vadovaujant, misionieriai Velse įkūrė 29 skyrius ir pakrikštijo beveik po 1 000 žmonių kiekvienais jo pirmosios misijos metais. 1852 metais jis buvo pašauktas į antrąją misiją Velse ir, nepaisant augančio Bažnyčios persekiojimo, per ketverius

metus buvo pakrikštyta apie 2 000 žmonių.

Grįžęs į Jutą, Danas padėjo į čia atvykti daugeliui valų. Iki mirties 51-aisiais savo gyvenimo metais jis padėjo į Jungtinių Valstijų vakarus atvykti maždaug 5 000 žmonių.

IŠNAŠOS

1. Gordon B. Hinckley, „The Thing of Most Worth“, *Tambuli*, Mar. 1994, 8; *Ensign*, Sept. 1993, p. 7.
2. Joseph Smith, *History of the Church*, 6:500.



Iš kairės: Valų misionieriaus Dano Džonso portretas. Garlaivis, koku plaukiojo ir Danas Džonsas, artinasi prie Navū prieplaukos, Ilinojaus valstijoje. Danas Džonsas padeda valų emigrantams

SKAISTYBĖS IR TYRUMO mokymas



Metju O. Ričardsonas

Antrasis patarėjas Sekmadienės mokyklos visuotinėje prezidentūroje

Mokydami savo vaikus apie lytinį artumą, gimdytojai gali naudotis šiais šešiais metodais.

Turiu privilegiją susitikinėti su viso pasaulio jaunimu ir jaunais suaugusiais žmonėmis, gyvenančiais skirtingomis sąlygomis. Kartą su ypač įspūdingais paaugliais kalbėjausi apie tyrumą, skautumą ir dorovingą gyvenimą. Pasakęs jiems, kad man didelį įspūdį padarė jų komentarai, pasitikėjimas, išvaizda ir elgesys, paklausiau: „Kaip jūs išmokote taip aiškiai dėstyti mintis, užtikrintai atsakinėti ir nesivaržyti, kalbant tokia jautria tema?“ Viena mergina nedvejodama atsakė: „Turiu gimdytojus, kurie moko.“ Kiti pritariamai linktelėjo. Šis paprastas, bet kartu ir nepaprastas patyrimas pabrėžia, kokią įtaką savo vaikų gyvenime turi gimdytojai – ypač mokant apie tyrumą, skautumą, lytinį artumą ir tinkamus santykius.

Deja, dauguma gimdytojų nepakankamai gerai savo vaikus moko apie lytinius santykius. Pavyzdžiui, apklausęs virš 200 aktyvių jaunų vienišų pastarųjų dienų šventųjų, pamačiau, kad tik 15 procentų jų savo gimdytojus laikė pirminiu šaltiniu informacijai apie lytinius santykius gauti. Tie jauni nevedusieji sakė, kad apie šią svarbią temą jie pirmiausia sužinojo iš draugų ir bendraamžių, interneto, žiniasklaidos, pramogų pasaulio, vadovėlių, artimųjų ar savo vadovų Bažnyčioje.

Suprantama, mokyti šia tema nėra lengva. Tačiau manau, kad būtent gimdytojai yra geriausi mokytojai, galintys perteikti šiuos šventus principus. Žemiau aprašyti metodai padės sukurti paprastus, veiksmingus ir ilgalaikius principus ir praktikas, kurios skatina veiksmingą mokymąsi ir mokymą, ypač mokant savo vaikus gyventi dorovingai ir skaisčiai.

Mokymas ir mokymasis turi prasidėti anksti. Gimdytojai, kurie savo vaikus veiksmingai moko lytinėmis temomis, supranta, kad dauguma vaikų su tokiomis temomis susiduria daug anksčiau, nei jie ar jų gimdytojai to tikisi ar nori. Daug vaikų su seksualinio pobūdžio turiniu internete susiduria jau 11 metų, o kai kurie net dar anksčiau. Pramogų pasaulio renginiuose, sporto varžybose, reklamoje ir net socialinėje žiniasklaidoje daugėja seksualinio pobūdžio vaizdų ir užuominų.

Kai kurie gimdytojai pagrįstai klausia: „Kada turėtume pradėti kalbėtis lytinio pobūdžio klausimais?“ Tai priklauso nuo vaiko amžiaus, brandos ir konkrečios situacijos. Gimdytojus, kurie atidžiai stebės savo vaikų elgesį, atidžiai jų klausysis ir neskubėdami apmąstys ir spręs, kada ir ko mokyti vaikus, ves Dvasia. Pavyzdžiui, pamenu, kai vos penkerių metų sulaukęs mano sūnus ėmė klausinėti apie anatomiją. Nors buvo kiek baugu, bet pasidarė aišku, jog jau atėjo laikas apie tai kalbėtis. Tačiau galvojant, kaip atsakyti, pasidarė aišku, kad dar *nebuvo* tinkamas metas su savo sūnumi kalbėtis visomis lytinio pobūdžio temomis.

Mokymas ir mokymasis turi vykti dažnai. Mokymasis yra procesas, o ne vienkartinis įvykis. Kai ateina laikas vaikus mokyti apie lytinį artumą ar panašiais klausimais, žmonės



tai dažnai vadina „pasikalbėjimu“. Sąmoningai ar ne, bet šis terminas reiškia, kad gimdytojai šios temos moko vienintelio pokalbio metu. Tai nėra pats veiksmingiausias būdas vaikui mokytis. Gelbėtojas mokė, kad mes mokomės „eilutę po eilutės, priesaką po priesako“ (2 Nefio 28:30). Mokymas bus sėkmingesnis, jei prie temos sugrįšime mūsų vaikams truputį paaugus ir daugiau subrendus. Šį principą suvokiantys gimdytojai ruošiasi protiškai, emociškai ir dvasiškai, kad savo vaikus lytinio pobūdžio temomis galėtų mokyti jų vaikystėje ir paauglystėje.

Veiksmingas mokymasis ir mokymas priklauso nuo mokytojo ir mokinio santykių. Kai ateina laikas vaikus mokyti lytinio pobūdžio temomis, dauguma gimdytojų labiausiai jaudinasi nežinodami, *ką* jie turėtų sakyti. Nors tai svarbu, bet veiksmingas mokymas ir mokymasis toli gražu neapsiriboja vien kalbėjimu ir turinio išdėstymu. Tiesą sakant,

kaip gimdytojai mokys savo vaikus gali būti daug svarbiau, nei tai, ką konkrečiai jie sakys. Tyrimai rodo, kad lytinio pobūdžio klausimais savo vaikus veiksmingiausiai moko tie gimdytojai, kurie atvirai bendrauja, reiškia meilę ir susirūpinimą ir aktyviai dalyvauja savo vaikų gyvenime.¹

Mano neformaliai apklaustų jaunuųjų pastarųjų dienų šventųjų komentaruose tendencingai atsispindėjo jų noras, kad gimdytojai būtų atviresni ir noriau kalbėtusi lytinio pobūdžio temomis. Šie jauni suaugusieji leido suprasti, jog jie ne tik nori, kad jų gimdytojai įsitrauktų į šį procesą, bet taip pat, kad jų gimdytojai „kalbėtusi *su jais*, o ne *jiems*“. Jie pageidavo „natūralių“, „normalių“, „jaukių“ ir žymiai mažiau „nepatogių“ pokalbių. Tai gimdytojus turėtų motyvuoti labiau stengtis būti prienamesnius, sukalbamesnius, natūralesnius ir nesijaudinti dėl temos, situacijos ar net to, ar laikas tinkamas. Jei būtų tokia kaina, kurią

Lytinio pobūdžio klausimais savo vaikus veiksmingiausiai moko tie gimdytojai, kurie atvirai bendrauja, reiškia meilę ir susirūpinimą ir aktyviai dalyvauja savo vaikų gyvenime.

turėtų sumokėti gimdytojai, norintys veiksmingai savo vaikus mokyti svarbiausių dalykų, tai toji kaina būtų toks gimdytojų elgesys, kad jų vaikai, kalbėdamiesi visomis temomis, ypač asmeninio pobūdžio, jaustųsi kuo jaučiau ir saugiau.

Mokymas ir mokymasis veiksmingiausias būna tuomet, kai tema yra aktuali ir tikra. Priklausomai nuo mūsų kalbėjimo manieros, mokymas apie lytinį artumą gali įgyti nepatogų, netikrovišką, nepraktišką ar net pamokslaujantį atspalvį. Sėkmės sulauksite tuomet, kai suvoksite, jog daugumai vaikų klausimų ir susirūpinimų kyla iš jų reakcijos į tikras situacijas ir pastebėjimus. Jei savo vaikams būsime dėmesingi, juos išklausysime ir juos stebėsime, tai tikrai žinosime, ko turime mokyti.

Pavyzdžiui, filmai, stiliai, mados, televizijos programos, reklamos ar dainų tekstai duoda geras progas pasikalbėti apie moralės standartus. Daugiau progų atsiras tuomet, kai stebėsime savo vaikų santykius ir elgesį su kitais, stebėsime jų ir jų bendraamžių aprangą, vartojamą kalbą, domėjimąsi priešinga lytimi, o taip pat bendruomenėje vyraujančią požiūrį į skautumą ir moralės standartus. Yra gausybė tikroviškų progų *su* vaikais pasikalbėti apie moralę ir tyrumą.

Turbūt pats svarbiausias tokio tikroviško mokymo veiksnys yra pačių gimdytojų rodymas skautumo, kuklumo ir tyrumo pavyzdys. Vaikai bus labiau linkę įsiklausyti ir sekti savo tėvų patarimais, jei tie patarimai bus grindžiami geru jų pavyzdžiu.

Priešingas teiginys irgi yra teisingas. Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „Daugeliu atžvilgiu mūsų veiksmai kalba garsiau už mūsų žodžius. Prezidentas Brigamas Jangas (1801–1877) mokė:

*Jei savo
vaikams būsime
dėmesingi, juos
išklausysime ir
juos stebėsime,
tai tikrai
žinosime, ko
turime mokyti.*

„[Savo vaikams] turėtume rodyti tokį pavyzdį, kokį norėtume, kad jie sektų. Ar suprantame tai? Pernelyg dažnai matome gimdytojus, kurie iš savo vaiko ar vaikų reikalauja paklusnumo, gero elgesio, malonių žodžių, gražios išvaizdos, mielo balso ir šviesių akių, tačiau patys kupini kartėlio ir barnių! Tai labai netinkama ir nelogiška!“ Tokį netikusį elgesį mūsų vaikai pastebės ir turbūt suras pasiteisinimų elgtis panašiai.“²

Mokiniai geriausiai išmoksta tada, kai supranta, ką mokytojai moko. Pernelyg daug jaunuolių ir jaunų suaugusių žmonių reiškia susierzinimą dėl to, kad jų gimdytojai ir net vadovai Bažnyčioje yra linkę kalbėti „kodiniais žodžiais“, o mintis dėsto tokiais menamais terminais, kurie kelia daugiau klausimų nei atsakymų ir daugiau įtamos nei palengvėjimo. Tai ypač pasakytina kalbant apie lytinio pobūdžio temas.

Tarnaudamas vyskupu jaunų vienišų narių apylinkėje dažnai susilaukdavau klausimo, ką reiškia žodis „pėtingas“. Mano ištikimieji apylinkės nariai buvo mokyti, kad neturėtų užsiiminėti pėtingu, bet jų niekas nemokė, ką pėtingas iš tikrųjų reiškia. Jiems buvo sunku laikytis nurodymo, kurio jie nesuprato.

Prezidentas Merionas Dž. Romnis (1897–1988), pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, aiškino, kad neužtenka vien mokyti taip, kad kiti suprastų, turime mokyti taip, kad niekas negalėtų suprasti neteisingai.³ Mūsų mokymas bus daug sėkmingesnis, jei vietoj kodinių žodžių ar net žargono vartosime tikslus ir tinkamus terminus. Taip puoselėsime savitarpio supratimą ir pagarbą.

Pažiūrėkite kaip Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo veiksmingai mokė moralės principų ir standartų. Jis sakė: „Bet koks lytinis artumas už santuokos



ribų – turiu omenyje bet kokią sąmoningą kontaktą su kito žmogaus intymiomis kūno dalimis, su rūbais ar be jų – yra nuodėmė ir draudžiamas Dievo. Prasižengimu taip pat laikomas sąmoningas tokių emocijų stimuliuojimas savo paties kūne.“⁴

Jei norime mokyti veiksmingai, turime užtikrinti, kad mūsų mokiniai suprastų žinią. Tokie paprasti klausimai kaip „Ar atsakiau į tavo klausimą?“ arba „Ar gerai tai paaiškinau?“ ar „Ar turi daugiau klausimų?“ yra labai naudingi.

Mokiniai atsiverčia tuomet, kai mokytojai žinią susieja su amžiniais principais ir standartais. Neturėtume susitelkti vien ties tinkamais „faktais iš gyvenimo“, nes veiksmingas Evangelijos mokymas vyksta tuomet, kai tuos faktus susiejame su „amžinojo gyvenimo faktais“. Pavyzdžiui, kalbėdami apie savo kūnus galime kalbėti apie tai, kiek laiko mylintis Dangišskasis Tėvas kūrė mūsų kūnus, ir kaip su Jo kūrniais turėtume elgtis pagarbiai ir sutinkamai su Jo lūkesčiais.

Nors pasaulis skęsta amoralume, tačiau ateities kartoms vilties vis dar yra. Toji viltis siejama su gimdytojais, visiškai pasišventusiais augančios kartos mokymui apie tyrumą ir skaistumą. Gimdytojai, kurie savo vaikus moko tyro ir skaistaus gyvenimo, stengiasi plėsti savo supratimą ir tobulinti savo mokymo įgūdžius. Tai darydami jie supras, kad „Viešpats juos išaukštins, jeigu jie mokys taip, kaip įsakė Jis“. Nes galiausiai tai „yra meilės darbas – galimybė padėti kitiems teisiai naudotis savo valios laisve, ateiti pas Kristų ir gauti amžinojo gyvenimo palaimas“.⁵ ■

IŠNAŠOS

1. Žr. Bonita F. Stanton ir James Burns, „Sustaining and Broadening Intervention Effect: Social Norms, Core Values, and Parents“, *Reducing Adolescent Risk: Toward an Integrated Approach*, ed. Daniel Romer (2003), p. 193–200.
2. Robertas D. Heilsas, „Our Parental Duty to God and to the Rising Generation“, *Liahona*, 2010 m. rugpjūtis, p. 74.
3. Žr. Jacob de Jager, „Let There Be No Misunderstanding“, *Ensign*, 1978 m. lapkritis, p. 67.
4. Ričardas G. Skotas, „Serious Questions, Serious Answers“, *Liahona*, 1997 m. rugsėjis, p. 31.
5. *Teaching, No Greater Call* (1999), p. 4.

Turbūt pats svarbiausias tokio tikroviško mokymo veiksnys yra pačių gimdytojų rodomas skaistumo, kuklumo ir tyrumo pavyzdys.

TEISUMO mokymas NAMIE

*Tėvai turi pareigą ir palaimą
mokyti ir ugdyti savo vaikus,
kad šie gyventų teisiai.*



**Vyresnysis
Delbertas L. Steiplis
(1896–1978)**

Iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo

Delbertas L. Steiplis gimė 1896 m. gruodžio 11 d. Arizonoje, JAV. 1950 m. spalio 5 dieną jis buvo paskirtas į Dvylikos Apaštalų Kvorumą, kuriame tarnavo iki mirties 1978 m. rugpjūčio 19 d. Ši dvasinės valandėlės kalba buvo pasakyta Brigamo Jango universitete, 1977 m. vasario 1 d. Visą šios kalbos tekstą anglų kalba galite rasti internete, adresu speeches.byu.edu.

Tėvai turi galimybę mokyti savo mažus vaikus ir formuoti jų charakterį, kol Šėtonas dar neįgijo galios gundyti jų ir kol jie dar nesulaukė aštuonerių metų – kai taps atskaitingi Dievui. ... Viešpats tėvams patikėjo tuos brangius metus, pirmuosius vaiko gyvenimo metus, kai vaikai nėra atskaitingi už pasakytus ar padarytus dalykus. Tėvai turi pareigą ir palaimą mokyti ir ugdyti

savo vaikus, kad šie gyventų teisiai.

Pats veiksmingiausias būdas namuose mokyti teisumo ir religijos yra mokyti pavyzdžiu. Viliuosi, kad patys tėvai gyvena mielą ir dorą gyvenimą, nes tuomet mokydami ir ugdydami savo vaikus jie galės naudingai taikyti savo gyvenimo pavyzdį. [Prezidentas Deividas O. Makėjus (1873–1970) mokė:] „Jei norite mokyti tikėti Dievą, tai patys rodykite tikėjimą Juo; jei norite mokyti melstis, tai patys melskitės; ... jei norite, kad jie būtų santūrus, tai patys turite vengti nesantūrumo; jei norite, kad jūsų vaikai gyventų dorą, kupiną savikontrolės ir girtiną gyvenimą, tai patys visame tame rodykite vertą pavyzdį.“¹ Taip elgdamiesi, padarysite šiuos pamokymus savo vaikams įsimintinus; o jie, gavę tokį pamokymą iš tėvų, galės stiprinti save prieš Šėtono, kurio tikslas yra sunaikinti jų gyvenimus vos tik jie pasieks atskaitomybės amžių, viliones. Tėvų pareiga yra būti tokiems, kokie jie nori, kad būtų jų vaikai: mandagūs, nuoširdūs, santūrūs ir visuomet drąsūs daryti gera. Pavyzdys yra žymiai stipresnis nei prisakymas.

Kasdienis gyvenimas namie neturėtų prasilenkti su Bažnyčios principais ir standartais. Mūsų verslo santykiai neturėtų prasilenkti su mūsų tikėjimu. Vaikai labai greitai pastebi nenuoširdumą. Džonas Miltonas sakė, kad veidmainystė yra vienintelė nuodėmė, kurios nepastebi niekas, išskyrus tik Dievą. Tačiau vaikai yra jautrūs neteisybei, ir jie priešinasi tam, kas nenuoširdu ar apsimestina. Žinome, kad vaikams daug didesnę įtaką daro mūsų gyvenimas, o ne mūsų pamokslai. Tėvai



visuomet turėtų būti sąžiningi su savo vaikais, laikytis jiems duotų pažadų ir kalbėti tik tiesą. Tik nuoseklus gimdytojas įgyja vaiko pasitikėjimą. Jei vaikas jaus, kad jūs gerbiate jo pasitikėjimą ir atsilyginate tuo pačiu, jis jo nesugriaus ir neužtrauks gėdos jūsų vardui. ...

Tėvai niekada neturėtų vaidytis savo vaikų akivaizdoje. Kartais vaidai kyla norint pataisyti ar sudrausminti vaiką. Vienas iš tėvų bara, kitas tam nepritaria. Tuomet vienybės įtaka namuose, kiek jos reikia vaikui, dingsta. Tėvai turi iš anksto vieningai sutarti, kuriuo keliu vaikas turi eiti; kitaip pasimetęs vaikas pradės eiti netinkamais keliais. Ričardas L. Evansas sakė: „Nesutarimai tarp tėvų yra neteisingi, trikdantys ir silpninantys šeimos pamatus. Tie asmenys, iš kurių vaikas tikisi patarimo, turi vieningai sutarti dėl duotinių patarimų.“² Žinome, kad vaikai yra jautrūs šeimos nuotaikoms ir jausmams; jie gali jausti įtampą ir nesutarimus, bet ne visada gali juos suprasti ar apibrėžti. ...

Vaikas turi teisę savo namuose rasti prieglobstį, apsaugą nuo išorinio pasaulio pavojų ir blogio. Šiam poreikiui patenkinti būtina

šeimos vienybė ir vientisumas. Šiame gyvenime tik namuose, ir niekur kitur, galime rasti tikrąją ir išliekančią laimę. Namus įmanoma paversti gabalėliu dangaus žemėje; iš tikrųjų įsivaizduoju, kad dangus bus idealaus šeimos gyvenimo žemėje tęsinys.³ ...

Evangelija, kurios mokome, yra tikra. Kristus gyvas, Dievas gyvas, o visiems Jo ištikiems ir atsidavusiems vaikams yra ruošiamos šlovingos buveinės danguje. Jau dabar planuoju trokštamus turėti namus, šeimą ir tai, kaip tenkinsite savo vaikų poreikius, kad išlaikytumėte juos teisiame kelyje, vedančiame šeimą į amžinąjį gyvenimą celestialiniuose namuose. Mano broliai ir seserys, telaimina jus visus Dievas. Manau, kad suprantate, jog daugelis čia pasakytų dalykų tinka jums. Jūsų namų sutvarkymas ir pavertimas šventais yra labai svarbus mažiesiems žmočiui, ateinantiems laiminti jūsų gyvenimą. ■

Rašyba ir skyryba standartizuota.

IŠNAŠOS

1. David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, comp. Llewelyn R. McKay (1967), p. 11.
2. *Richard Evans' Quote Book* (1975), p. 23.
3. Žr. David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), p. 490.

Vaikas turi teisę savo namuose rasti prieglobstį, apsaugą nuo išorinio pasaulio pavojų ir blogio. Šiam poreikiui patenkinti būtina šeimos vienybė ir vientisumas.



KAIP PADĖTI JAUNIMUI ĮGYTI DVASINĖS PATIRTIES

Niekas neprivers jaunimo įgyti dvasinės patirties, tačiau šie tėvai ir vadovai suprato, kad yra daug tokios patirties skatinimo būdų, vedančių į atsivertimą.

Kai Viačeslavas ir Zoja Gulko iš Ukrainos pradėjo domėtis Bažnyčia, jų trylikametė dukra Kira nelabai tuo džiaugėsi. Ji atsisakė dalyvauti pamokose su misionieriais, o sužinojusi apie į namus atvykstančius vyresniusius, „demonstratyviai užtrenkdavo savo kambario duris“, – prisimena jos mama.

Brolis ir sesuo Gulko, nusprendę prisijungti prie Bažnyčios, jautė, kad jei jiems pavyktų sudaryti tinkamas sąlygas Kirai pajusti Dvasią, tai jos širdis galbūt suminkštėtų. Kadangi pačios sesers Gulko liudijimas prasidėjo dalyvaujant kito žmogaus krikšte, ji paprašė Kiros ateiti į jos krikštą – tiesiog padėti jai po visko persirengti sausais rūbais. Sesers Gulko nuostabai, Kira sutiko.

„Ir tai įvyko!“ Sesuo Gulko prisimena:

„Dangiškasis Tėvas veikia labai stebuklingai.“ Kira *tikrai* pajuto Dvasią, o praėjus kelioms savaitėms po tėvų krikšto, ji sutiko susitikti su misionieriais. Ji pradėjo skaityti Mormono Knygą. Po kelių savaitių sesuo Gulko pastebėjo virš Kiros stalo kabantį raštelį; jame buvo užrašyti žodžiai iš 2 Nefio 2:25. Praėjus dviem su puse mėnesio po jų pačių krikšto, Gulko jau dalyvavo savo dukros krikšte. Dabar, praėjus 20 metų, Kira jau ištekėjusi. Ji ir jos vyras Deivas yra užantspauduoti šventykloje ir Evangelijoje augina savo du sūnus. Ji ištikimai tarnavo daugelyje pašaukimų ir yra aktyvi Bažnyčioje.

Po šio nutikimo Zoja pasimokė svarbios pamokos, tinkančios tiek visą gyvenimą Bažnyčioje esantiems tėvams, tiek, kaip jos su vyru atveju, naujiems nariams: tėvai ir vadovai negali Evangelijos kišti per prievartą, tačiau jie *tikrai gali* kviestis juos į įvairias vietas ir sudaryti tokias sąlygas, kurių metu jaunimas pats galėtų patirti dvasinių išgyvenimų. Tie išgyvenimai savo ruožtu veda į atsivertimą.

Pateikite šiuolaikinius Dievo žodžio ir jaunimo gyvenimo pavyzdžius.



Bet koks gi yra pats geriausias būdas sudaryti tokias sąlygas? Tėvai ir vadovai iš viso pasaulio dalinasi savo sėkminga patirtimi.

Duokite jaunimui progų tarnauti

Brazilijos San Paulo kuole esančios Granža Viana apylinkės vaikinai yra labai aktyvūs. Tačiau jų vadovai pastebėjo, kad kai kurie tų vaikinų turi asmeninių problemų ir nelabai sėkmingai vykdo savo kunigystės pareigas.

Vyskupijai pasitarus su Vaikinų organizacijos vadovais, buvo nutarta didesnę dėmesį skirti vaikinų tarnavimo veikloms, o ne pramoginėms ar pasilinksminimo veikloms. Buvo pradėti lankyti mažiau aktyvūs kvorumo nariai, einama su nuolatiniams misio-nieriais ir išnešiojamas sakramentas iš namų negalintiems išeiti apylinkės nariams. Vaikinams šios veiklos suteikė progų pritaikyti

seminarijoje ir sekmadieniais mokytus principus (žr. 2 Nefio 2:26).

Ilgainiui „tos dvasinės veiklos juos labai pakeitė“, – praneša vienas iš kunigijos vadovų.

„Labai stebėjomės, kai vieną pasninko sekmadienį visi mūsų vaikinai išsakė savo liudijimus, – sakė jis. – Liudijimo metu jie ašarodami prisiminė tą gerą dvasią, kurią jautė tomis progomis. Vienas vaikinai pasakojo apie nutikimą, jam nunešus sakramentą vienam mūsų apylinkės senam nariui, jau trejus metus negalėjusiam pasikelti iš lovos. Jo žmona, ištikima sesuo, vaikinus priėmė su džiaugsmu ir viltimi. Po apeigos ji papasakojo, kokia laiminga jaučiasi dėl jos gyvenime esančios Evangelijos, nepaisant visų didelių problemų ir sunkumų, su kuriais susiduria. Jie pajuto Dvasią ir suprato, kaip Evangelija keičia žmonių gyvenimus. Šis nutikimas buvo toks ryškus, kad jie dar ilgai jo nepamirš – galbūt net visą gyvenimą.“

Jis pažymi, kad tokių dalykų tikrai nebūdavo „futbolo varžybose ar linksmoste bendrose vaikinų ir merginų vakaronėse“. Jis sako, kad šis nutikimas pamokė jį, kaip svarbu skatinti tokius patyrimus, kurių metų jaunimas galėtų pajaušti Dvasią.

„Bendravimo veiklos yra svarbios, – tęsia jis. – Tačiau dvasiniai patyrimai yra gyvybiškai svarbūs, nes jie padeda jaunimui stiprinti savo liudijimus.“

Kiekvieną sekmadienį Prancūzijos Anžė kuole esančioje Reno apylinkėje sesuo Delfina Letourt, Merginų organizacijos prezidentė, kiekvienai klaseje esančiai merginai duodavo po atviruką ir paprašydavo pasirinkti po vieną į Bažnyčią neatėjusią bendraamžę ir jai parašyti. Merginos parašydavo apie tos savaitės pamoką – ko išmoko ir kas jas įkvėpė – ir taip pat draugišką asmeninę

Mokykite, naudodamiesi šiuolaikinių ir senovės pranašų žodžiais.

žinutę. Tuomet sesuo Letourt arba viena iš jos patarėjų surinkdavo atvirukus ir paštu išsiuntinėdavo į Bažnyčią neatėjusioms merginoms.

Tokia veikla buvo paprasta, tačiau veiksminga, sako ji, ne tik todėl, kad neatvykusios merginos sužinojo, jog jas prisimena, tačiau dar ir todėl, kad atvirukus rašiusios merginos išmoko neužmiršti viena kitos.

„Nežymiais dalykais įvykdomi dideli stebuklai, – tarė ji (žr. Almos 37:6). – Matėme, kaip kai tai vyko. Tos merginos įgavo daugiau drąsos, o šis patyrimas padėjo joms sustiprinti savo liudijimus.“

Sujunkite jaunimą su Dievo žodžiu.

Alma mokė, kad Dievo žodžio pamokslavimas turi stiprų poveikį (žr. Almos 31:5). Deividas Elmeris, Vaikinių organizacijos vadovas iš Teksaso, JAV, tai žinojo ir savo vadovaujamiems vaikinams norėjo surengti turiningą skautų žygį, teikiantį patirties, kuri jiems padėtų pasiruošti ateičiai.

Brolis Elmeris pamaldžiai svarstė, ką galėtų papasakoti, ir pajuto įkvėpimą iš kalbos, kurią pasakė Vyresnysis Ny-las L. Andersenis iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. Išvykos metu brolis Elmeris mokė iš tos kalbos, įskaitant vyresniojo Anderseno pasakojimą apie Sidnį Goingą, regbio žvaigždę iš Naujosios Zelandijos, kuris dėl galimybės tarnauti misijoje pristabdė savo sportinę karjerą. „Jūsų misija bus šventa galimybė atvesti žmones pas Kristų ir padėti pasiruošti Antrajam Gelbėtojo atėjimui“, – sakė vyresnysis Andersenis.¹

Tas patyrimas buvo stiprus, sako brolis Elmeris, nes jis mokė gyvojo pranašo žodžių. Tos dvasinės valandėlės pabaigoje visi vaikinai užrašė savo vardus ant regbio kamuolių – taip jie pasižadėjo tarnauti misijoje ir prisiminti, ko mokėsi ir ką jautė. Dauguma tėvų ir vadovų tą vakarą neskubėjo eiti miegoti, su vaikinais jie kalbėjosi apie tai, kaip misija paveikė jų gyvenimą.

„Mūsų Dievas yra asmeniškai bendraujantis; Jis pažįsta Savo jaunimą, – sako brolis Elmeris. – Jis žino jų gyvenimus, iššūkius ir kas su šiais vaikinais dedasi. Negali žinoti, kaip Jis veikia jų gyvenimuose. Mes, vadovai, teparuošiame jiems tinkamą aplinką, kurioje jie galėtų pajusti



Dvasią. Galite naudotis Raštais ir pranašų žodžiais; tačiau būtent Viešpats, o ne mes, veikia jų širdyse.“

Būkite nuoseklūs

Brolis Elmeris sako, kad nori, jog vaikinai iš to žygio nepamirštų dar vieno dalyko: Evangeliją jie studijavo nuosekliai.

„Jutau, kad iš dalies mano pareiga buvo sudaryti jiems sąlygas pajusti Dvasią, o kad tai nutiktų, turėjau tai suplanuoti, – sako jis. – Vyresnysis Deividas A. Bednaris yra mokęs apie dvasinių tradicijų puoselėjimą savo gyvenime, tokių tradicijų kaip Raštų studijavimas, malda ir šeimos namų vakaras.² Nors tą savaitę mes buvome išvykoje, tačiau ir toliau laikėmės savo dvasinių tradicijų. Meldėmės visi drauge. Vaikinams pavedėme paruošti 10-ies minučių dvasinę valandėlę ryte, o jų vadovai ir tėvai paruošė dvasinę valandėlę vakare.

Mintis buvo ta, kad nors ir buvome išvykę iš namų, o mūsų užsiėmimai buvo kitokie nei įprastai, tačiau mūsų dvasinėms tradicijoms niekas nesutrukdė. Tie vaikinai gal prisimins, o gal ir neprisimins, ko konkrečiai buvo

Kasdienių darbų metu atraskite tikroviškų mokymo akimirky.



mokoma, tačiau viliuosi, kad jie atmins, jog mes išlaikėme dvasinės valandėlės, maldos ir Raštų studijavimo tradicijas.“

Mira Bokobo Garsija iš Filipinų taip pat žino apie nuoseklumo vertę, ir ji žino, kad to mokyti reikia pradėti namie. Sesuo Garsija ir jos vyras Edvinas turi tris sūnus ir šešias dukras, jiems nuo 8 iki 22 metų ir visi dalyvauja įvairiuose geruose užsiėmimuose. Nors tai gali reikšti, kad daug žmonių vaikščioja skirtingais keliais, tačiau ši šeima labai stengiasi pietus valgyti drauge.

„Maisto virimas, linksmas ruošimas ir valgymas yra vienas geriausių būdų surinkti mūsų vaikus“, – sako sesuo Garsija. Ji pažymi, kad valgio metas yra laikas atsipūsti, visiems susijungti ir padėkoti už Viešpaties palaimas.

Pasinaudokite esamomis progomis mokyti ir klausytis

Džoselin Fylden iš Naujosios Škotijos Kana-doje sako, kad pačios svarbiausios jos išmoktos

pamokos auginant šešis vaikus, kuriems dabar yra nuo 20 iki 30 metų, yra susijusios ne tik su tiesioginiu mokymu, bet ir su „kūrimu aplinkos, kurioje vaikai patys galėtų mokytis tiesų“.

Neskubėkite jiems pasakyti, ką daryti, ar atsakyti į visus jų klausimus“ – sako ji. Vietoj to ji rekomenduoja nukreipti vaikus „atsakymų ieškoti mūsų pranašo ar Raštų mokymuose“. Ji priduria: „Taip pat būkite pasiruošę aptarti jų surastus atsakymus.“ Be to, kai jos pačios vaikai užduoda jai klausimų, ji kartais atsako klausimu: „O ką, jūsų manymu, turėtumėte daryti?“

„Tikėkite, kad jie pasirinks teisingai, – sako ji. – Kai per daugybę kasdienių savo vaikų mokymo akimirky padedame jiems suprasti, kaip jų gyvenime veikia Dvasia, ir kai jie išmoksta jausti Dvasią, visa tai lyg katalizatorius skatina juos ieškoti naujų dvasinių potyrių, stiprinančių jų liudijimą apie mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus realumą. Prasideda bangelių efektas: kuo daugiau šviesos ir Dvasios teikiamos pagodos jie jaučia, tuo labiau trokšta ir siekia daryti tai, kas jų gyvenime išlietų dar daugiau Dvasios.“

Ji skuba pažymėti, kad jos šeimoje naudojami veiksmingi principai yra tie patys, kurių nuolat moko Bažnyčios vadovai. Pavyzdžiui, ji sako, kad nors kai kurie mokymai gali vykti formalių diskusijų forma, kaip antai šeimos namų vakaro, šeimos Raštų studijavimo ir šeimos maldos metu, tėvus Dvasia gali skatinti ieškoti ir kitų mokymo progų.³

„Pasivaikščiokimas kartu, pavėžėjimas į užsiėmimus, kamuolio pamėtymas [krepšinio žaidimas], valgymas kartu su šeima, darbas kartu, dainavimas ir tarnavimas kitiems tėra tik keli iš užsiėmimų, kurių metu savo šeimoje galime mokyti Evangelijos, – sako ji. – Pokalbis

Kas man padėjo išlikti stipriam Evangelijoje

Tujus Rodžeris

Pasikrikštijau būdamas dvylikos metų ir nuo tada daug metų savo šeimoje buvau vienintelis Bažnyčios narys. Tai ne visada būdavo lengva, tačiau, laimei, turėjau gerus vadovus, padėjusius man keliauti Evangelijos pažinimo keliu ir taikyti tas doktrinas savo gyvenimui grįsti ir gerinti. Vėliau pamačiau, kad dėl sprendimo laikytis savo įsitikinimų gyvenime esu didžiai laiminamas, o dar vėliau, kad laminami ir mano šeimos narių gyvenimai.

Štai kas man padėjo išlikti stipriam:

- Per maldą, Raštų studijas ir panašias veiklas būkite arti Dangiškojo Tėvo. Jis žino, su kokia situacija susiduriame. Buvimas arti Jo padėjo man atminti, kas aš esu.
- Sekite vadovų Bažnyčioje patarimais. Iš patirties įsitikinau, kad pranašų ir apaštalų patarimai yra teisingi.
- Žinokite, kad gyvendami pagal Evangeliją kuriate geresnį ne tik šį, bet ir amžinąjį gyvenimą. Tai

padėjo man laikytis savo standartų ir tikėjimo. Vadovai ragino mane lankytis šventykloje, o tai padėjo įsivaizduoti amžinąjį gyvenimą.

- Bendraukite su gerais draugais, pritariančiais jūsų standartams. Buvau palaimintas gerais draugais, kurie padėdavo priimti gerus sprendimus ir išlaikyti tikėjimą.
- Nenutolkite nuo savo šeimos. Mylėjau savo šeimą ir norėjau su jais užmegzti stiprius ryšius.
- Mėgaukitės gyvenimu. Laikykite standartų ir dalyvaukite Bažnyčios programose. Tai padės jums parodyti savo tikėjimą ir teisingai pasirinkti. Geri pasirinkimai gyvenimą dažnai darys lengvesnį ir visuomet darys laimingesnį.

Evangelijos temomis natūraliausiai gaunasi tuomet, kai užsiimame kokia nors kita veikla.“

Kartu siekite bendro tikslo

Užbaigusi studijas Brigamo Jango universiteto Havajų filiale, Kajan Danisė Mok sugrįžo į namus Honkonge ir ten gavo Merginų organizacijos prezidentės pašaukimą. Nors pati dar pratinosi prie gyvenimo namie, karjeros pradžios ir tolimesnio mokslo magistro studijose, ji nuoširdžiai meldė įkvėpimo padėti savo vadovaujamoms merginoms sustiprinti liudijimus, paruošiančius jas ateičiai.

Vieną sekmadienį mokydama apie amžinąją perspektyvą, sesuo Mok pajuto raginimą kartu su labai jauna mergina paskaityti Mormono Knygą, nes taip nutiko, kad ši tebuvo vienintelė mergina, tądien atėjusi į Bažnyčią.

„Su patarėja greitai užsibrėžėme tikslą kartu su ta jauna mergina perskaityti Mormono Knygą, – sako sesuo Mok. – Ji nedvejodama priėmė šį iššūkį, nes šio tikslo sieksime visos kartu.“

Tada sesuo Mok, jos patarėja ir toji jauna mergina Facebook tinklalapyje sukūrė „draugių grupę“ ir

tekstinėmis žinutėmis viena kitai primindavo apie skaitymą ir dalindavosi išmoktais dalykais.

Sesuo Mok sako, kad ji savo akimis matė, kaip dėl Raštų studijavimo nepaprastai keitėsi tos jaunos merginos gyvenimas. Pati sesuo Mok traukiniu kasdien, važinėdama į darbą, skaitydavo Raštus, dėl to ir ji pati buvo palaiminta. „Darydama pažangą gyvenime aš taip pat jutau Dvasią ir gavau atsakymus į savo maldas“, – sako ji.

„Iš patirties žinau, kad yra jaunuolių, kurie jaudinasi ir nėra tikri, ar gali įgyti liudijimą ir patirti tokių dvasinių išgyvenimų, kokius patyrė kiti, – tęsia ji. – Darbuodamiesi išvien, savo darbais juos patikiname, kad tai tikrai veikia ir kad esame tam, jog jiems padėtume kiekviename šio kelio žingsnyje.“ ■

IŠNAŠOS

1. Nylas L. Andersen, „Pasaulio paruošimas antrajam atėjimui“, 2011 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Žr. Deividas A. Bednaris, „Stropesni ir rūpestingesni namuose“, 2009 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Pavyzdžiui, žr. Robertas D. Heilsas, „Mūsų pareiga Dievui. Gimdytojų ir vadovų misija – dirbti su augančia karta“, 2010 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga; Deividas A. Bednaris, „Stropesni ir rūpestingesni namuose“, 2009 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.



Vyresnysis
Polas B. Paiperis

Iš Septyniadešimties

ALMOS KNYGA. PAMOKOS MŪSŲ LAIKAMS

Savo laikais nefitai ištikimai atlaikė išbandymus ir tai yra liudijimas, kad Viešpats mums suteiks palaiminimus ir reikiamą apsaugą, kad sėkmingai įveiktume mūsų laikų iššūkius.

Savo valdymo pabaigoje Karalius Mozi-
jas pasiūlė monarchiją pakeisti žmonių
renkama teisėjų valdžia. Toji pasiūlyta
valdžia turėjo remtis Dievo duotais įstatymais,
kuriuos vykdytų žmonių išrenkami teisėjai.

Tos pasiūlytos valdžios pagrindas buvo
valios laisvės principas – patys žmonės, o ne
karalius, prisiims atsakomybę ir atskaitomybę
veikti pagal įstatymą. Kadangi „nejprasta, kad
liaudies balsas [norėtų] ko nors priešingo tam,
kas teisu“ (Mozijo 29:26), tai toji valdžia geriau
gintų asmens teises ir kolektyvinį visuomenės
teisumą.

Reaguodami į Mozijo pasiūlymą, žmonės
„nepaprastai panoro, kad kiekvienas visoje
šalyje turėtų vienodas galimybes; taip, ir kiek-
vienas išreiškė pasiryžimą atsakyti už savo
paties nuodėmes“ (Mozijo 29:38).

Almos knygoje pateikiama tą sistemą
priėmusių žmonių 40-ties metų istorija. Pas-
kutiniuose Almos metraščio skyriuose (nuo
43 iki 62) pasakojama apie didelių iššūkių ir
išbandymų laikotarpį. Per šį trumpą 19 metų
laikotarpį žmonės susidūrė su vidiniais politi-
niais iššūkiais, išorinėmis grėsmėmis ir kone
nuolatiniais kariniais konfliktais.

Du kartus tai valdžiai kilo grėsmė iš vidaus,
kai tam tikri žmonės bandė tapti karaliais ir
atimti iš žmonių teisę rinkti savo vadovus ir
laisvai garbinti. Tuo pačiu metu tie žmonės
turėjo gintis nuo daugkartinių išorinių lama-
nitų puolimų; lamanitai buvo pasiryžę sunai-
kinti nefitų valdžią, o pačius nefitus pavergti.

Šių daugkartinių iššūkių sukelta ekono-
minė suirutė, nors konkrečiai ir neminama,
turbūt irgi buvo nemažas iššūkis tiems



Visų savo iššūkių metu teisieji nefitai galėjo semtis stiprybės iš žinojimo, kad elgiasi vedini teisių motyvu. Jie tik norėjo „apginti save ir savo šeimas, ir savo žemes, savo šalį bei savo teises ir savo religiją“.

žmonėms. Šventus metraščius rengęs Mormonas pajuto įkvėpimą šį periodą aprašyti detaliai. Jeigu jis taip pat detaliai būtų aprašęs likusią tūkstančio metų nefitų istoriją, Mormono Knygoje būtų daugiau nei 2500 puslapių!

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994) mokė:

„Mormono Knyga ... [buvo] parašyta mūsų laikams.

Patys nefitai niekada neturėjo šios knygos; neturėjo jos nė senovės lamanitai. Ji skirta mums. ... Įkvėptas Dievo, viską matančio nuo pradžios, [Mormonas] sutrumpino šimtmečių metraščius, parinkdamas tokius pasakojimus, kalbas ir įvykius, kurie būtų naudingiausi mums. ...

Turėtume savęs nuolat klausiti: „Kodėl Viešpaties įkvėpė Mormoną (arba Moronį, arba Almą) įtraukti šitai į savo metraščių? Ką tokio iš to galėčiau išmokti, kas padėtų man gyventi šiais laikais ir šiame amžiuje?“¹

Šiandien pastarųjų dienų šventieji visame pasaulyje susiduria su daugeliu tų pačių iššūkių, su kuriais tuo savo istorijos laikotarpiu susidurdavo nefitai, įskaitant tai, kad iš narių buvo atimta teisė garbinti ir pasisakyti visuomenei aktualiais klausimais. Kai kurie pastarųjų dienų šventieji susiduria su išorinio užpuolimo grėsme ir su jų tautas ir laisves pasiryžusiomis sunaikinti jėgomis.

Laimei, didžiausių pastangų, pasiaukojimo ir Viešpaties pagalbos dėka nefitai sugebėjo įveikti savo iššūkius. Kelios pamokos apie tai, kaip jie įveikė savo iššūkius, gali mums padėti suprasti ir drąsiau pasitikti mūsų nūdienos iššūkius.

1. Laikykitės teisių norų ir motyvų.

Savo iššūkių metu teisieji nefitai galėjo semtis stiprybės iš žinojimo, kad elgiasi vedini teisių motyvų. Jų vienintelis ketinimas tebuvo apginti „save ir savo šeimas, ir savo žemes, savo šalį bei savo teises ir savo religiją“ (Almos 43:47). Jie troško apsaugoti savo valios laisvę – teisę elgtis teisiai ir atsakyti už savo elgesį, o ne leisti karaliui nurodinėti, kaip jie turėtų elgtis. Jų motyvas buvo apsaugoti lygybę pagal įstatymą, konkrečiai – laisvę garbinti Dievą ir išlaikyti savo bažnyčią (žr. Almos 43:9, 45).

Visuomenėje visuomet yra ir bus tokios jėgos, kurios, manipuliudamos žmonių nuomone, bandys įgyti galios savanaudiškais tikslais. Yra pagunda priimti jų motyvus ir nesutarimus paversti kova dėl galios. Veikimas Viešpaties būdu visuomet grindžiamas tyrais troškimais ir motyvais, kaip tai darė nefitai. Taip elgdamiesi jie galėjo semtis jėgų iš dangaus ir „Viešpaties stiprybėje“ įveikti savo iššūkius (Almos 46:20; taip pat žr. Almos 60:16; 61:18).

Panašiai ir su mūsų nūdienos iššūkiais – turime nuolat tirti savo širdis ir žiūrėti, kad mūsų troškimai ir motyvai būtų tyri ir grindžiami Jėzaus Kristaus Evangelijos principais. Jei elgsimės (ar kurstysime kitus elgtis) egoistiškai, savanaudiškai arba žeminsime kitus, nesulauksime dangiškos pagalbos savo iššūkiams įveikti.

2. Būkite malonūs ir dosnūs tiems, kurie palaiminti mažiau nei jūs.

Kai buvusiems jų priešams anti-nefi-lehiamis buvo grasiama sunaikinimu, nefitai balsuodami nusprendė paskirti jiems vietą naujo gyvenimo pradžiai ir pasirūpino jų apsauga (žr. Almos 27:21–22; 43:11–12). Kadangi anti-nefi-lehiai buvo prisiekę daugiau nebeimti karo ginklų, todėl tais kritiškais laikais nefitų armijoms remti jie davė „didele dalį savo turto“ (Almos 43:13). Tačiau nėra jokių užrašų, kad nefitai su tais imigrantais elgėsi kitaip nei su pagarba ir meile, nors jie lengvai galėjo tapti politiniu taikiniu tiems, kurie norėjo kurstyti vaidus.

Už šį malonų nefitų elgesį su Amono žmonėmis, kaip jie vėliau buvo pavadinti, buvo atsilyginta tuo pačiu, ir galiausiai tai sąlygojo vieno iš labiausiai visoje rašytinėje istorijoje įkvėpiančio karinio – 2000 jaunųjų karių būrio suformavimą. Ironiška, tačiau šių vaikinių tarnystė galėjo būti pagrindiniu apsaugojimu nuo ankstyvo nefitų tautos sunaikinimo.

Vidinės sumaištis, išorinių puldinėjimų ir ekonominių iššūkių laikais žmonės yra linkę neigiamai žiūrėti i



Noras būti maloniems ir dosniems vargšams buvo svarbus nefitų tautos išlikimo veiksnys ir didelių išbandymų metu atnešė dangaus palaimų išsiliejimą ant jų. Už ši malonų nefitų elgesį su Amono žmonėmis buvo atsilyginta tuo pačiu, ir galiausiai tai sąlygojo 2000 jaunujų karių būrio suformavimą.

tuos, kurie yra „ne tokie, kaip mes“. Tampa lengva juos kritikuoti ir teisti. Kai kas gali abejoti jų lojalumu, nauda visuomenei ar įtaka mūsų ekonominei gerovei. Toks neigiamas požiūris nesiderina su Gelbėtojo įpareigojimu mylėti savo artimą kaip save patį; toks požiūris kuria susipriešinimą, nesantaiką ir izoliaciją. Jei Amono žmonės nebūtų buvę maloniai sutikti nefitų tautoje, tai auganti karta vietoj dėkingumo greičiausiai būtų jautusi pasipiktinimą. Užtuot suformavusi 2000 ištikimų karių būrį, toji naujoji karta būtų prisijungusi prie lamanitų ir vėl ėjusi išvien su jais.

Noras būti maloniems ir dosniems vargšams buvo svarbus nefitų tautos išlikimo veiksnys ir didelių išbandymų metu atnešė dangaus palaimų išsiliejimą ant jų. Šiandien Dievo žmonėms reikia tų pačių palaimų.

3. Įsiklausykite ir sekite įkvėptais vadovais.

Viešpats žinojo, su kokiais iššūkiais susidurs nefitai, tad tiems iššūkiams įveikti Jis išugdė įkvėptus vadovus. Nors Kapitonas Moronis buvo karys, jis pajuto įkvėpimą savo žmonių saugumui gaminti antkrūtinius, rankų skydus, skydelius galvoms ir storą aprangą (žr. Almos 43:19). Dėl to mūšyje nefitai laikėsi daug geriau už lamanitus (žr. Almos 43:37–38). Vėliau Moronis nurodė žmonėms aplink savo miestus supilti žemės pylimus, o ant tų pylimų pastatyti rąstų konstrukcijas ir kuolų statinius (žr. Almos 50:1–3). Toks įkvėptas pasiruošimas nefitams padėjo apsaugoti nuo sunaikinimo.

Kol Moronis ruošėsi karui, Helamanas ir jo broliai skelbė Dievo žodį ir ragino žmones elgtis teisiai, kad juos vestų ir apsaugotų Viešpaties Dvasia. Kadangi nefitai įsiklausė į savo vadovų pasaulietinius ir dvasinius nurodymus, jie buvo apsaugoti. O kai prasidėjo vidiniai nesutarimai ir žmonės atsisakė klausytis įkvėptų perspėjimų, prasidėjo nesėkmės ir kančios.

Esame palaiminti, kad gyvename laikais, kai Viešpats pašaukė gyvuosius pranašus, regėtojus ir apreiškėjus,

kurie mus perspėja ir moko, kaip ruoštis nūdienos iššūkiams. 1998 m. Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008) Bažnyčios nariams pasakė įkvėptą pamokymą ir įspėjimą:

„Atėjo laikas susitvarkyti savo namus.

Pernelyg daug mūsų žmonių gyvena vos sudurdami galą su galu. Kai kurie jų net gyvena skolon. ...

Ekonomika yra trapus dalykas. ... Yra ženklų, kad ateina audros, tad geriau jų neignoruokime.“²

Neseniai kalbėjausi su žmogumi, kuris išgirdo šiuos Prezidento Hinklio žodžius ir Dvasios raginimus. Jis su savo žmona nusprendė likviduoti savo investicijas, išsipirkti savo namą ir atsikratyti skolos.

Šiandien tas žmogus yra savarankiškas. Vėliau sekęs ekonominis nuosmukis jų šeimą palietė minimaliai. Iš tikrųjų jo savarankiškumas padėjo jam ir jo žmonai tarnauti misijoje.

Prezidentas Tomas S. Monsonas yra išugdytas mūsų laikams. Jo gyvenimas ir mokymai yra Dievo atsiųsta žinia mums apsaugoti ir palaiminti šiomis dienomis. Kai dauguma jaudinasi dėl to, ko neturi, Prezidentas Monsonas mus moko būti dėkingus už gausius Viešpaties mums išlietus palaiminimus. Kai dauguma težiūri į savo pačių problemas, Prezidentas Monsonas mus ragina eiti gelbėti ir užmiršti save laiminant kitus. Jei įsiklausysime į Prezidento Monsono mokymus, tai savo šeimoms suteiksime dvasinę apsaugą ir šiomis dienomis reikalingas palaimas.

Esu dėkingas, kad gyvenu Evangelijos sugražinimo laikais. Esu dėkingas, kad mūsų laikams Viešpats paruošė Mormono Knygą. Savo laikais nefitai ištikimai atlaikė išbandymus ir tai yra liudijimas, kad Viešpats mums suteiks palaiminimus ir reikiamą apsaugą, kad sėkmingai įveiktume mūsų laikų iššūkius. ■

IŠNAŠOS

1. Ezra Taftas Bensonas, „Mormono Knyga—mūsų religijos sąvaros akmuo“, *Liahona*, 2011 m. spalio, p. 55–56.
2. Gordonas B. Hinklis, „To the Boys and to the Men“, *Ensign*, 1998 m. lapkritis, p. 53.



*Kadangi neftai
išiklausė į tokių
savo vadovų
kaip Moronis
pasaulietinius ir
dvasinius nuro-
dymus, jie buvo
apsaugoti. Tik
kilus vidiniams
nesutarimams ir
žmonėms atsi-
saktius klausyti
įkvėptų išpėjimų,
juos ištiko nelai-
mės ir kančios.*



KAIP IŠGYVENTI PRIEŠO TERITORIJOJE



**Prezidentas
Boidas K. Parkeris**
Dvylikos Apaštaloj
Kvorumo prezidentas

Minime Bažnyčios seminarijos 100-mečio sukaktį. Kalbėsiu apie istoriją, kuri driekiasi nuo tų ankstyvųjų laikų, kada šios programos ištekliai buvo labai menki.

Nuo tokių kuklių išteklių mes dabar išsiplėtojome iki 375 008 seminarijos studentų 143 šalyse ir virš 38 000 savanorių ir etatinių mokytojų visame pasaulyje. Mes labai daug investuojame į savo jaunimą. Mes žinome jūsų vertę ir potencialą.

Išmintis padės įveikti priešą

Kalbu, kaip tas, kuris matė praeitį ir nori paruošti jus ateičiai.

Augate prieš teritorijoje. Kai dviasdešimt subręsite, suprasite, kaip Priešininkas infiltravosi į jus supantį pasaulį. Jis yra namuose, pramogose, žiniasklaidoje, kalboje – visur aplink jus. Dauge-liu atveju, jo buvimas nepastebimas.

Noriu jums pasakyti tai, kas vertingiausia ir



labiausiai trokština. Raštai sako: „Štai išminties pradžia: įgyk išminties, ... nors tai kainuotų visa, ką turi“, [pridurčiau: „ir nesustok!“] (Patarlių 4:7.) Neturiu laiko švaistymui, nė jūs neturite. Todėl atidžiai klausykite!

Labai aiškiai pamenu tą akimirką, kai nusprendžiau tapti seminarijos mokytoju. Antrojo Pasaulinio karo metu buvau į trečią dešimtį įžengęs karinių oro pajėgų pilotas. Buvau dislokuotas mažoje Je Šimos saloje. Ši sala, maža ir vieniša, beveik pašto ženklų dydžio, yra šiaurinis Okinavos salyno taškas.

Vienišą vasaros vakarą sėdėdamas ant skardžio stebėjau saulėlydį. Mąščiau, kam pašvėsiu savo gyvenimą po karo, jei man pavyktų išgyventi. Kuo noriu būti? Būtent tą vakarą nusprendžiau būti mokytoju. Grindžiau tai tuo, kad mokytojai visada mokosi. Mokymasis yra pagrindinis gyvenimo tikslas.

1949 metais pradėjau mokytojauti Brigam Sičio seminarijoje. Kadais, kai lankiau vidurinę mokyklą, toje seminarijoje mokiausi pats.

Iš pradžių seminarijoje buvo dėstomi trys kursai: Senasis Testamentas, Naujasis Testamentas ir Bažnyčios istorija. Man teko privilegija pridėti ankstyvo ryto klasę, kurioje buvo studijuojama Mormono Knyga. Iš karo buvau grįžęs su liudijimu apie Mormono Knygą ir supratimu, kaip veikia Šventoji Dvasia.

Šventosios Dvasios dovana saugos jus prieš teritorijoje

Visą savo gyvenimą buvote mokomi apie Šventosios Dvasios dovaną, bet mokymas gali padėti tik iki čia. Likusį kelią jūs galite, tiksliau, turite nueiti patys, kad patys suvoktumėte, kaip Šventoji Dvasia gali jus vesti ir saugoti.

Vaikinams ir merginoms šis procesas yra toks pat. Suprasti, kaip jūsų gyvenime veikia Šventoji Dvasia, yra viso gyvenimo klausimas. Bet kai tai suprasite, galėsite gyventi prieš teritorijoje ir nebūsate apgauti ar sunaikinti. Joks šios Bažnyčios narys – įskaitant visus jus – niekada nepadarys rimtos klaidos, prieš tai neįspėtas Šventosios Dvasios.

Kartais, padarę klaidą, sakote: „Žinojau, kad neturiu to

daryti. Tai neatrodė teisinga“, arba „Žinojau, kad *privalau* kažką daryti. Tiesiog pritrūkau drąsos!“ Tokios mintys – tai Šventosios Dvasios pastangos vesti jus į gera arba apsaugoti nuo blogio.

Yra tam tikri dalykai, kuriuos turite daryti, jei norite, kad ši ryšio linija liktų veikianti. Negalite meluoti, sukčiauti, vogti ar amoraliai elgtis ir išlaikyti tas linijas netrikdomai veikiančias. Neikite ten, kur dvasinis ryšys yra trikdomas.

Privalote išmokti siekti jums prieinamos galios ir vadovavimo, o tada vadovautis tuo nepaisydami nieko.

Pirmausia savo „privalomų darbų“ sąrašė užrašykite žodį *malda*. Dažniausiai jūsų maldos bus tylios. Galite melstis mintimis.

Visada galite turėti tiesioginį ryšį su savo Dangiškuoju Tėvu. Neleiskite Priešininkui įtikinti jus, kad jūsų niekas neišklauso. Jūsų maldos visada išklausomos. Jūs niekada nesate vieni!

Rūpinkitės savo kūnu. Būkite švarūs. „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?“ (1 Korintiečiams 3:16.)

Atidžiai perskaitykite pažadus, aprašytus 89-ame Doktrinos ir Sandorų skyriuje. Išminties Žodis nežada tobulos sveikatos, bet žada, kad jūsų dvasiniai imtuvai sustiprės.

Šalinkitės tatuiruočių ir panašių dalykų, darkančių jūsų kūną. Jūsų kūnas sukurtas pagal Dievo atvaizdą.

Pranašų žodžiai moko, kas yra tiesa

Dabar noriu kalbėti atviru stiliumi kitu klausimu.

Žinome, kad lytis buvo nustatyta ikižemiškajame gyvenime.¹ „Dvasia ir kūnas yra žmogaus siela.“ (DS 88:15.) Lyties klausimas kelią didelį susirūpinimą Broliams, kaip ir visi moralės klausimai.

Kai kuriems iš jūsų gal kilo mintis ar buvo pasakyta, kad gimėte su sutrikusiais jausmais ir kad esate nekalti, jei elgiatės pagal tas pagundas. Pagal doktriną žinome, kad jei tai būtų tiesa, nebeliktų pasirinkimo laisvės, o taip negali būti. Jūs visada galite rinktis sekti Šventosios Dvasios raginimais ir gyventi moraliai tyrą ir šaunų, doros kupiną gyvenimą.

Prezidentas Gordonas B. Hinklis visuotinėje konferencijoje pareiškė: „Žmonės klausia apie mūsų požiūrį į tuos, kurie save laiko ... gėjais ar lesbietėmis. Mano atsakymas yra toks, kad juos mylime kaip Dievo sūnus ir dukras. Jie gali turėti tam tikrų polinkių, kurie yra galingi ir kuriuos sunku kontroliuoti. Dauguma žmonių įvairiu metu patiria vienokias ar kitokias [pagundas]. Jeigu jie nesieltgia pagal tuos polinkius, tada jie gali žengti pirmyn, kaip tai daro visi kiti Bažnyčios nariai. Jeigu jie pažeidžia skaistybės įstatymą ir Bažnyčios moralinius standartus, tada jiems gresia Bažnyčios drausminimas, taip kaip yra drausminami kiti.

Norime tiems žmonėms padėti ... stiprinti juos, pagelbėti jiems jų problemose ir padėti jiems jų sunkumuose. Tačiau negalime stovėti nuošalyje, jeigu jie ištraukia į amoralią veiklą, jeigu stengiasi palaikyti, apginti ir gyventi vadinamoje tos pačios lyties asmenų santuokoje. Tai leisti reikštų pro pirštus žiūrėti į patį rimčiausią ir švenčiausią Dievo patvirtintos santuokos pamatą ir į jos pačios tikslą – vaikų auginimą.“²

Prezidentas Hinklis kalbėjo Bažnyčios vardu.

Naudokitės valios laisve, kad išsilaikytumėte ar sugrįžtumėte į saugią vietą

Pirmoji dovana, kurią gavo Adomas ir Ieva, buvo valios laisvė: „Tu pats gali pasirinkti, nes tai tau duota“ (Mozės 3:17).

Jūs turite tą pačią valios laisvę. Naudokitės ja išmintingai – atsisakykite veikti pagal netyrą impulsą ar nešventą pagundą, kurie gali ateiti jums į galvą. Tiesiog nepasiduokite tam, o jeigu jau pasidavėte, išsivaduokite iš to. „Atsisakykite visokios bedievytės“ (Moronio 10:32).

Nežaiskite su jūsų kūne esančiomis gyvybės kūrimo galiomis vieni ar su bet kurios lyties nariais. Tai yra Bažnyčios standartas ir jis nepasikeis. Bręstant jums kyla pagunda išbandyti ar iširti tai, kas amoralu. Nedarykite to!

Svarbiausias žodis yra *drausmė*–savidrausmė. Anglų kalbos žodis *discipline* (liet. drausmė) yra kilęs iš anglų kalbos žodžio *disciple* (liet. mokinys) arba *follower* (liet. pasekėjas). Būkite Gelbėtojo mokiniai, t. y. sekėjai, ir būsite saugūs.

Kai kuriems iš jūsų gali kilti mintis: „Aš jau padariau vienokią ar kitokią rimtą klaidą. Jau per vėlu grįžti.“ Niekada ne per vėlu.

Namuose ir seminarijoje jus jau mokė apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Apmokėjimas yra tarsi trintukas. Jis gali nuvalyti kalnę ir pasekmes bet ko, kas verčia jus jaustis kaltu.

Kaltė yra dvasinis skausmas. Nekentėkite chroniško skausmo. Išsivaduokite iš jo. Atsikratykite jo. Atgailaukite, o jei reikia, atgailaukite vėl ir vėl, ir vėl, ir vėl, kol jūs, o ne priešas, būsite sau šeiminkas.

Ilgalaikė ramybė išlaikoma dažnai atgailaujant

Pasirodo, gyvenimas yra išbandymų ir klaidų virtinė. Į savo „darbų sąrašą“ įrašykite „Dažnai atgailauti“. Tai atneš jums ilgalaikę ramybę, kurios nenusipirksite už jokią žemišką kainą. Apmokėjimo supratimas gali tapti svarbiausia tiesa, kurią galite sužinoti jaunystėje.

Jei bendraujate su žmonėmis, kurie jus traukia žemyn, užuot skatinę eiti aukštyn, palikite juos ir pakeiskite draugiją. Kartais galite pasijusti vieniši. Galima užduoti svarbų klausimą: „Kai jaučiatės vieniši, ar esate geroje draugijoje?“

Išsivaduoti iš žalingo įpročio, kuriam leidote jus sugauti, gali būti labai sunku. Bet jūs tai galite. Nepasiduokite nevilčiai. Pranašas Džozefas Smitas mokė, kad „visos kūnų turinčios esybės turi galią toms, kurios jo neturi“.³ Jūs galite atsispirti gundymui!

Mažai tikėtina, kad kada nors susitiksime su velniu veidas į veidą; jis taip nesirodo. Bet net jei jis ateitų jus asmeniškai bandyti ir gundyti, jūs turite pranašumą. Jūs galite pasinaudoti savo valios laisve, ir jis turės palikti jus ramybėje.

Pasinaudokite seminarijos palaimų teikiama nauda

Jūs esate nepaprasti. Jūs esate labai ypatingi. Jūs esate išskirtiniai. Kaip tai žinau? Žinau, nes gimėte tada ir ten, kur Jėzaus Kristaus Evangelija į jūsų gyvenimą gali ateiti per jūsų šeimos ir Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios mokymus ir veiklą. Pats Viešpats pasakė, kad

ji yra „vienintelė tikra ir gyva bažnyčia ant visos žemės veido“ (DS 1:30).

Yra ir daugiau dalykų, kuriuos galėtume įsirašyti į tą sąrašą, bet jūs žinote, ką turite ir ko neturite daryti gyvenime. Jūs žinote, kas yra teisinga, o kas ne. Jums nereikia nurodinėti visame kame.

Nešvaistykite laiko, skirto mokymuisi seminarijoje. Pasinaudokite tuo didžiuliu palaiminimu studijuoti Bažnyčios doktrinas ir pranašų mokymus. Mokykitės to, kas vertingiausia. Tai laimins jus ir jūsų ainiją daugelį kartų.

Po nedaugelio metų jūs susituoksite ir turėsite vaikų, o ta santuoka turėtų būti užantspauduota šventyклоje. Meldžiamės, kad atėjus laikui, saugiai įsikurtumėte šeimų apylinkėje ar skyriuje.

Pirmyn su viltimi ir tikėjimu

Nebijokite ateities. Ženkite pirmyn su viltimi ir tikėjimu. Prisiminkite tą dievišką Šventosios Dvasios dovaną. Išmokykite mokytis iš Jos. Išmokykite Jos siekti. Išmokykite gyventi pagal Ją. Išmokykite visada melstis Jėzaus Kristaus vardu (žr. 3 Nefio 18:19–20). Jus aplankys Viešpaties Dvasia, ir jūs būsite palaiminti.

Giliai tikime jumis.

Palieku jums savo liudijimą – liudijimą, kurį gavau jaunystėje. Ir jūs niekuo ne kitokie nei aš. Jūs turite teisę į tą liudijimą, kaip ir bet kuris. Ir jis ateis pas jus, jeigu jį uždirbsite. Ir aš meldžiu Viešpaties palaiminimų jums – palaiminimo, kad jūsų gyvenime būtų tas liudijimas, idant vestų jus kurti laimingą ateitį. ■

Iš seminarijos šimtmečio minėjimo transliacijos, vykusios 2012 m. sausio 22 d.

IŠNAŠOS

1. Žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“; taip pat žr. Mozės 3:5; Abraomo 3:22–23.
2. Gordonas B. Hinklis, „What Are People Asking about Us?“ *Ensign*, 1998 m. lapkritis, p. 71.
3. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 211.



Peržiūrėkite visą kalbą

Visą Prezidento Pakerio kalbą galite peržiūrėti ar išklauti internete, adresu seminary.lds.org/history/centennial.

Nešvaistykite laiko, skirto mokymuisi seminarijoje. Pasinaudokite tuo didžiuliu palaiminimu studijuoti Bažnyčios doktrinas ir pranašų mokymus. Mokykitės to, kas vertingiausia.



MELDŽIAU DRĄSOS

Mano tėvai yra Bažnyčios nariai, tačiau nėra labai aktyvūs. Kartais dėl to kyla nesutarimų, nes jie tiki, kad leisti laiką su šeima yra svarbiau už viską – svarbiau už ėjimą į Bažnyčią, už mano pašaukimų išaukštinimą ir už visas kitas veiklas.

Kadangi esu vadovė Pradinukų organizacijoje ir dalyvauju apylinkės chore, mano susirinkimai Bažnyčioje kartais trukdo pareigoms šeimoje. Kartą, besiruošdama vykti į visuotinės konferencijos stebėjimą Antananaryve esančiuose maldos namuose, iš tėvų išgirdau priminimą, kad namuose turime svečių.

„Turėsi rinktis tarp savo šeimos ir Bažnyčios, – pasakė man mama. – Arba tu lieki su mumis ir praleidi konferenciją, arba tu vyksti į konferenciją ir būsi nubausta.“

Nusprendžiau su mama nesiginčyti. Aš kreipiausi į Dangiškąjį Tėvą ir paprašiau suteikti man drąsos ir stiprybės. Jo taip pat paprašiau padėti man žinoti, kaip turėčiau pasielgti. Ar turėčiau likti namuose su šeima, ar vykti į bažnyčią ir klausytis pranašo balso?

Vos tik baigiau melstis, pajutau Šventąją Dvasią. Pajutau Dvasios raginimą pasikalbėti su mama apie tai,

kaip man svarbu buvo vykti pasiklausyti pranašo. Jutau, kad turėčiau jai pasakyti, jog gausiu išmintingų patarimų ne tik dėl dabarties, bet ir dėl savo gyvenimo ateityje.

Dievas gali daryti stebuklus, tad Jis suminkštino mano tėvų širdis – jie leido man vykti žiūrėti visuotinę konferenciją nenubaudami. Mano gyvenime tai buvo nepaprastas patyrimas. Jis man patvirtino Raštų eilutės

Vos tik baigusi maldą, pajutau Šventąją Dvasią, raginančią mane paaiškinti mamai, kodėl man buvo taip svarbu vykti į konferenciją klausytis pranašo

tiesą, sakančią: „Šventosios Dvasios galia [galime] pažinti tiesą apie viską.“ (Moronio 10:5.)

Žinau, kad jei savo veiksmus grįsime Evangelijos principais ir klausysimės Dvasios, tai mūsų pasirinkimai visuomet ves į laimę. Šis patyrimas sustiprino mano liudijimą apie tai, kad Dievas rūpinasi mumis ir kad mums padeda Šventoji Dvasia. ■
Fija Tianarivelo, Madagaskaras



KUR MANO VIETA

Prieš prisijungiant prie Bažnyčios, mano gyvenimas buvo labai nelaimingas. Po tėvų išsiskyrimo, kai man buvo septyneri, tėtis buvo pasodintas į kalėjimą. Mama buvo alkoholikė ir prarado viską, kas jai buvo svarbu. Buvau apgyvendinta pas globėjus.

Dėl to brendau daug sparčiau nei dauguma mano bendraamžių. Man sunkiai sekėsi pritaipyti ir galiausiai pradėjau nuolatos maištauti. Būdama dar labai jauna pradėjau rūkyti ir daryti tai, kas, kaip dabar suprantu, prieštarauja Išminties žodžiui. Buvau įsitikinusi, kad mano gyvenimas nenusisėks.

Tačiau jausdavausi laiminga galėdama padėti žmonėms – tvarkyti jų aplinką arba klausytis jų gyvenimo istorijų. Labai norėjau, kad žmonės žinotų, jog gali manimi pasitikėti. Kartą per atostogas susipažinau su pagyvenusia moterimi, kuriai nusprendžiau tarnauti išklausydama jos. Ji buvo krikščionė ir pradėjo man kalbėti apie religiją.

Aš nelabai tikėjau Dievą. Kartais, kai pagalvodavau, jog Jis *galbūt* egzistuoja, pradėdavau Jį kaltinti dėl visko, ką bloga buvau patyrusi. Bet kai toji moteris pradėjo kalbėti apie tikėjimo Dievu svarbą, aš susidomėjau. Prieš mums išsiskiriant, ji pasakė kažką ypač įdomaus: „Mormonai laikosi Dievo įsakymų.“

Apie mormonus nebuvo girdėjusi, tad, parėjusi namo, pradėjau internete apie juos skaityti. Nuėjusi į Mormon.org, aš užsisakiau

nemokamą Mormono Knygos egzempliorių. Po kelių dienų ją man pristatė misionieriai.

Nebuvau tikra, ar noriu pradėti tikėti Dievą, bet misionieriai padėjo suprasti, kad galiu ne tik tikėti Jį, bet ir pažinti Jį. Pradėjusi melstis ir studijuoti Mormono Knygą, supratau, kad leidausi į nuostabią laimės paieškos kelionę. Mečiau rūkyti. Lioviausi kaltinusi Dievą ir pradėjau Jam dėkoti už mano gyvenime esantį gėrį. Galiausiai supratau, kad Jo Sūnus kentėjo už mano nuodėmes ir už visą mano kadaise patirtą skausmą. 2007 m. spalio 28 dieną aš pasikrikštijau Jo Bažnyčioje.

Jei pati asmeniškai nebūčiau patyrusi gyvenimo pokyčio iš nevilties į laimę, netikėčiau, jog tai įmanoma.

***Ji pasakė kažką ypač įdomaus:
„Mormonai laikosi Dievo
įsakymų“***



Šiandien mėgaujuosi savo pašaukimu Pradinukų organizacijoje ir esu dėkinga už galimybę surengti tarnavimo projektą jaunų vienišų narių konferencijoje Lenkijoje. Galimybė reguliariai padėti kitiems per Bažnyčios tarnystę dar prisidėjo prie tos laimės, kurią atradau Jėzaus Kristaus Evangelijoje. Dėl Jėzaus Kristaus dabar viską darau su tyra meile. Tikiu, kad gyvenimas yra nuostabus, ir kad, nepaisant sunkumų, sekdami Gelbėtoju nepaklysimė.

Mano sutikta moteris buvo teisi: tikėti Dievą yra gyvybiškai svarbu. Šiame pasaulyje nerasime sau vietos, jei nepažinosime Jo. Esu dėkinga už tai, kad galiausiai atsidūriau ten, kur mano vieta. ■

Dorota Musial, Lenkija

PAPASAKOK MUMS APIE SAVO BAŽNYČIA

Kelionės pas brolių metu buvau pasodinta lėktuvo gale, kur sėdi skrydžio palydovai. Toje vietoje sėdynės buvo sustatytos priešpriešiai.

Prisistačiau savo kaimynams ir užsiminiau, kad studijuosiu Brigamo Jango universitete. Prieš mane sėdėjęs žmogus pasakė, kad gera jo dukters draugė neseniai išvyko į misiją. Jo dukra apie Bažnyčia nedaug nežinojo, tad jis apie ją beveik nieko nežinojo. Skrydžio palydovė tuojau pat pareiškė, kad ji visai nenorėtų priklausyti „tai bažnyčiai“, nes ji priešiška moterims. Žmogus prasitarė, kad kažką panašaus irgi girdėjęs – kad pastarųjų dienų šventųjų moterims dėmesio skiriama mažiau nei vyrams, kad jos negali turėti kunigystės arba vesti susirinkimų, ir kad Bažnyčioje dominuoja vyrai.

Tada, atsukęs į mane, jis paklausė: „O ką tu apie tai manai?“ Visi septyni žmonės pasisuko į mane ir laukė.

Širdis pradėjo daužytis. Vaikystėje buvau išmokusi Tikėjimo Teiginius būtent tokiai situacijai, o paauglystėje ir būdama jauna suaugusi narė praktikavausi liudyti apie Džozefo Smito regėjimą ir apie Mormono Knygą. Tačiau neturėjau nė mažiausio supratimo, kaip galėčiau atsakyti į to vyro klausimą. Mintyse pasimeldžiau Dangiškajam Tėvui ir paprašiau Jo vedimo.

O po to pasakiau pačius pirmus man į galvą atėjusius žodžius: „Jūs tiesiog nežinote apie Paramos bendriją.“

Jų veidų išraiškos bylojo, kad jie tikrai nežinojo.

„Kunigija veikia išvien su moterimis, kurių visos yra Paramos bendrijos narės, – paaiškinau aš. – Mes turime Paramos Bendrijos prezidentę moterį, kuri vadovauja Bažnyčios moterų veikloms visame pasaulyje. Tų moterų pareiga yra su švelnumu ir tikra meile rūpintis kitais nariais, o ypač savo šeimomis.“

Mano kaimynai klausėsi susidomėję.

„Gyvename keistais laikais, kuomet kai kurios moterys nori elgtis, mąstyti ir būti kaip vyrai. Tačiau mes tikime, jog Dievas padalina užduotis. Mes tikime, kad moterys turi būti vadovės

tarp moterų ir lygiomis teisėmis prisidėti prie vadovavimo savo šeimoje. Vyrai šiais klausimais labai dažnai kreipiasi patarimų į mus. Tai teisinga pusiausvyra. Būtent dėl to mūsų Bažnyčios organizacijos ir mūsų šeimos yra sėkmingos. Ir mes tikrai tikime, kad Viešpatyje nei moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be moters (žr. 1 Korintiečiams 11:11). Tikime, kad vieni be kitų esame nepilnaverčiai. Netikime, kad buvome sukurti tam, kad tarpusavyje varžytumės, o tam, kad vienas kitą papildytume.“

Baigusi jaučiau palaimą. Žinojau, kad mano kalbėti žodžiai buvo iš Dvasios. Visiems žmonėms patiko

Pasakiau pačius pirmus man į galvą atėjusius žodžius: „Jūs tiesiog nežinote apie Paramos bendriją“



mano paaiškinimas. Tada vyras tarė: „Papasakok mums daugiau apie savo Bažnyčią.“

Taigi, kitas dvi valandas turėjau džiugią progą kalbėti apie Sugrąžinimą, atsakinėti į klausimus ir liudyti apie savo mylimą Evangeliją. ■

Šona Mūr, Virdžinijos valst., JAV

KĄ PASIRINKTI: DARBĄ AR BAŽNYČIĄ?

Mudu su žmona susituokėme 1981 metais Tokijo šventykloje Japonijoje. Iš pradžių po santuokos mūsų gyvenimas nebuvo lengvas. Buvau dėkingas, kad turiu darbą, tačiau vis tiek sunkiai vertėmės. Prašėme Dangiškojo Tėvo pagalbos ir darėme viską, kad sudurtumėme galą su galu ir sumokėtume dešimtinę. Žinojome, kad, jei pasiklausime Viešpačiu, Jis mus aprūpins.

Vieną savaitę mano žmona ir mano draugas atnešė tą pačią laikraščio iškarpa. Tai buvo darbo skelbimas etatiniam anglų kalbos mokytojui.

Nusiunčiau į tą kompaniją savo gyvenimo aprašymą ir sulaukiau kvietimo į pokalbį. Pokalbio pabaigoje klausinėtojas tarė: „Savo gyvenimo aprašyme

parašei, kad dalyvavai savanoriškame darbe kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionierius. Taigi, tai reiškia, kad sekmadieniais vaikštai į Bažnyčią, ar ne? Jei tau reikėtų nuspręsti, ar ar sekmadieniais eiti į Bažnyčią ar į darbą, ką pasirinktumėi?“

Tai buvo sunkus klausimas, nes man reikėjo geresnio darbo. Tačiau kiek pamąstęs atsakiau: „Pasirinkčiau eiti į Bažnyčią.“

Su lengvu šyptelėjimu klausinėtojas tarė: „Mat kaip.“ Tada jis pokalbį užbaigė ir pažadėjo, kad kompanija iki vakaro priims sprendimą ir kad tada paskambinęs sužinosiu rezultatą. Išeidamas iš kabineto maniau, kad man nepavyko.

Vėliau tą vakarą, kai atėjo laikas skambinti tai kompanijai, aš rinkau numerį labai baimindamasis.

„Kokie yra mano pokalbio rezultatai? – pasiteiravau sekretorės. – Man nepasisekė, ar ne?“

Atsakymas mane pribloškė, tačiau ir nudžiugino.

„Norėtume pakviesti jus dirbti su mumis“, – tarė ji.

Maždaug po mėnesio aš sužinojau, kodėl gavau tą darbą. Sekretorė paaiškino, kad klausinėtojas gyveno nuolatinių pastarųjų dienų šventųjų misionierių kaimynystėje. Jis dažnai rytais matydavo misionierius spėriai važiuojančius dviračiu į savo darbą.

„Jis pamanė, kad jūs, priklausydamas tai pačiai bažnyčiai, mums



Klausinėtojas manęs paklausė:
„Jei tau reikėtų nuspręsti: ar sekmadieniais eiti į bažnyčią ar į darbą, ką pasirinktumėi?“

irgi dirbsite taip pat uoliai, kaip savo bažnyčiai dirbo tie misionieriai, – tarė ji. – Jums pasisekė!“

Nuo tada mūsų šeimai nieko netrūko.

Kaskart prisimindamas šį neeilinį patyrimą, aš visada pasisemiu drąsos ir paguodos. Žinau, kad Dievas Savo vaikams palaiminti dažnai panaudoja kitus žmones. Negaliu apsaityti, kaip esu dėkingas savo žmonai ir savo draugui, kad pakluso įkvėpimui atnešti man tą laikraščio skelbimą, kaip esu dėkingas tiems sunkiai dirbantiems misionieriams už jų didį pavyzdį, kaip esu dėkingas mūsų gailingam, mylinčiam ir rūpestingam Dangiškajam Tėvui, kuris turi stebuklingą galią mūsų patyrimus pašvęsti mūsų labui. ■

Kenijus Išiji, Japonija

Skaistumas

NETYRAME PASAULYJE

Bažnyčios žurnalų korespondentas susitiko su grupe jaunų suaugusių narių iš įvairių pasaulio šalių, kad aptartų, kokie yra skaistumo iššūkiai ir palaimos pasaulyje, skaistumo ne tik nevertinančiame, bet net ir pašėpiančiame. Jų atvira, tiesi ir nuoširdi diskusija yra pakylėjanti ir įkvepianti, tad viliamės, kad ir jūs jų žodžiuose rasite tai, kas padės jums branginti santuokos šventumą ir fizinį artumą.

Kai dauguma žmonių pateisina amoralų elgesį, kokios Evangelijos tiesos jums padeda išlikti seksualiai tyriems?

Martinus Isaksenas, Norvegija: Raštuose sakoma būti tyriems. Man to užtenka.

Lizi Dženkins, Kalifornijos valst., JAV: Skaistumas – tai įsipareigojimas. Tiesiog taip gyveni. Tai gyvenimo būdas.

Liza Vest, Anglija: Supratimas, kas esu ir kad gyvenimas yra daugiau nei tik dabartis ir tik viena naktis, man labai padeda. Išganymo planas – nors būdama paauglė negalėjau jo konkrečiai paaiškinti – labai padeda. Amžinosios santuokos idėja yra nuostabi! Kai žmonės supranta šį įsipareigojimą, jie pradeda suvokti, kaip nuostabu, kad Dievas mus čia suvedė į šeimas,

o įsakymus davė ne tik mūsų saugumui, bet ir mūsų laimei. Kai gyvenu pagal šiuos principus ir kai savo draugams sakau „Neketinu gerti“ arba „Neketinu eiti į šį vakarėlį“, arba „Neketinu to daryti“, draugai gerbia mane. Galiausiai jie pradeda mane ginti. Mane labai sustiprina supratimas, kad kaip Dievo vaikas esu vertingas ir kad Dangiškasis Tėvas pažįsta mane ir tikrai rūpinasi manimi.

Ana (Ania) Vlasova, Rusija: Man labai padeda galvojimas apie tai, kad esu dangiškos šeimos dalis. Myliu ir gerbiu Dievą, ir nenoriu, kad Jis dėl mano pasirinkimų jaustų gėdą.

Kaili Vitermor, Floridos valst., JAV: Esu įsitikinusi, kad apsispręsti gyventi pagal skaistybės įstatymą labiausiai man padėjo supratimas apie šeimų šventumą. Kitas dalykas

yra supratimas, kad, sulaužę įsakymą, susidursime su neigiamomis pasekmėmis, kurių patirti aš nenoriu.

Falandis Tomas, Haitis: Tikrai susimąstydavau, kai žmonės klausdavo: „Kam laukti, jei viską gali gauti dabar?“ Bet tada susimąstydavau, kiek ilgai truktų tokia laimė. Geriau jau gyvensiu pagal skaistybės įstatymą ir galiausiai jausiuosi rami.

Ipolitas Kuadijus, Dramblio Kaulo Krantas: Man labai padeda pareiškimas apie šeimą: „Skelbiame, jog Dievas įsakė, kad šventos daugimosi galios būtų naudojamos tik tarp vyro ir moters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona.“¹

Dar padeda kunigijos aiškinimas apie skaistybę. Jie įspėja, kur prasideda amoralumas, ir moko, kad skriausdami kūną skriaudžiame ir sielą. Vyresnysis Džefris R. Holandas mokė, kad Gelbėtojas už mus sumokėjo tam, kad vieną dieną turėtume prikeltą kūną. Taigi, rodydami dėkingumą už Jo sumokėtą kainą, savo kūnus turėtume išlaikyti švarius.²

Liza: Prisimenu, kaip būdama penkiolikos su kažkuo turėjau vieną labai konkretų pokalbį. Kalbėjome, kad netikiu suartėjimu prieš

„Gelbėtojas sumokėjo už tai, kad ateityje turėtume prikeltus kūnus. Rodydami dėkingumą už Jo sumokėtą kainą, savo kūnus turėtume išlaikyti švarius“

santuoką; tuomet ji, pamenu, tarė: „O kas, jei tai tiesiog atsitinka? O kas, jei vieną naktį tu tiesiog ...?“ Bet aš žinojau, kad galiu rinktis. Niekas „tiesiog“ neatsitinka.

Man nuostabu, kad Dangiškasis Tėvas suteikė mus išlaisvinančią valios laisvę ir įsakymus, o Šėtonas daro viską, kad mus supančiotų ir apribotų. Tos akimirkos, apie kurias kalbėjo mano draugė, kuomet kažkas „tiesiog“ atsitinka, būna vakarėliuose, kur žmonės geria ir susiskirsto į poras. Taigi, aš vengiu tokių situacijų. Neturėtume rinktis pabaigoje, kai reikia sakyti taip arba ne. Rinktis reikia anksčiau, kai klausiate savęs: „Ar eisiu į tą vakarėlį?“

Daug žmonių, kurie iš anksto nepamąsto ir nenumato pasekmių, elgsis pagal tai, ko norės tą akimirką. Tačiau, jei sakysite: „Noriu, kad galiausiai viskas baigtųsi taip; todėl renkuosi daryti taip“, išvengsite daugelio bėdų.

Užsiminėte apie valios laisvę ir įsakymus. O ar sandoros – krikšto sandoros ar šventyklos sandoros – padeda jums laikytis standartų?

Falandis: Prisimenu savo gyvenimą iki krikšto ir po jo – sudaręs sandoras, pradėjau žymiai geriau suvokti gyvenimą. Man be galo nuostabu, kad dėl Apmokėjimo mums gali būti atleista. Prisimindamas sandoras mąstau apie tai, kad galiu atgailauti, tapti geresnis ir vėl judėti pirmyn.

Ania: Ypač šventykloje matosi amžinoji perspektyva. Šventykla padeda susimąstyti apie amžinybę, o ne tik apie šiandieną, tad galima priimti išmintingesnius sprendimus.

Lizi: Dažniausiai apie suartėjimą galvojame neigiamai, bet yra ne taip. Jis turi būti sankcionuotas tinkamo įgaliojimo, tinkamu metu ir su tinkamu žmogumi. Tokia yra sandorų prasmė. Jūs įsipareigojate. Jūs tarytum sakote: „Aš tikrai pasiruošęs šiam gyvenimo žingsniui.“ Sandoros padeda man, nes žinau, kad kažką darau taip, kaip turėčiau daryti. Aš taip pat žinau, kad, jei darysiu taip, kaip nori Dangiškasis Tėvas, būsiu laimingesnė.

Džonatanas Tomasinis,

Prancūzija: Nebūčiau sąžiningas nei su savimi, nei su Dievu, jei laužyčiau savo sandoras. Santuokos sandoros padeda man suprasti, kad žmonai noriu būti toks žmogus, kuris gali save kontroliuoti, kuris pasiruošęs būti geras vyras ir kuris išlaiko save tyrą.

Pasaulyje sklendo daug argumentų – daug jų skamba įtikinamai ir sudėtingai – kodėl skaistybės įstatymas yra nebemadingas. Kokių argumentų girdėjote ir kaip atsakėte tiems, kurie metė iššūkį jūsų standartams?

Lizi: Prisimenu, kaip paskutinėje mokyklos klasėje viena mokytoja mums davė „patarimą“. Ji ištekėjo vos baigusi mokyklą ir toji santuoka nenusisėkė, taigi, trumpai drūtai ji mums tarė: „Jūroje plaukioja daug



STANDARTAS IR RAKTAS

„Standartas lieka: susilaikymas iki santuokos ir visiška ištikimybė santuokoje. Kad ir kaip senamadiškai beatrodytume, kad ir kaip mūsų standartus žemintų, kad ir kaip kiti neatlyžtų, – mes neatlyžkime, mes negalime atlyžti. ...

Jums suteikta Šventosios Dvasios dovana. Ieškodami sprendimo išgirsite pritarimą arba perspėjimą. Šventoji Dvasia padės jums šalintis blogio, o jei nukrypsite nuo kelio ir pasiklysite, atves jus atgal. Niekada nepamirškite, kad esate Dievo sūnūs ir dukros. Šėtonas negali jus amžiams įkalinti. Jūs visuomet turite atgailos raktą, kuriuo atrakinamos to kalėjimo durys.“

Prezidentas Boidas K. Pakaris, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, „The Standard of Truth Has Been Erected“, Liahona, 2003 m. lapkritis, p. 26.

žuvų.“ Omenyje ji turėjo tai, kad turėtume daug ką išbandyti, kad turėtume išbandyti ne vieną kandidatą. Prisimenu, kad tie mokytojos žodžiai mane šokiravo. Pamenu, kad nuo tada pradėjau galvoti: „Taip, yra daug žmonių, bet man nereikia daug žmonių!“

Džonatanas: Viena mano pažįstama kalbėjo, kad, kai su kuo nors susitikinėja, ji nori pažiūrėti, kaip ji ir tas žmogus seksualiai tinka vienas kitam. Ji davė vieną pavyzdį apie jai patinkančią vaikina: po suartėjimo ji suprato, kad jie nelabai tinkami vienas kitam, tad jų tolimesni santykiai nesusiklostė. Tą patyrimą ji pateikė kaip argumentą, kuris atrodė gana įtikinantis. Galiausiai jai paaiškinau mananti, kad galima gana gerai pažinti vienas kitą ir kitais būdais, o jei tu jais naudojiesi ir stiprini pasitikėjimą gyvendamas pagal skaištybės įstatymą, tai susitūkus bus didesnis tinkamumas.

Ania: Dažniausias mano girdimas argumentas yra toks, kad, kai du žmonės vienas kitą myli, tai daryti yra gerai; suartėjimas tiesiog yra tos meilės išraiška.

Martinas: Kai girdžiu pasiteisinimą „mes mylime vienas kitą“, prisimenu Prezidento Spenserio V. Kimbolo citatą. Kai žmonės mano, kad myli vienas kita, pro duris dažniausiai yra įsėlinęs geidulys.³ Taip dažniausiai nutinka su tais žmonėmis, kurie suartėja prieš santuoką: tai tiesiog geidulys, nors jie ir mano,

kad myli vienas kitą. Jeigu jie tikrai vienas kitą mylėtų, tai labiau vienas kitą gerbtų, palaikytų vienas kitą ir suprastų, kad suartėjimas turi vykti tinkamu metu. Asmeniškai aš manau, kad suartėjimas prieš santuoką parodo, kad iš tikrųjų nesugebate padėti vienas kitam tiek, kiek manote, kad padėsite. Jei nesugebate padėti vienas kitam laikytis standartų dabar, tai kaip jūs padėsite vienas kitam vėliau?

Kaili: Kai kurie Dievą netikintys žmonės mano, kad Biblija ir skaištybės įstatymas yra atgyvenę dalykai. Mokykloje turėjau draugų, kurie buvo tiesiog ateistai arba agnostikai, o viena draugė iš tikrųjų netikėjo savo bažnyčios mokymais. Ji tiesiog vadovavosi savo norais ir elgėsi taip, kaip jai atrodė tinkama. Fizinis suartėjimas jai tiesiog buvo savęs patenkinimas, o bet kokie tam trukdantys dalykai – nepageidaujami.

Manau, kad mano draugė nustebo, sužinojusi, kad tikiu Biblija ir Dievo įsakymais, tačiau bandžiau jai paaiškinti, kad įsakymai nėra apribojimai; laikausi jų todėl, kad jie veda mane į laimę. Nors ji su tuo nesutiko, bet mane gerbė, tad likome geromis draugėmis.

Liza: Į visus tokius argumentus galima atsakyti remiantis Evangelijos principais. Kai tiki, kad Dievas yra, kad yra didingesnis planas, kad yra atskaitingumas, kad yra kažkas, kas tave myli ir rūpinasi tavimi, kad kaip Dievo vaikas turi vidinę vertę

– tuomet save laikai vertingesniu ir gerbi savo kūną. O kai žmonės šių principų nežino arba jais netiki, tuomet jie dairosi į kitus žmones ar į kitas vietas ir taip bando suvokti savo vertę.

Kokie veiksniai ir pavyzdžiai padėjo jums apsispręsti gyventi pagal skaistybės įstatymą?

Ipolitas: Turėjau kambario draugą, kuris buvo susižadėjęs. Kartą kalbėjomės apie jo artėjančias vestuves, kai kažkas paklausė: „Kokie, tavo manymu, įsipareigojimai padės tau išlikti stipriam?“ Jis atsakė: „Skaistybės įstatymo nesilaikymas galėjo sužlugdyti mūsų santykius. Taigi, nusprendėme nedaryti nieko tokio, ko

*„Įsakymų nelai-
kau apribojimais;
laikaisi jų todėl,
kad jie daro mane
laimingesnę“*

nenorėtume daryti priešais vyskupą ar tėvus.“ Man tai vis dar daro įtaką.

Džonatanas: Kadangi jau esu jaunas suaugęs narys, tai man lengviau klausytis pranašų ir apmąstyti tai, ką sako Bažnyčios vadovai. Iki tol, manau, daugiausia atsakomybės tenka mūsų tėvams ir šeimoms. Bažnyčia gali informuoti ir visaip kitaip prisidėti, tačiau būtent mano šeimos pavyzdžiai padėjo suprasti, kad Evangelija yra geras dalykas ir kad ji daro mus laimingus.

Liza: Kai augau, artimiausia mano amžiaus Bažnyčios narė gyveno už pusantrų valandos kelio, tad mokykloje buvau vienintelė narė. Tačiau esu labai dėkinga savo vadovėms, kurios, nors ir buvau vienintelė, ateidavo į bendras merginų ir vaikinų veiklas; jos visada ateidavo į seminariją; jos visada ateidavo mokytį pamokų – visada. Jos niekada nesakydavo: „Na, kadangi turime tik vieną mokinę, šiandien pamokos nebus.“ Esu tikra, kad daug išmokau, bet geriausiai pamenu tai, kad mano vadovės buvo nuoseklios. Dėl jų turėjau progą pajausti Dvasią.

Manau, kad neįmanoma visiškai atsidėkoti už Šventosios Dvasios dovaną. Nors turėjau tėvus, šeimą ir vadoves, tačiau mokykloje likdavau viena. Bet su manimi būdavo Dvasia. Taigi, jei žmogui kažkas padeda išlaikyti Dvasią, tai tas kažkas padės tam žmogui laikytis skaistybės įstatymo.

Lizi: Man labiausiai padėjo asmeninio liudijimo įgijimas. Jei nesate

giliai iššakniję Evangelijoje, tai nesunku pasukti kitu keliu. Bet jei pradėsite nuo to, kaip sustiprinti savo Evangelijos pamatą, tai visa kita susiklostys.

Ipolitas: Kai nori būti fiziškai stiprus, turi treniruotis, o kai treniruojiesi – matai rezultatus. Jei šį principą pritaikysime dvasiniam gyvenimui, bus aišku, kad turime treniruotis dvasiškai. Dvasiškai treniruotis gali reikšti daug ką: Raštų skaitymą ir darymą viso to, kas padėtų išlaikyti Dvasią. Taip pat turime nusistatyti teisius tikslus ir jų siekti. Tačiau siekdami jų negalime to padaryti vieni. Su mumis turi būti Viešpats. Iš Jo semiamės stiprybės ir Dvasios iššūkiams įveikti. O tada galime vadovautis Prezidento Tomo S. Monsono prašymu:

„Neleiskite, kad jūsų aistros sugriautų jūsų svajones. Atsilaikykite prieš pagundas.

Prisiminkite Mormono Knygos žodžius: „Nelabumas niekada nebuvo laimė.“⁴ ■

IŠNAŠOS

1. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, *Liahona*, 2010 m. lapkritis, p. 129.
2. Žr. Džefris R. Holandas, „Of Souls, Symbols, and Sacraments“, *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), p. 77–79.
3. „Nuodėmės valandą tyra meilė išstumia pro vienas duris, o pro kitas įsėlina geidulys. Tuomet meilės jausmus pakeičia kūno troškimas ir nesuvaldoma aistra. Tuomet priimama doktrina, kurią velnias taip stengiasi įtvirtinti, – kad neteisėti lytiniai santykiai yra pateisinami.“ (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], p. 279.)
4. Tomas S. Monsonas, „Be Thou an Example“, *Liahona*, 2005 m. gegužė, p. 113.

„Ką reiškia gerbti Dievo kunigystę?“

Kunigystė yra galia, per kurią Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus vykdo Savo darbą. Tai didžiausia galia žemėje. Per kunigystę atliekamos apeigos, suteikiami palaiminimai, vykdomas darbas šventykloje, skelbiama Evangelija ir daromi stebuklai.

Kunigija atstovauja Gelbėtoją, tad kunigystę jie gerbia tuomet, kai daro tai, ką pats Gelbėtojas darytų, jei būtų čia. Kunigystę jie gerbia gyvendami taip, kad būtų jos verti. Kunigystę jie gerbia savo apranga, elgesiu, žodžiais, tarnavimu ir net mintimis.

Merginos irgi gali gerbti kunigystę, laikydamosi krikšto sandorų ir pagarbiai dalyvaudamos kunigystės apeigose, pvz., sakramente ar šventyklos darbe. Jos gali padėti savo tėvams, broliams ir kitiems kunigystę turintiems asmenims laikytis įsakymų ir gyventi taip, kad būtų verti vykdyti kunigystės pareigas.

Mes visi galime gerbti kunigystę, ištikimai tarnaudami savo pašaukimuose, gerbdami kunigiją, gerbdami kunigijos nuveiktus darbus ir gerbdami per ją gautas apeigas ir sandoras.

Elkitės kaip Dievo atstovai



Jei galime bent kiek suprasti, kaip nuostabu turėti šią Dievo dovaną, tai gerbti kunigystę tampa nesunku: būkite dėkingi ir gerbkite jums patikėtą galią. Paklauskite savęs: jei visi aplinkiniai žinotų, kad turiu Dievo galią, tai jie apie Jį galvotų daugiau ar mažiau? Būtent tai ir reiškia gerbti kunigystę – reiškia suprasti, kad esi Dievo atstovas ir darai viską, ką gali, kas parodytų tavo pagarbą Jo tau rodomam pasitikėjimui.

Meisonas R., 19 m., Kolorado valst., JAV

Būkite dori



Kaip mergina galėčiau pareikšti, kad man nereikia gerbti kunigystės. Tačiau visos merginos turi tai daryti. Kunigystę gerbiame būdamos doros. Kunigystę

gerbiame padėdamos vaikinams išlaikyti minčių tyrumą. Rengiamės kukliai ir mūsų kalba švari. Jei taip darome, tai padedame vaikinams gerbti kunigystę, vadinasi ir mes gerbiame kunigystę.

Marisa B., 14 m., Arizonos valst., JAV

Vykdykite pareigą Dievui

Mano nuomone, pagrindinis būdas, kaip mes galime gerbti kunigystę, yra daryti tai, ką Pats Viešpats darytų, jei būtų čia, žemėje, – juk mes atstovaujame Jėzui Kristui. Tai reiškia, kad turime įvykdyti visus įsipareigojimus, pareigas ir pažadus, kuriuos išsakėme Dievui įšventinimo į kunigystę metu. Gerbdami Jo kunigystę, sekame Jo įsakymu keltis ir sušvisti, kad mūsų šviesa būtų vėliava tautoms (žr. DS 115:5). Padedame kitiems sužinoti, kad žemėje yra daug įgaliotų Dievo tarnų.

Bismarkas B., 18 m., Santo Domingas, Dominikos Respublika

Rodykite pagarbą kunigystei

Manau, kad gerbti kunigystę reiškia su pagarba ir pasitikėjimu ją naudoti. Jei turėtumėte tokią Aarono kunigiją, kuri kunigystę ir sakramentą gerbia tiek, kiek gerbiame mes savo apylinkėje,

tuomet dalindami ir ruošdami sakramentą galėtumėte patirti nepakartojamų akimirkų. Mes visi vilkime baltus marškinius ir ryšime kaklaraiščius. Žinome, kad apylinkei tai daro didelę įtaką, ir tai pakeitė mane. Žinau, kad kunigystės gavimas man yra geriausias gyvenime nutikęs dalykas.

Hansenas B., 15 m., Teksaso valst., JAV

Nekompromituokite savo standartų

Gerbti kunigystę reiškia vengti tokių situacijų, kuriose galėtumėte sukompromituoti savo standartus. Seminarijoje studijuodami Senąjį Testamentą, Pradžios 39 skyriuje radome pavyzdį apie Juozapą iš Egipto, kuris, gerbdamas savo kunigystę, pabėgo nuo Potifaro žmonos vilionių.

Vienas iš būdų, kaip merginos galėtų mums padėti gerbti kunigystę, yra vadovautis brošiūrėlėje *Jaunimo stiprybės vardan* surašytais standartais ir rengtis kukliai.

Džozefas B., 16 m., Teksaso valst., JAV

Puoselėkite kunigystę

Kunigystės gerbimas man reiškia, kad vaikinai gerbia ir puoselėja Viešpaties jiems suteiktą dovaną. Kai matau kunigystę gerbiančią vaikina, jaučiuosi žymiai ramiau, o tam vaikinui irgi jaučiu daugiau pagarbos. Dangiškasis Tėvas jam patikėjo kunigystę, tad manau, kad vaikino pareiga yra ne tik turėti kunigystę, bet ir puoselėti ją.

Melinda B., 16 m., Vašingtono valst., JAV

Atminkite Gelbėtoją



Kunigystė yra vienintelė tikra Dievo galia žemėje, ir ji parodo mums kelią sugrįžti pas Jį. Kai galvojame apie kunigystės gerbimą, galvojame apie sekimą Prezidento Tomo S. Monsono ir kitų Apaštalų mokymais. Kunigystę geriausiai gerbsime tuomet, kai darysime tai, ko esame mokomi, – taip nepamiršime Gelbėtojo. Kai prisiminsime Jį, su mumis bus Jo Dvasia. Turėdami Dvasią galėsime siekti tikslo ir būti Evangelijos standartų pavyzdžiai.

Pamoka sekmadieninėje mokykloje Kaili E., Džėitin B., Džozefas E., Aleksandra R., Kailė V., Ališa F. ir Hailė V. (nuotraukoje nepavaizduota); Aidaho valst., JAV



JI YRA ŠVENTA

„Vaikinai ir merginos ... turi gerbti [kunigystę] ir laikyti ją šventu dalyku, ... nes būtent jos įgaliojimu visame pasaulyje

ir visose šventose vietose atliekamos Evangelijos apeigos, o be jos apeigos negalėtų būti atliekamos. Tą kunigystę turintys broliai turėtų ją gerbti ir savyje. Jie turėtų gyventi vertai jiems patikėto įgaliojimo.“

Prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918),
Teachings of Presidents of the Church:
Joseph F. Smith (1998), p. 144.

KITAS KLAUSIMAS

„Ką turėčiau atsakyti ne Bažnyčios nariams, klausiantiems, kodėl kai kurie Bažnyčios nariai nesilaiko savo standartų?“

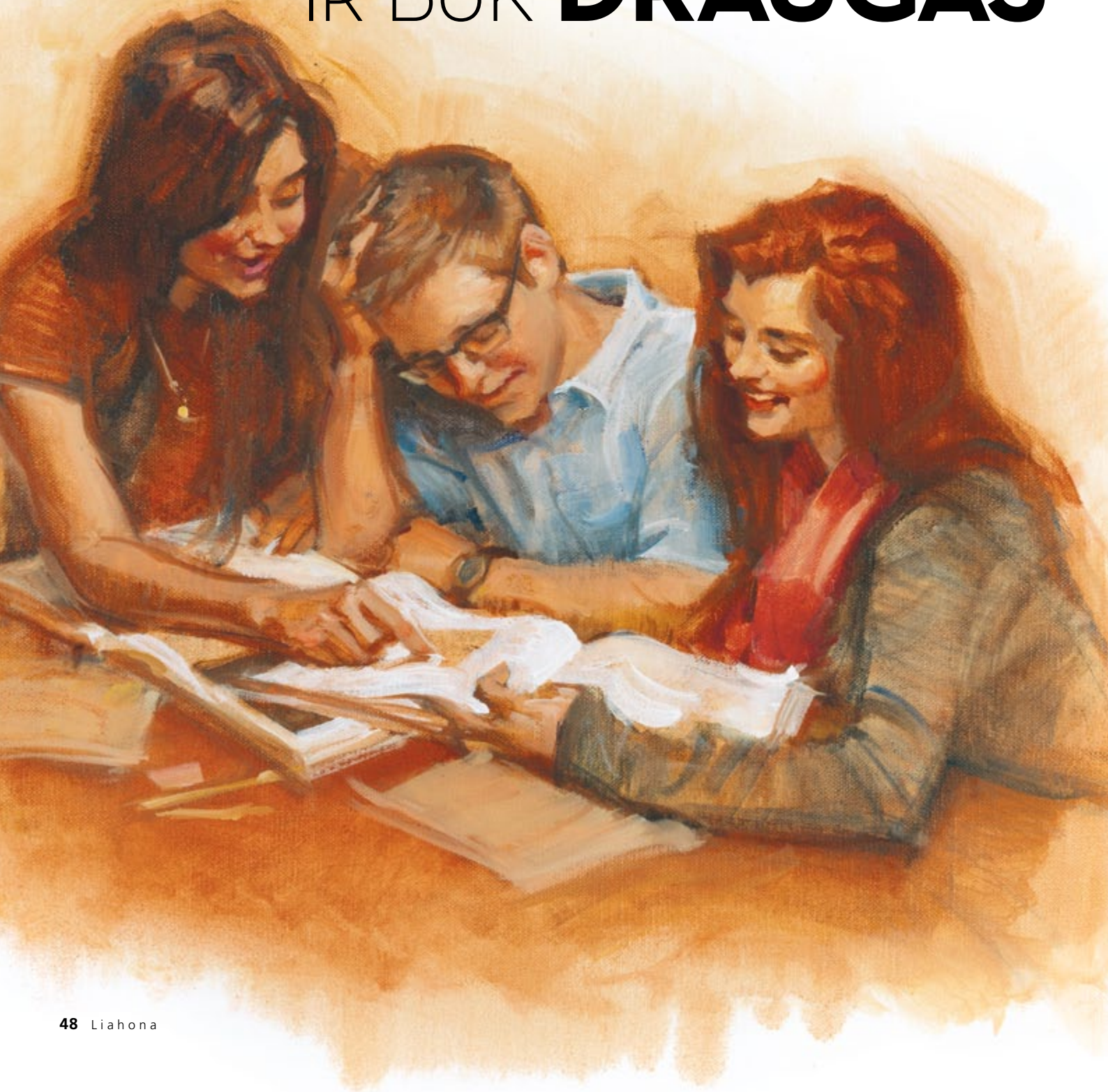
Savo atsakymus iki lapkričio 15 dienos siųskite el. paštu liahona@ldschurch.org arba paprastu paštu:

Liahona, Questions & Answers 11/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA/JAV

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Rašydami elektroninį ar įprastą laišką, privalote įtraukti tokią informaciją: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkę arba skyrių, 4) kuolą arba apygardą, 5) savo ar, jei esate jaunesni nei 18 metų, savo gimdytojų raštišką sutikimą (tinka jų el. laiškas) spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką.

BŪK **IŠMINTINGAS**
IR BŪK **DRAUGAS**





**Vyresnysis
Robertas D. Heilsas**

Iš Dvylikos Apaštalo
Kvorumo

Kol jaunas – mokykis, įgyk žinių ir išminties. Pakylėk ir stiprink tuos, kurie yra su tavimi.

Jei tikrai nori turėti gerą gyvenimą, geriausia būtų vadovautis šiuo patarimu iš Raštų: „Mokykis išminties savo jaunystėje; taip, mokykis savo jaunystėje laikytis Dievo įsakymų.“ (Almos 37:35.) Mokymosi procesą galima būtų apibendrinti taip:

Visi pradėdame nuo pagrindinių žinių. Tas žinias pildome mokymaisi klasėse ir skaitydami. Taip pat prisideda gyvenimo patirtis. Galiausiai ateiname prie ketvirtojo žingsnio: išminties. Štai čia pasaulis ir sustoja. Tačiau mes turime tai, ko neturi pasaulis. Po krikšto ir patvirtinimo gauname Šventosios Dvasios dovaną. Priklausomai nuo to, kaip ištikimai laikomės krikšto metu priimtų įstatymų, apeigų ir sandorų, kaip reguliariai ir dažnai laikomės sakramento susirinkimo įsipareigojimų, kaip

laikomės kunigystės ir šventyklos sandorų, taip dažnai Šventoji Dvasia mus mokys ir mums padės. Dvasia mus skatina veikti ir daryti. Visi turime dvasinių dovanų ir talentų (žr. DS 46).

Išmintis ir dvasinės dovanos veda į supratimą širdyje. „Štai išminties pradžia: įgyk išminties, įgyk supratimo, nors tai kainuotų visa, ką turi“ (Patarlių 4:7). Svarbu, kad ugdytumei išmintį ir supratimą, kol esi jaunas.

Jaunystėje man nutiko toks įvykis, pamokęs mane apie išmintį. Buvau miesto vaikas, tad tėvas mane išsiuntė pasidaruoti kaime pas dėdę vakarų Jutoje. Būdamas ten niekaip negalėjau suprasti, kodėl šimtų hektarų ploto laukuose besiganantys galvijai iškišdavo galvas pro spygliuotą vielą ir ėsdavo kitoje tvoros pusėje esančią žolę. Ar kada susimąstai, jog ir mes elgiamės labai panašiai? Mes visuomet, ypač jaunystėje, veržiamės iširti išorines ribas. Kaip žmogiškos esybės – prigimtiniai žmonės – esame linę veržtis link spygliuotos vielos ir pro ją iškišti galvas. Kodėl taip elgiamės?

Pilnai mėgautis gyvenimu galime ir nesiverždami už ribų. Atminkite: „Štai išminties pradžia: įgyk išminties“, o kai ją turėsi, „Nekelk kojos ant nedorų žmonių tako, neik nedorėlių keliu. Venk jo! Neženk juo, sukis nuo jo, eik savo keliu.“ (Patarlių 4:14–15.) Nesiartinkite. Nekaišiotkite galvos pro spygliuotos vielos tvorą.

Ar turite gerų draugų?

Ar pastebėjote, kad Patarlių knygoje be mokymų apie išmintį, taip pat mokoma apie gerus draugus: „Nekelk kojos ant nedorų žmonių tako, neik nedorėlių keliu“ (Patarlių 4:14). „Mano vaike, nesileisk į kelią su jais, nekelk kojos į jų takus, nes jų kojos bėga į pikta“ (Patarlių 1:15–16).

Kaip žinoti, ar jūsų draugai geri? Pateiksiu du testus. Jei pritaikysite šiuos testus, niekada nepapulsite į nežinomus kelius ir nenuklysite nuo ankšto ir siauro kelio, kuris veda į amžinąjį gyvenimą (žr. 2 Nefio 31:18).

1. Kai esate su gerais draugais, jums lengva laikytis

įsakymų. Tikras draugas jus pastiprina ir padeda gyventi pagal Evangelijos principus, padedančius išverti iki galo .

2. **Tikras draugas nevers rinktis tarp jo ir Viešpaties,** taip nuklaidindamas jus nuo ankšto ir siauro kelio. Priešininkas bastosi po visą pasaulį ir labai nori, kad visi nupultume. Jei draugai jus veda į nelabumo kelius, palikite juos nedelsdami. Draugus rinkitės išmintingai.

O kokie draugai esate jūs?

Dabar užduosiu sunkų klausimą:

O kokie draugai *esate* jūs?

Gyvenimas – tai ne vien savęs gelbėjimas. Esame įpareigoti pakylėti ir sustiprinti tuos, kurie yra su mumis. Viešpats nori, kad pas Jį grįžtume visi kartu.

Esate švyturiai, ir nėra nieko pavojingiau už sugriuvusį švyturį. Nepamirškite, kas esate: esate pasaulio šviesa draugams ir savo broliams bei seserims. Jie žiūri į jus.

Toliau ketvirtame Patarlių skyriuje rašoma:

„O teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos.

Nedorų žmonių kelias – visiškai



Būkite šviesa pasauliui, teisumo keliais veskite ir lydėkite su jumis esančiuosius. Jumis jie pasikliauna lyg patikimu švyturiu

tamsus; jie nežino, ant ko suklumpa.“ (eil. 18–19.)

Jie tikrai nežino, kodėl suklumpa. Jie neturi šviesos, nežino krypties.

Ar numanote, ką reiškia pasikliauti švyturiu, kai jame nėra šviesos? Atsiduriame tamsoje ir pasiklystame.

Kai lėktuve dingsta elektra, neveikia daug rodiklių, išskyrus veikiančius be elektros. Daugiau nei 12 km aukštyje skrendančiame vienviečiame naikintuve, vėtomame debesų ir panašiai, jis jaučiasi visiškai bejėgis.

Jis nežino krypties. Panašiai nutiko ir man, tad džiaugiuosi, kad dar esu gyvas. To niekada nepamiršiu. Vieną dieną ir jūs atsidursite panašioje situacijoje. Nėra nieko pavojingiau už sugriuvusį švyturį, ypač tuomet, kai esate priklausomi nuo šviesos.

Ar kas nors priklauso nuo jūsų šviesos, kuria vedate jį ar ją? Būkite geras pavyzdys. Būkite šviesa pasauliui, teisumo keliais veskite ir lydėkite su jumis esančiuosius. Jumis jie pasikliauna lyg patikimu švyturiu. Neignoruokite to, kuriam reikia pagalbos.

Dvasia nukreipia ten, kur surasite džiaugsmą ir laimę. Tad neišsižadėkime Dvasios dėl netinkamo elgesio. Ach, kaip meldžiuosi, kad šiame tamsiame ir niūriame pasaulyje niekada netaptume vieniši ir liūdni (žr. 1 Nefio 8:4).

Viešpaties palaimos tebūna ant jūsų, jaunystėje besistengiančių mokytis ir įgyti žinių bei išminties. Te jūsų širdys per paklusnumą ir per Dvasios šviesą, Šventąją Dvasią, būna kupinos išminties ir supratimo apie Evangelijos tiesas. Būkite geri draugai. Pakylėkite ir stiprinkite tuos, kurie yra su jumis. Tegul per tave pasaulis tampa geresne vieta. Padėk draugams išlikti siaurame ir ankštame kelyje, išverti iki galo ir garbingai sugrįžti. ■

Kaip **APSIRENGTI** šokiams

Kristal Martin

Buvau gundoma eiti išvien su minia, bet paskui supratau, kad turiu būti pavyzdys.

Kai buvau paauglė, kartais būdavo sunku gyventi pagal Evangeliją. Mano rajone nebuvo daug Bažnyčios narių, o mano draugai, kurie nebuvo Bažnyčios nariai, kartais vesdavo mane iš teisingo kelio.

„Tu turėtum vilkėti šitą rūbą, jis paryškintų tavo akių spalvą“, – tarė viena draugė prieš šokius. Rankose ji laikė suknelę, kurią ketino man paskolinti, tačiau ši buvo be rankovių. Nusprendžiau tą suknelę vilkėti su švarkeliu.

Nuėjusi į šokius pamačiau, kad ten niekas nevilkdavo suknelių su rankovėmis, tad išsiskyriau iš minios. Kai pasidarė per šilta, draugės patarė

nusimesti švarkelį, o be jo ir atrodyčiau geriau.

Kai buvau bepradedanti ieškoti dingsties nusimti švarkelį, prisiminiau savo patriarchalinį palaiminimą. Palaiminime buvo sakoma, kad būsiu dažnai gundoma ir, jei pasiduosiu, manimi paseks daug žmonių. Tuomet supratau, kad turiu likti teisingame kelyje – ne tik dėl savęs, bet ir dėl kitų žmonių, kurie iš manęs ėmė pavyzdį. Nusprendžiau švarkelio nenusivilkti.

Kartais iš manęs juokdavosi, kad nedarau to, ką daro visi kiti, tačiau likau tvirta ir dėl to buvau laiminama. Vėliau sužinojau, kad daug žmonių iš manęs ėmė pavyzdį. Kelios draugės

net prasitarė, kad gerbė mane už tai, jog laikiausi savo standartų. Jos atsiprašė, kad mokykloje mane pašepdavo už tai, jog nesielgdavau kaip visi kiti.

Kadangi laikiausi Bažnyčios standartų ir stengiausi būti pavyzdžiu, turėjau galimybę tarnauti misijoje ir kitus mokyti Evangelijos. Nebūčiau galėjusi paveikti kitų žmonių, jei pati nebūčiau likusi teisingame kelyje. ■



APRANGOS STANDARTAI

„Niekada nenukrypkite nuo savo aprangos standartų. Jokias ypatingas progas nelaikykite dingstimi rengtis nekukliai. ... Merginos turėtų vengti ... pečių neuždengiančių rūbų.“

Jaunimo stiprybės vardan (brošiūra, 2011), p. 6.

Apranga ir išvaizda – „VADOVAUKITĖS ŠVENTĄJA DVASIA“



Merė N. Kuk

Pirmoji patarėja
Merginų organi-
zacijos visuotinėje
Prezidentūroje

Kaip Kristaus atstovai savo kūnui rodome pagarbą „visada ir visame, ir visur“, laikydamiesi tam tikrų standartų.

Kim visada rengdavosi kukliai. Vieną dieną jos paklausiau, kas, jos nuomone, yra kuklus sijonas, kukli palaidinė ir kuklus maudymosi kostiumėlis. Užuoat aptarinėjusios tikslius rūbų apatinių ir viršutinių kraštų išmatavimus, mes kalbėjomės apie su kuklumu susijusius standartus ir apie tai, kaip surasti patrauklų kuklų drabužį. Linksmi dalinomės idėjomis, kaip išradingai pailginti sijoną. Kim galiausiai tarė: „Jei pirmą kartą užsivilkdama kokį rūbą jaučiuosi nejaukiai, dažniausiai tai reiškia, jog drabužis nekuklus, tad jį vilkėdama jaukiai nesijausiu. Išmokau niekada tokio nepirkti. Tiesiog pakabinu jį atgal ant kabyklos.“

Kadangi Kim stengiasi gyventi vertai, Šventoji Dvasia pataria jai, kokius rūbus rinktis. Ji didžiadvasiškai laikosi kuklumo standartų ir nesistengia pakeisti aprangos ir išvaizdos taisyklių. Ji supranta, kad kūnas yra šventykla (žr. 1 Korintiečiams 3:16) ir kad turi juo rūpintis, saugoti ir tinkamai rengti.

Statant šventyklą, didelis dėmesys skiriamas jos saugumui ir apdailai. Planuojant

šventyklas, svarbiausia nepamiršti, kad šventykla *simbolizuoja* Viešpatį – tai Jo namai. Šventykla *gerbiame* kaip šventus statinius, į kuriuos įeiti gali tik verti žmonės. *Pagarbumą* šventykloms jaučiame todėl, kad dalyvavimas jos šventose apeigose ir sandorose įgalina mus sugrįžti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą.

Jūsų kūnas yra daug brangesnis už pačią gražiausią šventyklą žemėje. Jūs esate mylimas Dievo sūnus ar dukra! Tie patys principai – simbolizavimas, gerbimas ir pagarbumas – juo labiau tinka rūpinantis savo kūnu ir jo apsauga.

Simbolizavimas

Kiekvieną savaitę priimdami sakramentą, priimame Gelbėtojo vardą. Esame Jo atstovai žemėje. Brošiūrėlėje *Jaunimo stiprybės vardan* rašoma: „Savo apranga ir išvaizda galite parodyti [Viešpačiui], kad žinote, koks vertingas yra jūsų kūnas. Galite parodyti, kad esate Jėzaus Kristaus mokinys ir kad Jį mylite.“¹

Šiuos žodžius perskaičiusi viena mergina nusprendė daugiau net nebesiartinti prie nekuklumo ribos. Ji tuojau pat iš savo spintos išėmė viską, kas nesiderino su Gelbėtojo atstovės vardu. Ji kalbėjo: „Būčiau protinga, jei parduotuvėse net nesimatuočiau tų rūbų, kurių, žinau, kad neturėčiau dėvėti. Kodėl

turėčiau būti gundoma?“ Simbolizavimo principas padėjo jai tvirtai apsispręsti.

Pagarba

Kaip Kristaus atstovai, savo kūnui rodome pagarbą „visada, visame ir visur“ (Mozijo 18:9), sutikdami laikytis tam tikrų standartų. Viešpats reikalauja, kad į šventyklą įeitų tik švarūs žmonės. Jūsų pasirinkimas būti dorybingoms sako, kad gerbiate Viešpatį ir savo fizinį kūną.

Taip pat turime gerbti kitų kūnus ir padėti jiems gyventi dorybingai. Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „[Merginos] turi suprasti, kad dėvėdamos pernelyg aptemptus, per trumpus ar didelę iškirptę turinčius rūbus, jos ne tik gali nusiūsti savo rato vaikinams netinkamą žinutę, bet tokiu būdu ir savo protuose įtvirtina klaidingą mąstymą, kad moters vertė priklauso vien nuo juslinio patrauklumo. Tikra Dievo duktė niekuomet nebuvo ir nebus šitaip apibūdinama.“²

Merginos, gerbkite savo kūną ir padėkite kitiems, ypač vaikinams, mintimis ir elgesiu būti dorybingiems. Gerbkite savo kūną ir žinokite, kad *kasdienis* teisus gyvenimas jums teikia *amžinąją* vertę.

Pagarbumas

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mus mokė: „Lygiai kaip šventyklos šventorius atspindi šventyklos viduje vykstančių dalykų šventumą ir pagarbumą, taip ir mūsų apranga atspindi mūsų vidaus grožį ir tyrumą. Mūsų apranga rodo, ar jaučiame deramą pagarbą ... apeigoms ir amžinoms sandoroms, ir ar ruošiamės jas priimti.“³

Dalyvaudamos sakramento apeigoje parodykite pagarbumą Gelbėtojo apmokančiai aukai – vilkėkite pačią gražiausią sekmadieninę suknelę. „Vaikiniai, tarnaudami sakramento apeigose, turi būti apsirengę oriai.“⁴ Merginos, renkitės kukliai.

Stokitės! Būdamos namie, mokykloje, paplūdimyje, šokiuose ar sportuodamos – būkite kuklaus rengimosi pavyzdys. Rinkdamosi drabužius sekite Kim pavyzdžiu, o Šventoji Dvasia tegul padeda jums nuspręsti. „Paklauskite savęs: „Ar taip atrodydama patogiausiai jausčiausi Viešpaties akivaizdoje?“⁵

Jei rinkdamosi drabužius laikysitės simbolizavimo, gerbimo ir pagarbumo principų, jūs *tikrai* „sušvisite“ (Doktrinos ir Sandorų 115:5) kaip mylimos Gelbėtojo atstovės. ■

IŠNAŠOS

1. *Jaunimo stiprybės vardan* (brošiūra, 2011), p. 6.
2. M. Raselas Balardas, „Motinos ir dukros“, 2010 *ba-landžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
3. Robertas D. Heilsas, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, 2008 m. rugpjūtis, p. 20.
4. *Jaunimo stiprybės vardan*, p. 7.
5. *Jaunimo stiprybės vardan*, p. 8.



SUSTIPRINTI

ŽODŽIO GALIOS

Paaugliai liudija apie juos pamokiusias, paguodusias ir nukreipusias Raštų ištraukas.

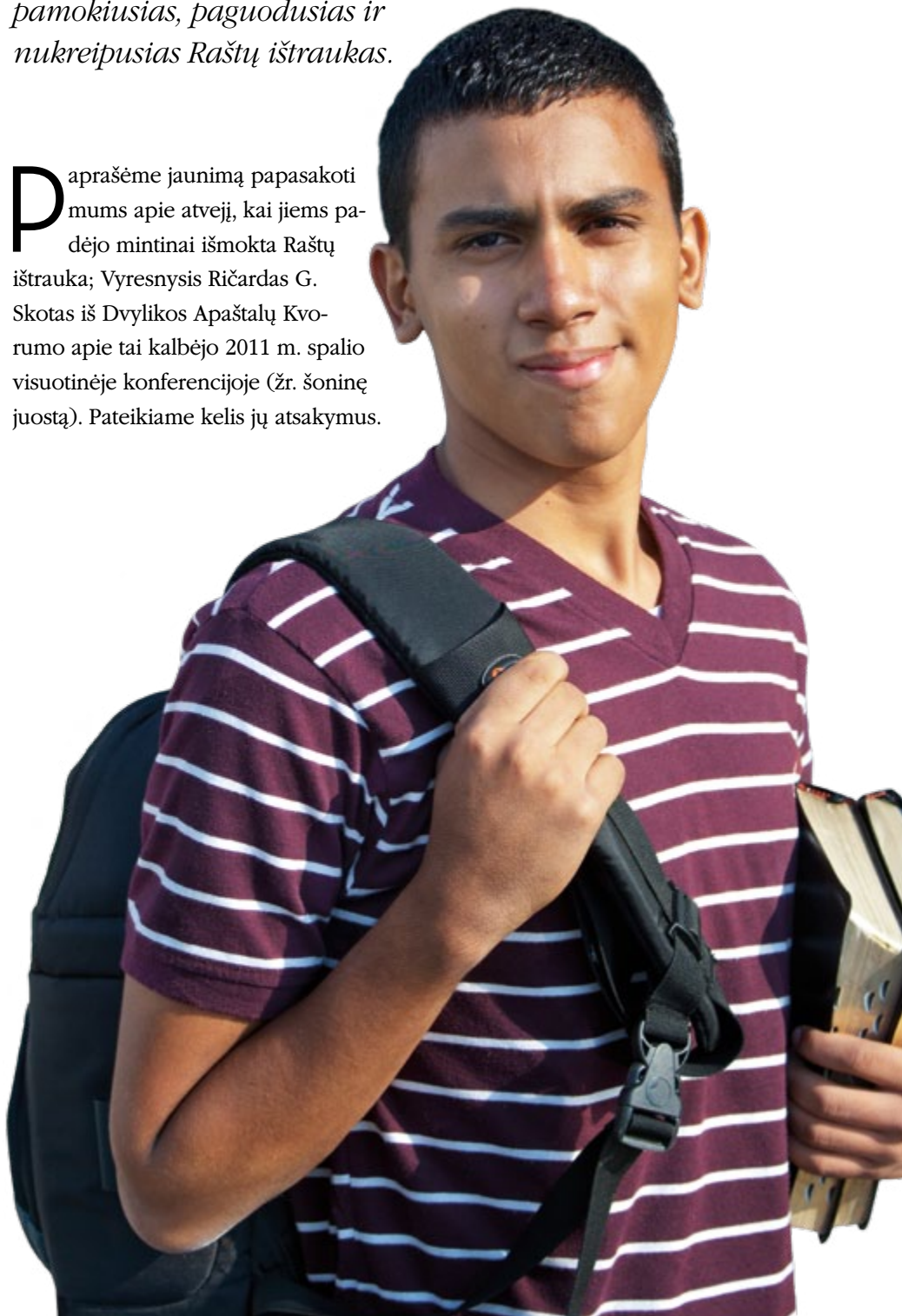


RAŠTŲ EILUTĖS PADEDA IŠTIKUS BĖDAI

„Raštai yra tarsi rinkiniai švieselių, kurios apšviečia mūsų protus ir paruošia mus priimti vadovavimą ir įkvėpimą iš aukštybių. ... Raštų ištraukų mokymasis mintinai gali suteikti didžią galią. Išmokti Raštų ištrauką mintinai – tai tarsi žiėbti naują draugystę. Tai tarsi atrasti naują draugą, kuris, esant reikalui, gali padėti, įkvėpti, paguosti ar įtikinti, kad būtina pasikeisti.“

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Raštų galia“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

P aprašėme jaunimą papasakoti mums apie atvejį, kai jiems padėjo mintinai išmokta Raštų ištrauka; Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo apie tai kalbėjo 2011 m. spalio visuotinėje konferencijoje (žr. šoninę juostą). Pateikiame kelis jų atsakymus.



Ramybė mano sielai

„Mano sūnau, ramybė tavo sielai; pasipriešinimas tau ir suspaudimai truks tik trumpą akimirką“ (DS 121:7).

Jau daugelį metų mane daugiausia guodžia Doktrinos ir Sandorų 121:7 eilutė, kurioje Pranašas Džozefas Smitas Liberčio kalėjime šaukiasi Dangiškojo Tėvo pagalbos. Šią eilutę išmokau seminarijoje ir prisimenu ją tuomet, kai man reikia paguodos. Ji man primena, kad Dangiškasis Tėvas mane myli ir žino apie mano išbandymus. Naudodavausi šia eilute, kai nevirties ir silpnumo akimirkomis norėdavau nusiraminti.

Ši eilutė padėjo man vieno vakarėlio metu, kai tas vakarėlis virto aplinka, kurioje tikrai neturėjau būti. Kai draugai pasiūlė man išgerti ar parūkyti, mandagiai pasakiau: ne. Ši eilutė suteikė stiprybės apginti savo įsitikinimus.

Ši eilutė taip pat padėjo priimti sunkų sprendimą. Mudvi su drauge buvome neišskiriamos jau penkerius metus. Kartu sportavome, keliojome ir drauge praleisdavome

kiekvieną savaitgalį. Tačiau ji pradėjo laiką leisti su vyresnių draugų grupe, su kuria aš nenorėjau bendrauti. Galiausiai ji privertė mane rinktis arba ją, kaip savo draugę, arba laikytis savo įsitikinimų dėl Išminties Žodžio ir skaisybės įstatymo. Mane tai pribloškė. Niekad nemaniau, kad apginti savo įsitikinimus gali būti taip sunku. Bet aš nusprendžiau susirasti naujų draugų ir visuomet atminti Dangiškojo Tėvo pažadą Džozefui Smitui, jog visas susitvarkys.

Tikrai neverta kompromituoti savo įsitikinimų, o rinkdamasi teisingai patiriu tikrąjį ir ilgalaikį džiaugsmą. Ši Raštų ištrauka sustiprino mano liudijimą ir prireikus padėjo.

Lorena Dž.

16 m., Arkanzaso valst. JAV

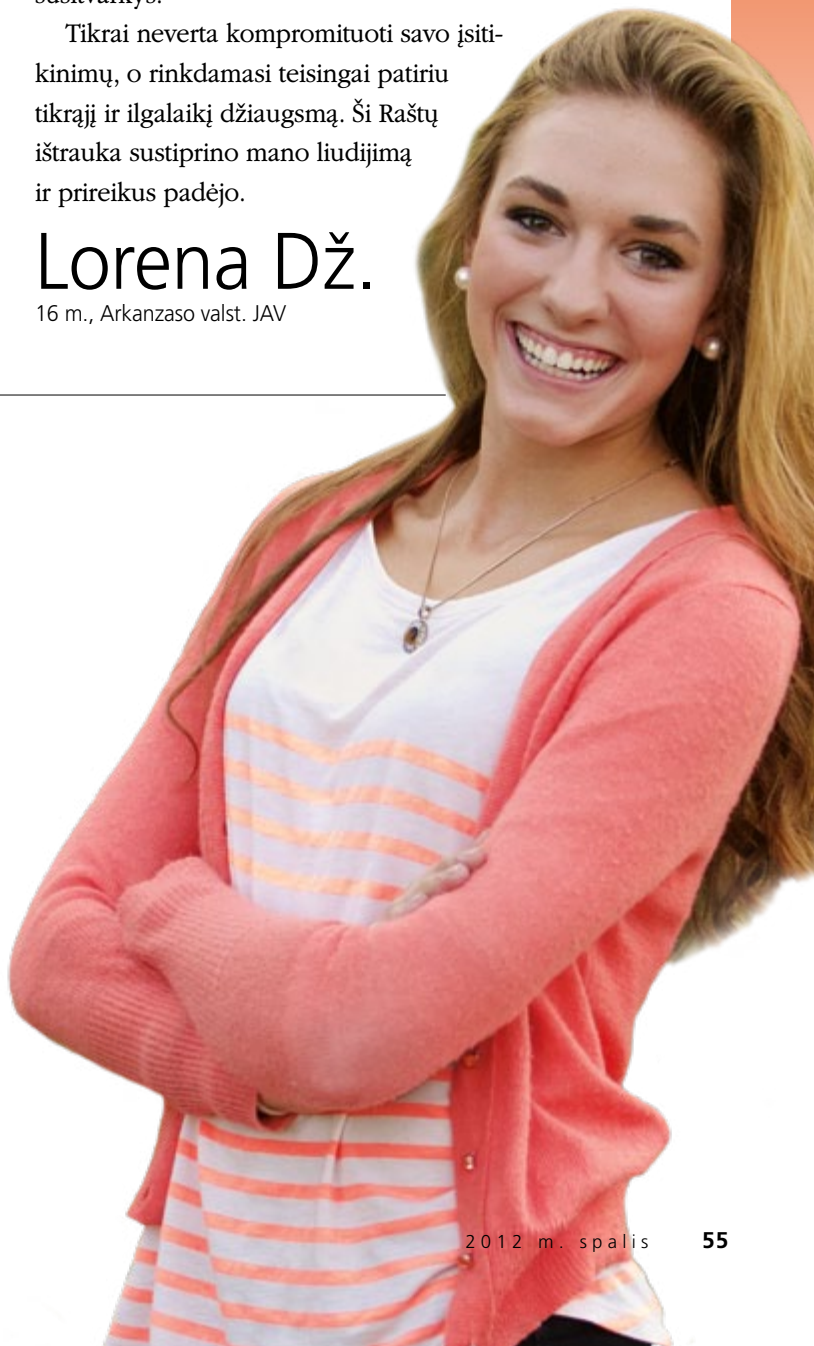
Silpnumas virsta stiprybe

Likus keliems mėnesiams iki gimnazijos stojamųjų egzaminų, jaučiausi nepasiruošęs. Buvau įsitikinęs, kad man tikrai nepavyks. Taigi, malda kreipiausi į Dangiškąjį Tėvą. Man besimeldžiant, į galvą atėjo šie žodžiai: „Ir jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų silpnumą. Aš duodu žmonėms silpnumą, kad jie būtų nuolankūs; ir mano malonės pakanka visiems žmonėms, kurie nusižemina prieš mane; nes jeigu jie nusižemina prieš mane ir tiki mane, tada aš jų silpnumą pavirsiu jų stiprybe.“ (Etero 12:27.)

Supratau, kad, kai iššūkių ir išbandymų metu meldžiuosi Dangiškajam Tėvui, Jis laimina mane ir padeda man įveikti savo silpnybes. Viešpačiui patikėjęs savo rūpestį, aš priėmiau patį geriausią sprendimą. Jis yra pats geriausias mokytojas, ir žinau, kad Jis man padėjo.

Irvinas O.

16 m., Salvadoras





Visada melskis

„Visada melskis, kad galėtum išeiti nugalėtoju; taip, kad galėtum nugalėti Šetoną ir kad galėtum išvengti Šetono tarnų, palaikančių jo darbą, rankų“ (DS 10:5).

Ši eilutė padeda man per gundymus. Kai jau ruošiuosi daryti kažką negero, prisimenu šią eilutę, ir mano prote sušvinta jos žinia. Kai po tokio raginimo visuomet pasimeldžiu, sulaukiu pagalbos, reikalingos įveikti mane ištikusius gundymus.

Džesis F.

17 m., Jutos valst., JAV

Aš esu su tavimi

„Būk kantrus suspaudimuose, nes jų patirsi daug; bet išverk juos, nes, štai, aš esu su tavimi, net iki tavo dienų pabaigos“ (DS 24:8).

Ši mintinai išmokta Raštų ištrauka man yra tikras palaiminimas, ypač kai jaučiuosi išsigandęs ar vienišas. Vos ją prisiminęs, aš įgaunu drąsos ir jaučiuosi geriau. Vaikams ir merginoms reikia pagalbos ir palaikymo, ypač susidūrus su sunkiais išbandymais ir iššūkiiais. Nors ateitis kartais atrodo neaiški ar atgrasi, tačiau žinau, kad galiu pasikliauti Viešpačiu ir patirti Jo šiltą apkabinimą.

Kai buvai maža, tiek namie, tiek ir Pradinukų organizacijoje, mane mokė, kad Viešpats visuomet bus mano pusėje, jei aš darysiu savo dalį. Dėl tų mokymų ir dėl šios Raštų ištraukos žinau, kad visuomet galiu Juo pasikliauti.

Sofija I.

15 m., Urugvajus



NUSISTATYK TIKSLĄ

Apsvarstyk galimybę nusistatyti tikslą įsiminti keletą Raštų ištraukų. Galėtumei įsiminti Raštų įvadyto eilutes seminarijoje arba vykdydamas (-a) Pareigos Dievui ar Asmeninio tobulėjimo programą.

TIESUS IR SIAURAS YRA **KELIAS**

Galime rinktis daug kelių, tačiau tik
vienas veda į amžinąjį gyvenimą.

(Žr. 2 Nefio 9:41; 31:17-21; Alma 7:9.)



Kas laukia po Pradinukų

Kai ateis laikas pereiti į Vaikinių ar Merginų organizacijas, štai ką galėsite ten patirti!

KAS TA VAIKINŲ ORGANIZACIJA?

Aarono kunigija tarnauja kitiems Gelbėtojo vardu

Dalina sakramentą
Surenka pasninko atnašas
Stiprina jūsų šeimą

Pareiga Dievui

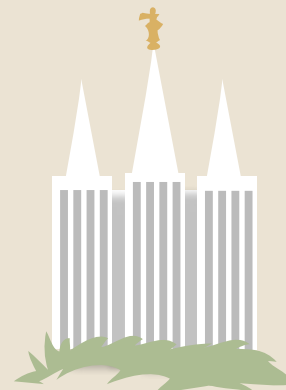
Mokosi ir daro naujus dalykus
Dalinasi su kitais
Kuria glaudesnius ryšius
su Dangiškuoju Tėvu

Jaunimo stiprybės vardan

Jus sustiprinsiantys standartai

Ruošiasi

Misijai
Santuokai ir tėvystei



Lankantis šventykloje

Krikštijamasi už mirusiųsius
Ruošiamasi sudaryti sandoras
Jaučiama Šventoji Dvasia

Veiklos

Tarnaujama kartu su savo kvorumu
Linksminama bendrose veiklose!

Brangūs Pradinukų organizacijos vaikiniai,

sulaukę dvylikos, būsite pakankamai suaugę gauti Aarono kunigystę. Tai labai svarbu. Kai Dievas suteiks jums Savo kunigystę, Jis sakys, kad jums pasitiki. Jūsų šventa pareiga bus tarnauti kitiems taip, kaip tarnautų Gelbėtojas.

Ruošitės jau dabar. Stebėkite ir klausykitės jus supančių kunigystės brolių, kurie laimina ir išdalina sakramentą, krikštija, suteikia palaiminimus, tarnauja



misijose ir vadovauja šeimose. Visuomet stenkitės kaip įmanoma geriau gyventi pagal Evangelijos standartus. Tuomet būsite pasiruošę tai didžiai dienai, kada gausite Aarono kunigystę.

Nuoširdžiai,

Deividas L. Bekas

Vaikinų organizacijos visuotinis prezidentas

organizacijos

KAS TA MERGINŲ ORGANIZACIJA?

Naujos draugės

Drauge mokosi ir linksminasi
Palaiko viena kitą

Ugdo jūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi

Remia tiesą ir teismumą
Dalinasi liudijimais

Jaunimo stiprybės vardan

Jūs sustiprinsiantys standartai

Asmeninis tobulėjimas

Mokosi naujų dalykų
Užsibrėžia ir siekia tikslų, kurie padeda tapti doresnėms

Lankosi šventykloje

Krikštijamasi už mirusiųosius
Jaučiama Šventoji Dvasia
Ruošiamasi sudaryti sandoras

Veiklos

Tarnauja kitiems
Smagiai leidžia laiką bendroje veiklose!

Ruošiasi kaip Dievo dukra

Būti vadove ir geru pavyzdžiu
Tapti ištikima žmona ir motina



Brangios Pradinukų organizacijos merginos,

nekantriai laukiame dienos, kada prisijungsite prie Merginų organizacijos! Esate brangios Dangiškojo Tėvo dukros. Merginų organizacijoje jūs mokysitės visuomet, visame ir visur būti Jo liudytojos. Gausite kaklo pakabutį, priminsiantį jums remti tiesą ir teismumą ir padėti Gelbėtojo šviesai sklisti visame pasaulyje. Jūsų Asmeninio tobulėjimo knygutė padės jums studijuoti Raštus, nusistatyti asmeninius tikslus ir ruošti šventyklai. Visa tai padės jums pasiruošti tapti žmona, motina ir gera vadove pasaulyje.

Nuoširdžiai,

Eleinė Š. Dalton

Merginų organizacijos visuotinė prezidentė



NUOTRAUKA IŠ ©BUSATH PHOTOGRAPHY

Brangi drauge!

Labas iš Meksikos! Džiaugiausi gavusi tavo laišką ir sužinojusi apie artėjantį tavo gimtadienį. Jaučiu, kad truputį jaudiniesi dėl išėjimo iš Pradinukų organizacijos. Ar galiu papasakoti, kaip aš atėjau į Merginų organizaciją?

Aš irgi jaudinausi dėl išėjimo iš Pradinukų organizacijos. Nerimavau, kad nerasiu draugų. Bijoju, kad būsiu viena iš jauniausių, o ne iš vyriausių merginų. Tačiau viskas puikiai susitvarkė. Prieš gimtadienį pasikalbėjau su vyskupu, ir jis pasakė, kad tie pokyčiai bus geras dalykas. Sekmadienį aš vis dar jaučiausi nedrąsiai, tad pasilikau Pradinukų organizacijoje. Laimei, viena Merginų organizacijos vadovių mane susirado. Ji tarė: „Taip ir maniau, kad tave čia rasiu! Eikš, laikas į pamoką.“

Sesuo Diaz per įžanginę dalį mane pristatė ir įteikė tris knygeles, kurias labai pamilau: Jaunimo stiprybės vardan, Merginų asmeninis tobulėjimas ir dienoraštį. Pasidairiusi po klasę, išvydau keletą pažįstamų mergaičių iš Pradinukų organizacijos. Kelios nepažįstamos mergaitės man pasakė labas. Labai greitai vietoj baimės pajutau ramybę.

Po to viskas ėjo tik gryn. Bendros veiklos man labai patinka, nes jose mokausi, kaip gyventi pagal Evangeliją ir kaip padėti savo šeimai bei draugams. Kasmet vykstame į stovyklas – tai labai linksma! Kadangi esu laurė, viliosiu greitai užbaigti savo Asmeninio tobulėjimo programą. Nekantrauju užsidėti Merginų organizacijos medalioną, priminsiantį, kaip per šiuos metus priartėjau prie Dangiškojo Tėvo.

Taigi, mano drauge, nebijok. Išskeisk sparnus ir skrisk į Merginų organizaciją. Pažadu, kad tikrai nesigailėsi.

Su meile,
Maribelė

Pasveikinkime naują gyvenimo tarpą

Marisė Vidison

Bažnyčios žurnalai

Ar gyveni ten, kur žiemai besiruošiantys medžiai keičia spalvą? Tai daro ir šie keturi draugai. Nojus B., Dilanas L., Patrikas M. ir Benas M. gyvena Princo Edvardo Saloje, esančioje Kanados rytinėje pakrantėje. Lyg kokie medžiai, šie keturi berniukai ruošiasi naujam gyvenimo tarpui. Šiais metais jiems visiems sukaks dvylika metų, o tai reiškia, kad turės atsisveikinti su Pradinukų organizacija ir pasisveikinti su Vaikinų organizacija. Štai ką jie nori pasakyti apie augimą ir tolimesnį gyvenimą.

Būk savimi

Kai Nojus atsikraustė čia, jo nauji draugai padėjo jam apsiprasti su gyvenimu saloje. Dabar, būdamas vyriausias grupėje, jis jiems padeda apsiprasti su gyvenimu Vaikinų

organizacijoje. „Nerimavau, ar būsiu kitų priimtas ir kaip susipažinsiu su jais, – sakė Nojus apie pradžią Vaikinų organizacijoje. – Veiklų lankymas tikrai padėjo.“ Mylimiausia Nojaus Pradinukų organizacijos dainelė yra apie Helamano armiją, ir būtent tokį jis mato kunigijos kvorumą – darnų ir vieningą.

Ką jis patartų? „Būk savimi.“

Gerbk kunigystę

Kunigystės gavimas Patrikui reiškia daugiau, nei vien sulaukti tam tikro amžiaus. Tai reiškia būti vertam ir pasiruošusiam. „Kunigystės negauni vien todėl, kad sulauki dvylikos metų, – sakė Patrikas. – Turi būti pasiruošęs.“

Dilanas supranta, kaip svarbu yra pasiruošti. Į bažnyčią jis stengiasi atvykti 15 minučių anksčiau, kad galėtų dvasiškai pasiruošti išdalinti sakramentą. „Sakramentą išdalinau

tris ar keturis kartus, ir kaskart mano širdį paliečia Dvasia. Nemanau, kad kada apsiprasiu su tokiu jausmu“, – sakė jis.

Benas užsiminė, kad sakramento išdalinimas jam primena apie Pasukutinę Vakarienę: „Ten buvo Jėzus. Mes esame ten, kur buvo Jėzus, ir Jis nori, kad būtume ten.“

Žvelk į šventyklą

Benas stengiasi užsitarnauti Tikėjimo Dievu apdovanojimą ir nekantariauja pirmą kartą dalyvauti krikštuose už mirusiųosius. „Dar nebuvo šventyklos viduje, tačiau žmonės visuomet paliudija apie tai, kaip nuostabiai jie jaučiasi sugrįžę“, – sakė Benas.

Nojus neseniai pirmą kartą lankėsi šventykloje. Jis pasakojo, kad jo kvoromo vaikinai priėmė jį kaip šeimos narį. „Turbūt jaudinsitės, tačiau ten esantys žmonės jums padės, – sakė jis. – Pasijusite laukiami.“ ■



MARISĖS VIDISON NUOTRAUKA

O ateiki, mielas Jėzau

Paprastai ♩ = 72-84

Paimta iš Bažnyčios miuziklo
Savior of the World: His Birth and Resurrection

1. O a - tei - ki, mie - las Jė - zau, Leis - ki mums ma - tyt Ta - ve.
2. Jė - zau Vieš - pa - tie, a - tei - ki Ir iš - gy - dyk mūs žaiz - das.
3. O a - tei - ki, At - pir - kė - jau, Mei - lė Ta - vo mus ap - švies.

O, di - dy - sis mūs Kū - rė - jau, Kū - di - kė - li pra - kar - te.
Ta - vo mei - lė be - ga - li - nė Mums pa - dės ra - my - bę rast.
Bū - si - me vai - kai Ta - vie - ji, Glau - si - mės Tau prie šir - dies!

Sklai - dos tam - sos, auš die - na, Ta - vo džiaugs - mo ku - pi - na.
Že - mėn šlo - vė - je a - teik, Tei - sią val - džią čia į - steik.
Že - mėn šlo - vė - je a - teik, Tei - sią val - džią čia į - steik.

O a - tei - ki, mie - las Jė - zau, O a - teik, a - teik!
Mums pa - dė - ki pa - si - ruoš - ti, O a - teik, a - teik!
Mums pa - dė - ki pa - si - ruoš - ti, O a - teik, a - teik!

Savior of the World: His Birth and Resurrection wsukurta vadovaujant Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmajai Prezidentūrai ir Dvylikos Apaštalų Kvorumui.

© 2003 IRI. AVISO teisės saugomos. Šią giesmę galima kopijuoti epizodiniam, nekomerčiam naudojimui bažnyčioje ar namuose. Ši pastaba turi būti ant kiekvienos kopijos.



*Vyresnysis
Dalinas H. Ouksas
iš Dvylikos Apaštalo
Kvorumo dalinasi
savo mintimis
šia tema.*

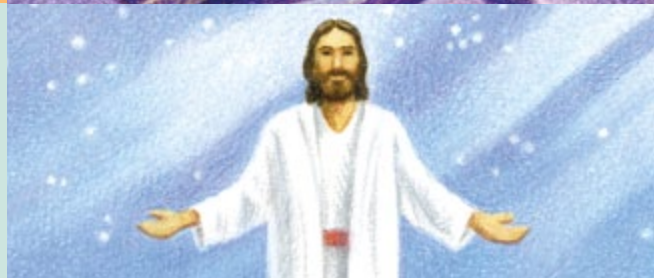
Kodėl SVARBU, kad visur ištikimai sekčiau JĖZUMI KRISTUMI?



Jėzus Kristus yra
Viengimis ir Mylimasis
Dievo sūnus.



Jis yra mūsų Kūrėjas.
Jis yra pasaulio Šviesa.
Jis yra mūsų Gelbėtojas
nuo nuodėmės ir mirties.



Tai pats svarbiausias
pažinimas žemėje, ir jūs
galite tai patys sužinoti.



Mes esame Jėzaus
Kristaus pasekėjai.
Nėra neutralios zonos.



Šią pamoką ir veiklą galite panaudoti norėdami daugiau išmokyti apie šio mėnesio Pradinukų organizacijos temą.

Kunigystės palaiminimai yra **prieinami visiems**

Verčiant Mormono Knygą, Džozefui Smitui ir jo raštininkui Oliveriui Kauderiui iškilo klausimas. Jie nuėjo į giraitę pasimelsti dėl jo. Jiems besimeldžiant, „pasiuntinys iš dangaus nužengė šviesos debesyje“. Tas

pasiuntinys buvo Jonas Krikštytojas. Uždėjęs savo rankas ant galvų Džozefui ir Oliveriui, jis suteikė jiems Aarono kunigystę. Po to Jonas Krikštytojas Džozefui ir Oliveriui įsakė pakrikštyti vienam kitą. Netrukus po to į žemę atėjo apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas, kurie Džozefą ir Oliverį išventino į Melchizedeko kunigystę. Žemėje vėl buvo Dievo kunigystė. (Žr. Džozefas Smitas—Istorija 1:68–72.)

Kunigystės dėka galima atlikti nuostabius palaiminimus ir apeigas. Minėtieji palaiminimai gali būti suteikiami kūdikiams,



ligoniams; vaikams juos gali suteikti jų tėvai ar kiti verti kunigystę turintys asmenys. Kad grįžtume pas Dangiškąjį Tėvą, turime gauti tam tikras kunigystės apeigas. Prie tokių apeigų galima priskirti krikštą panardinimu, Šventosios Dvasios dovanos priėmimą ir šventas apeigas šventykloje, per kurias šeimos gali būti užantspauduotos amžiams. Šventyklose taip pat galima atlikti apeigas žmonėms, kurie mirė be Evangelijos palaiminimų. Kunigystės palaiminimai yra prieinami visiems! ■

KAIRĖ: MELCHIZEDEKO KUNIGYSTĖS SUGRAŽINIMAS. AUT. KENETAS BAULIS © 1945 IRI; KJUA; FILEŠ LAŠ ILLUSTRACIJA © 1988 IRI; LAIMINK JUOS JO VARDU; AUT. VALTERIS REINAS © IRI; DEŠINĖ: REBERGOS MILLER ILLUSTRACIJA.

Dainelė ir Rašto eilutė

- Iš giesmynėlio *Giesmės ir vaikų dainos* išsirink giesmę apie kunigystę.
- Doktrinos ir Sandorų 84:35.



PKT VEIKLA
Kunigystė
padeda žmonėms

Kunigystė yra Dievo galia per apeigas ir palaiminimus tarnauti žmonėms ir juos laiminti. Šiuose paveikslėliuose nupiešk save.



Kunigija palaimina ir išdalina sakramentą. Nupiešk save ant suoloelio, besiruošiantį priimti sakramentą.

Ligoniams galima suteikti kunigystės palaiminimą. Nupiešk save gulintį lovoje ir sergantį.

Tik jūs

Brangiajame Perle atsiversk Džozefas Smitas—Istorija 1:68–73. Ten esančios eilutės padės tau užpildyti žemiau esančius praleistus žodžius. Kitame lape užsirašyk, ką iš šių eilučių sužinojai.

1. „Aarono kunigystė ... turi tarnavimo _____ ir _____ Evangelijos ... raktus.“
2. _____ buvo pakrikštytas pirmas.
3. Oliveris Kauderis pakrikštijo _____.
4. Jonas Krikštytojas veikė vadovaujamas _____, _____ ir _____.
5. Petras, Jokūbas ir Jonas vėliau suteikė _____ kunigystę Džozefui ir Oliveriui.



Per šventyklos apeigas šeimos gali būti užantspauduojamos drauge. Nupiešk savo šeimą prie šventyklos.

Krikštas ir Šventosios Dvasios dovanos priėmimas yra kunigystės apeigos. Nupiešk save prie krikštyklos.

Atsakymai: 1. angelų, atgailos; Smitą; 4. Petro, Jokūbo, Jono; 5. Melchizedeko.

Dviguba palaima

*Susipažinkite su Sofija ir Elodija A.
iš Antananaryvo Madagaskare.*

Ričardas M. Romnis

Bažnyčios žurnalai

Dešimtmetės dvynės sesutės Sofija ir Elodija gyvena Madagaskare. Tai didelė sala, esanti prie Afrikos. Jų šeima turi mėgstamiausią tikrą istoriją. „Vos tik mano tėtis sutiko misisionierius, jis iš karto suprato, kad Bažnyčia yra tikra, – sako Elodija. – Jis atsivertė iš karto.“ Jų mama pasikrikštijo po kelių mėnesių.

Prieš gimstant mergaitėms, tėveliai pasninkavo ir meldėsi, kad gimtų mergaitė. „Tad vietoj vienos mergaitės, mama susilaukė dviejų“, – sako Sofija.

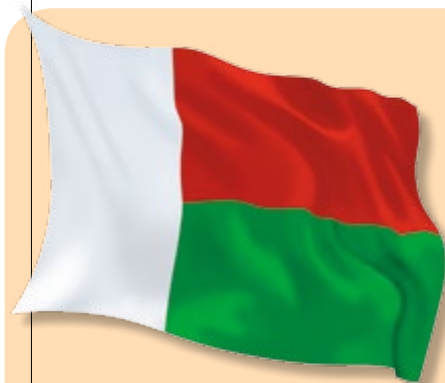
Nuo tada jie turi dvigubą palaimą! ■



Sofijos ir Elodijos šeima trejus metus taupė pinigus, kad nuvyktų į Johannesburgo šventyklą Pietų Afrikoje ir visi drauge būtų užantspauduoti. Kad ten nuvyktų, jie turėjo nukeliauti virš 2100 kilometrų ir perplaukti Indijos vandenyną.



Mergaičių mama šalia namų turi medicinos kliniką. Jos padeda šluodamos ir palaikydamos švarą.



Madagaskaro vėliavoje balta spalva reiškia tyrumą, raudona reiškia nepriklausomybę, o žalia reiškia viltį.



Sofija ir Elodija turi dvi kates, kurioms labai patinka glaustytis prie jų.



Madagaskare gyvena lemūrai ir chameleonai.



Dvynukėms patinka šeimos namų vakaras su dviem savo broliais, dukterėčia, tėčiu ir mama.

Ar galiu ir ir aš **PASIKRIKŠTYTI?**

„Vaikai, kai jiems sukaks aštuoneri metai, bus krikštijami jų nuodėmėms atleisti“ (DS 68:27).

Nuno ir Miriam, ar seksite Jėzaus Kristaus pavyzdžiu ir pasikrikštysite kitą šeštadienį? – paklausė sesuo Silva.

Paulo negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo. Seserys misionierės tik ką pakvietė jo dešimtmečius broliuką ir sesutę pasikrikštyti!

„Taip! Taip!“ – džiugiai atsakė dvynukai.

Miriam nesiliovė šypsojusi. Nuno sesei Lopez „davė penkis“. Senelė, kampe sėdėdama savo dideliame raudoname fotelyje, visa švytėjo.

Seserys misionierės kelias savaitės mokė Paulo, jo broliuką ir sesutę senelės namuose, žalioje vėjuotoje San Migelio saloje, esančioje už 1600 kilometrų nuo Portugalijos. Paulo labai patikdavo, atsidarius viršutines senelės paradinių durų langines, jausti jūros vėją ir žiūrėti, kaip sesuo Lopez ir sesuo Silva gatve ateina mokyti jį Evangelijos.

Seserys misionierės užsiminė, kad šiandien bus ypatinga pamoka. Dabar Paulo žino kodėl. Nuno ir Miriam eis krikštytis, kaip to mokė Jėzus! Paulo irgi panoro sekti Gelbėtojo pavyzdžiu.

„Sesės, ar galiu ir aš pasikrikštyti kitą šeštadienį?“ – nekantraudamas

paklausė jis, prie savęs glausdamas iliustruotą Mormono Knygą.

Sesuo Silva nusišypsojo ir pakratė galvą. „Deja, Paulo. Viešpats visiems mums pasakė, kad krikštytis tegalime sulaukę aštuonerių metų. Kadangi tau tik šešeri, tu dar nesi atskaitingas už savo pasirinkimus.“

„Sesės, bet, – paprieštaravo Paulo, – su šeima meldžiausi ir skaičiau Mormono Knygą, kaip mane ir mokėte. Kiekvieną savaitę su senele ir dėde Mario einu pas Pradinukus. Žinau, kad Bažnyčia yra tikra! Ar galiu ir aš pasikrikštyti su Nuno ir Miriam?“

„Tu esi tikras šaunuolis, kad gyveni pagal įsakymus ir mokaisi Evangelijos, – atsakė sesuo Lopez. – Tačiau, kad galėtum pasikrikštyti, tau reikia lukterėti dvejus metus.“

Paulo gerklė ėmė degti, o akys pritvino karštų ašarų. Jis pašoko ir nubėgo į palėpėje esantį kambarėlį, kuriame miegojo su savo broliuku ir sesute.





Kelias minutes paverkęs ant pagalvės, Paulo išgirdo kažką lipant palėpės laiptais. Ant lovos prie jo prisėdo dėdė Mario.

„Paulo, kas nutiko?“ – paklausė dėdė Mario.

„Sesė Silva ir sesė Lopez sako, kad negaliu krikštytis, o Nuno ir Miriam gali, – atsakė Paulo. – Noriu būti Bažnyčios narys! Man labai patinka giedoti per sakramento susirinkimą ir pas Pradinukus mokytis apie Raštus. Nenoriu atsilikti.“

„Paulo, tu gali būti Bažnyčios dalimi, nors ir nesi pakankamo amžiaus pasikrikštyti“, – švelniai tarė dėdė Mario.

„Kaip?“ Paulo sušnirpštė pagalvėn.

„Juk žinai, kad Pradinukai ruošia pasirodymą sakramento susirinkimui, – tarė dėdė Mario. – Tavo Pradinukų mokytoja man užsiminė, kad ieško kas per pasirodymą galėtų paliudyti. Tai būtų vienas iš būdų, kaip galėtumei dalyvauti Bažnyčioje“, – paaiškino dėdė Mario.

„Tikrai?“ Paulo atsisėdo ir atsi-
grėžė į dėdę. Minutėlę pamąstė. „O gal aš irgi galėčiau paliudyti per Nuno ir Miriam krikštą!“

„Puiki mintis! – tarė dėdė Mario. – Nors esi per jaunas krikštytis, bet gali turėti liudijimą.“

Paulo nušoko nuo lovos ir nuskuodė laiptais žemyn.

„Paulo, kur bėgi?“ – sušuko dėdė Mario.

„Noriu su misionierėmis pasipraktikuoti savo liudijimą! – džiaugdamasis atsakė Paulo. – Kol lauksiu savo krikšto, juo dalinsiuosi!“ ■



„Kantrybė – tai aktyvus laukimas ir ištverimas. Tai reiškia toliau daryti, kas pradėta, ir daryti visa, ką galime, – dėti pastangas, viltis ir naudoti tikėjimą.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Kantriai tęskite“, 2010 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

Apsirengsiu kaip diakonas

Aut. Hilari M. Hendriks

Pagal tikrą atsitikimą

1. Šiandien Elis švenčia gimtadienį. Jam sukako ketveri.

Dar po ketverių metų tu pasikrikštysi.

O dar po keturių metų būsi diakonas ir galėsi dalinti sakramentą.



2. Vėliau mama padėjo Eliui persirengti iš pižamos į bažnytinius drabužėlius.



3.

Ar diakonai bažnyčioje dėvi supermeno kelnes?

Ne. Diakonai dėvi gražias kelnes.



4.

Ar diakonai bažnyčioje dėvi supermeno marškinius?

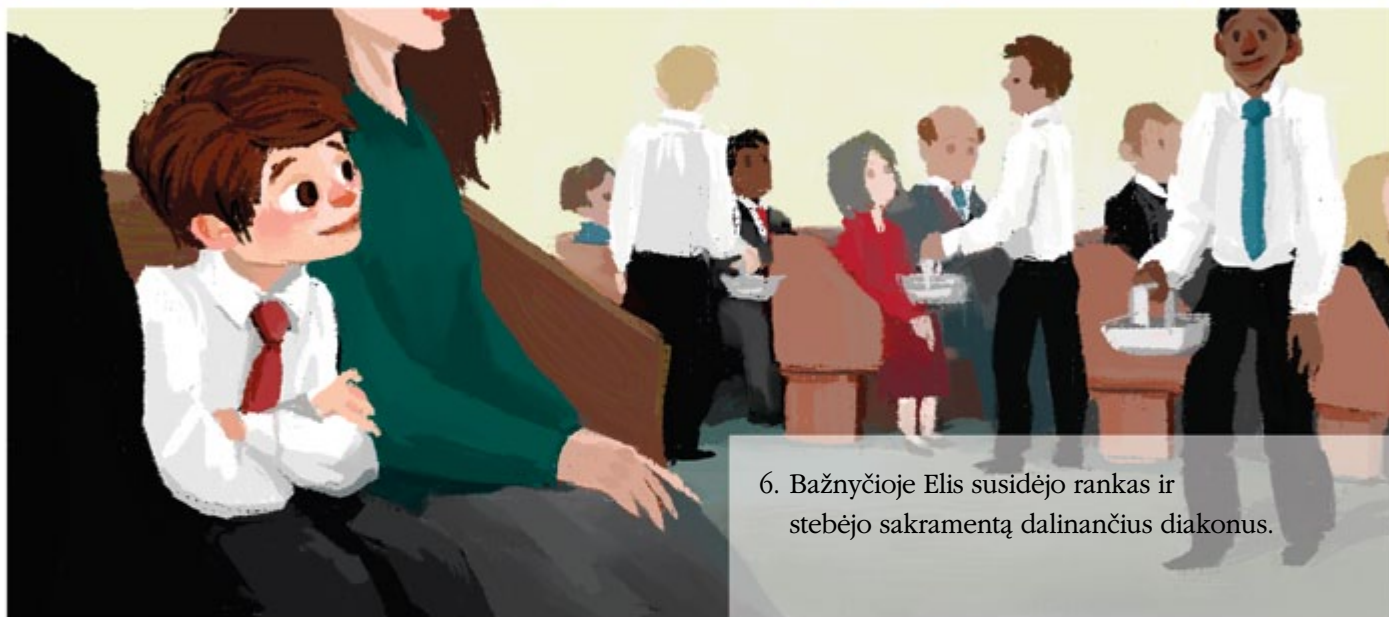
Ne. Diakonai dėvi baltus marškinius ir ryši kaklaraištį.



5.

Ir aš noriu dėvėti baltus marškinius ir gražias kelnes. Noriu būti apsirengęs kaip diakonas.

Mama padėjo Eliui apsirengti gražias kelnes, baltus marškinėlius ir užsirišti kaklaraištį.



6. Bažnyčioje Elis susidėjo rankas ir stebėjo sakramentą dalinančius diakonus.



7. Kai diakonas padavė Eliui sakramentą, jis paėmė gabalėlį duonos ir pasiuntė padėklą mamai.



8. Mama nusišypsojo Eliui. Jam patiko padėti. Jis pasijuto diakonu.

PASISLĖPĘ PAVEIKSLĖLIAI

Elis nori būti apsirengęs kaip diakonas. Padėk jam kambaryje surasti tai, kas padėtų jam apsirengti, kaip dera diakonui.



SPALVINIMO PUSLAPIS



Gelbstinčias apeigas gauname per kunigystę.

„Visi tie, kurie priima šią kunigystę, priima mane, – sako Viešpats“ (DS 84:35).

Bažnyčios naujienos

Daugiau Bažnyčios naujienų ir informacijos apie renginius rasite apsilankę tinklalapyje news.lds.org.

Brazilijos jaunimas apjungia šeimos istorijos ir šventyklos darbą

Melisa Meril

Bažnyčios naujienos ir renginiai

Žozė A. Moskemas pastebėjo, kad jaunimas, atvykstantis į Brazilijos Kampinaso šventyklą, daug laiko tuščiai pralaukia.

Brolis Moskemas, šalia šventyklos esančio šeimos istorijos centro direktorius, žinojo, kad daugelis jaunuolių į šventyklą buvo atvykę iš toli, dauguma grupėmis keletui dienų. Jaunimas neišvengiamai turi laukti tarp krikšto sesijų ir valgytų, laukti savo tėvų ir vadovų, dalyvaujančių kitose šventyklos apeigose.

Jam toptelėjo mintis, kad jiems galima būtų pasiūlyti, užuot vaikštinėjus po šventorių, laisvą laiką leisti kitaip.

Jis taip ir padarė.

Kvietimas

Jis ėmė kviesti jaunimą į centrą ir mokyti juos daryti indeksavimo darbą FamilySearch sistemoje.

Iš pradžių kai kurie buvo nedrąsūs ir nerūžtingi. Bet, pasak brolio Moskemo, kai jis kalbėjo jiems apie žmonių gelbėjimą iš tamsos ir jų vardų išnešimą į šviesą, paklūstant gyvojo pranašo žodžiams, jaunimas buvo sujaudintas (žr. Deividas A. Bednaris, „Vaikų širdys atsi-gręš“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga).

Labai svarbu, kad šventykla ir šeimos istorijos centras yra vienoje vietoje. Tai akivaizdžiai parodo, kad šventyklos darbas ir šeimos istorijos darbas yra dvi vieno didingo darbo dalys. Tai, kaip

sakė Džordžas A. Ouksas, Brazilijos Kampinaso šventyklos prezidentas, yra kažkas, ko šventyklos apygardos jaunimas atvyksta mokytis.

Jis sakė: „Prieš akcentuojant jų dalyvavimą šeimos istorijos ir indeksavimo darbe, jie į šventyklą vykdavo daugiausia krikštytis už mirusiuosius. Dabar jų darbo dalimi tampa indeksavimas.“

Supažindinimas

Jaunimui atvykus į centrą, brolis Moskemas ir centro misionieriai savanoriai juos orientuoja, trumpai apžvelgdami šiuos principus:

- Jie tampa gelbėtojais ant Sionės kalno (žr. Abdijo 1:21).
- Jie vykdo pranašo kvietimą (žr. „Vaikų širdys atsi-gręš“).
- Jie gelbėja žmones iš tamsos – iš seniai užmirštų mikrofilmų ir apdulkėjusių metrikacijos biurų ir bažnyčių knygų tamsos. Indeksavimas išneša tuos vardus į šviesą ir įtraukia juos į duomenų bazę, kad jų giminaičiai galėtų juos surasti.
- Prisidėdami prie šio darbo jie kitu aspektu įsijungs į „šią šlovingiausią iš visų temų, priklausančią nesibaigiančiai evangelijai, būtent į krikštą už mirusiuosius“ (DS 128:17).
- Savo laiką jie panaudos didžiam mirusiųjų gelbėjimo darbui, kuris laimina šeimas.



Atvykęs į šventyklą, Brazilijos Kampinaso šventyklos apygardos jaunimas tarp krikšto sesijų dalyvauja indeksavimo darbe FamilySearch sistemoje.

- Visi esame Dievo šeimos nariai, taigi indeksuodami nepažįstamų žmonių vardus jie padeda savo šeimai.
- Išmokę indeksuoti, jie gali mokyti tai daryti savo šeimos narius ir kitus savo apylinkių ir skyrių jaunuolius.

Brolis Moskemas ir misionieriai, naudodamiesi centro kompiuteriais, parodo paaugliams, kaip pradėti indeksavimą ir kaip instaliuoti ir naudoti programinę įrangą, grįžus namo. Supratę, kaip tai daroma, pasak brolio Moskemo, jie „ima indeksuoti su neregėtu entuziazmu“.

Entuziazmas tai daryti

Tą entuziazmą atspindi tokie skaičiai. Per du pirmuosius 2012 m. mėnesius lankytojai indeksavo 6 370 vardų; 3 305 iš jų indeksavo jaunimas nuo 12 iki 18 m. amžiaus. Iš tikrųjų, prisitaikydamas prie augančio susidomėjimo indeksavimu, Kampinaso šeimos istorijos centras dažnai pratęsia savo įprastą darbo valandą (nuo 8:00 iki 18:00) ir būna atidarytas net iki 22 valandos.

Net išvykęs iš šventyklos jaunimas nemeta indeksavimo. Grįžę namo, jie tęsia savo darbą,

brolio Moskemo žodžiais tariant, kaip „daugiau nei 170 000 aktyvių indeksuotojų, šią dieną esančių Bažnyčioje, armija“. Daugelis jaunuolių indeksavimo darbą vykdo kaip Pareigos Dievui ar Asmeninio tobulėjimo tikslus.

Gera įtaka

Šiais metais šešiolikmetė Izabelė A. iš Vila Velja, Espirito Santaso, Brazilijoje, su savo mama ir seseimi keliavo į šventyklą. Paskutinę kelionės dieną sukako vieneri metai nuo jos senelės mirties. Izabelė pasikrikštijo už savo senelę, o mama atliko kitas šventyklos apeigas už ją.

„Šios kelionės metu jaučiau, kad man reikia padaryti kažką gero, – aiškino Izabelė. – Norėjau išmokti indeksuoti, ir brolis Žozė Moskemas man padėjo.

Po to, kai pasikrikštijau už senelę, mane giliai paveikė Dvasia. Supratau, kad už uždangos yra daug be galo ilgai laukiančių žmonių, ir jiems reikia mano pagalbos. Supratau, jog galiu truputį savo laiko skirti tarnavimui ir daug padaryti dėl tų žmonių. Indeksavimas yra meilės darbas.“ ■

Daugiau apie tai galite paskaityti news.lds.org.

Suorganizuotas kuolas Indijoje

Vyresnysis E. Džekas ir sesuo Pamela Kelerstras

Indijos Bangaloro Misija

Jautėsi ypatingas jaudulys ir dėkingumas, kai 2012 m. gegužės 27 d. daugiau nei 1 500 narių ir draugų susirinko į Novotel Convention Centrą Haiderabade, Indijoje, kad įkurtų Indijos Haiderabado kuolą, pirmąjį kuolą šalyje. Pirmininkavo vyresnysis Dalinas H. Ouksas iš Dvylikos

Apaštalų Kvorumo. Jį lydėjo vyresnysis Donaldas L. Holstromas iš Septyniasdešimčių prezidentūros ir vyresnysis Antonis D. Perkinsas iš Septyniasdešimties, tarnaujantis Azijos krašto prezidentu. Visi vadovai konferencijoje buvo su savo žmonomis.

Džonas Gatis buvo palaikytas kaip kuolo prezidentas, o Surešas Nataradžanas – kaip pirmasis patarėjas ir Radžaratnamas Bušis – kaip antrasis patarėjas. Pirmasis Indijos patriarchas yra buvęs apygardos prezidentas Prasadas Rau Gudis.

Kalbėdamas iki šiol didžiausiame Indijos šventųjų susirinkime Randis D. Fankas, Indijos Bangaloro misijos prezidentas, sakė: „Tai yra šlovingas reginys šią istorinę dieną, dieną, kurią

Naujai sukurtu Indijos Haiderabado kuolo prezidentūra (iš kairės į dešinę): Surešas Nataradžanas, pirmasis patarėjas; Džonas Gatis, prezidentas; Radžaratnamas Bušis, antrasis patarėjas.



Prieš sukuriant pirmąjį kuolą Indijoje, beveik 600 jaunų vienišų žmonių iš Indijos, Nepalo ir Šri Lankos susirinko į konferenciją.

visada atminsime. Visada prisiminsime, kad čia buvo Viešpaties apaštalas.“

Vyresnysis Perkinsas išreiškė Azijos krašto prezidentūros meilę Indijos nariams ir sakė: „Matome nuostabaus darbo šioje šalyje pradžią. Bažnyčios augimas ir kuolo formavimas vyksta pagal amžinus Evangelijos principus ir nusistovėjusius kunigystės modelius.“

Paminėjęs, kad buvo antras liudytojas, pašaukiant naująją kuolo prezidentūrą, vyresnysis Holstromas paaiškino naujos kuolo vadovybės išrinkimo procesą, pagrįstą apreiškimu. Jis sakė, kad, kaip Septyniasdešimties narys, jis yra paskirtas ir atvyko be jokio šališkumo. Jis atvyko Viešpaties būdu, pasitikėdamas, kad per Jo Dvasią gaus apreiškimą. „Tai Viešpaties valia, kad prezidentas Gatis būtų kuolo prezidentas“, – sakė vyresnysis Holstromas.

Kristen Ouks, lydėjusi savo vyrą, kalbėjo apie vaikų mokymą, kad jie tikėtų, nes „jų motinos tai žinojo“ (žr. Almos 56:48).

Kaip paskutinis susirinkimo kalbėtojas, vyresnysis Ouksas išreiškė dėkingumą Indijos tautai, turinčiai religijos laisvę, dėl ko Bažnyčios nariai gali „susirinkti ir kalbėti apie mūsų tikėjimo principus“.

*Lankydami
Haiderabade,
Indijoje vyresnysis Ouksas ir kiti Bažnyčios vadovai susitiko su šimtais narių iš Indijos, Nepalo ir Šri Lankos.*

Vyresnysis Ouksas liudijo gavęs Dvasios liudijimą, kad Viešpats paruošė ir išrinko vadovus, kurie buvo pašaukti. Vyresnysis Ouksas taip pat kalbėjo apie naujas atsakomybes kuole.

Jis sakė, kad Senajame Testamente pranašas Izaijas prilygino Izraelį palapinei, teikiančiai prieglobstį Izraelio vaikams.

Izraelio genčių, per ką gaunami dideli palaiminimai, – sakė vyresnysis Ouksas. – Patriarchaliniai palaiminimai taip pat paskelbia palaiminimus ir pažadus, į kuriuos galime pretenduoti, jei esame ištikimi.“

„Bažnyčiai Indijoje augant, ateis laikas, kada pranašas bus įkvėptas statyti Indijoje



„Bažnyčia mūsų dienomis yra palapinė. Visi žinome, kad palapinę turi laikyti kuolai. Dabar, kada Haiderabadas yra Sionės kuolas, iš jūsų tikimasi iniciatyvos ir didesnės paramos atnašų ir misionieriškos tarnystės srityse.“

Dėl to, kad buvo suformuotas kuolas, Haiderabado nariai galės gauti patriarcho palaiminimus. Vyresnysis Ouksas paaiškino, kas būna patriarchaliniuose palaiminimuose ir pavadino juos „asmeniniais Raštais“.

„Patriarchalinis palaiminimas paskelbia žmogaus kilmę tarp

šventyklą, – sakė jis. – Kiekvienas sukurtas kuolas padidina tikimybę, kad bus šventykla. Kelią šventyklai paruošia žmonių vertumas ir pasišventimas.“

Baigdamas vyresnysis Ouksas išsakė palaiminimą: „Šiame pirmame didžios Indijos šalies kuole laiminu jus, kad prisimintumėte tai, ko čia buvo mokoma. Laiminu jus, kad prisimintumėte sandoras, kurias sudarėte savo krikšto metu. Laiminu jus, kad atmintumėte ir laikytumėtės Dievo įsakymų, kad galėtumėte džiaugtis Jo palaiminimais.“ ■

Apaštalas pašventina naują Misionierių ruošimo centrą Filipinuose

Filipinų Misionierių ruošimo centre, kurį 2012 m. gegužės 20 d. pašventino vyresnysis Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, gali apsigyventi iki 144 misionierių iš Filipinų, Kambodžos, Honkongo, Indijos, Indonezijos, Mongolijos, Pakistano, Šri Lankos, Taivano ir Tailando. Šie misionieriai mokomi savo gimtosios šalies kalba.

Dviejuose naujojo centro korpusuose yra auditorija, vertimo kabinos, kompiuterių klasė, skalbykla, garso ir vaizdo įranga aprūpinti mokymo kambariai, miegamieji kambariai misionieriams, klasės ir kabinetai.

Naujojo centro pašventinimo maldoje vyresnysis Nelsonas išreiškė dėkingumą už Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir už ištikimus misionierius bei Bažnyčios narius visame pasaulyje, kurie myli Viešpatį ir tarnauja Jam. Jis paprašė palaiminimo Filipinų Respublikai, kad joje būtų šiltai priimami visi Viešpaties tarnai, ir meldė, kad šalies žmonės būtų palaiminti „laisve ir atsakomybe, idant

galėtų tobulėti teisumu ir materialioje, ir dvasinėje srityse“.

Brazilijos Manauso šventykla yra 138-oji šventykla pasaulyje ir šešta Brazilijoje

2012 m. birželio 10 d. Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, pašventino Brazilijos Manauso šventyklą – 138-ją pasaulyje ir šeštąją Brazilijoje.

Prezidentas Uchtdorfas sakė, kad Brazilijoje gyvenančių pastarųjų dienų šventųjų – ten jų gyvena daugiau nei milijonas – tikėjimą ir pasišventimą galima palyginti su Amazonės upe — jis gilus ir stiprus.

Beveik 20 metų Bažnyčios nariai iš Manauso, didelių upių ir džiunglių izoliuoto miesto, grupėmis keliaudavo į Brazilijos San Paulo šventyklą ir atgal – 15 dienų laivu ir autobusu, o vėliau į Venesuelos Karakaso šventyklą ir atgal – 8 dienas autobusu.

Vyresnysis Klaudio R. M. Kosta iš Septyniadešimties tarnavo prezidentu Brazilijos Manauso misijoje, kai ji buvo

atidaryta 1990 metais.

„Tikiu, kad Manauso šventykla bus labai apkrauta šventykla, kiekvieną dieną, nes šie žmonės myli šventyklą, – sakė vyresnysis Kosta. – Jie moko savo vaikus mylėti šventyklą. Šventykla yra labai brangi jiems.“

Bažnyčios Samòa nariai švenčia 50-tąsias nepriklausomybės ir pirmojo kuolo metines

2012 m. birželio 1 d., penktadienį, maždaug 350 pastarųjų dienų šventųjų kartu su kitais samòajiečiais žygiavo Apijos gatvėmis nepriklausomybės parade. Prieš 50 metų, 1962-aisiais, šalis tapo nepriklausoma nuo Naujosios Zelandijos.

Dalyvavo įvairios organizacijos, mokyklos, vietinės bažnyčios ir tarptautinės organizacijos. Dešimtis tūkstančių žiūrovų džiugino pastarųjų dienų šventųjų studentų orkestras.

Bet tą savaitgalį Samòa pastarųjų dienų šventieji minėjo ir kitą sukaktį: taip pat prieš 50 metų Apijoje buvo suorganizuotas pirmasis kuolas šalyje.

Birželio 3 d., sekmadienį, vyresnysis Džeimsas Dž. Hamula ir vyresnysis Kevinas V. Pirsonas iš Septyniadešimties – abu Ramiojo Vandenyno krašto prezidentūros nariai – kalbėjo pastarųjų dienų šventiesiems ypatingame susirinkime, kuris buvo transliuojamas į visus šalies PDŠ susirinkimų namus.

Vyresnysis Hamula, tarnaujantis Krašto prezidentu, sakė, kad žvelgdami į ateitį Samòa pastarųjų dienų šventieji siekia ir toliau tarnauti, stiprinti savo šeimas, kaimus ir šalį. „Stengdamiesi sekti Jėzaus Kristaus mokymais ir pavyzdžiu, mes čia nuostabiai augeame kaip Bažnyčia, augeame šeimose ir asmeniškai“, – sakė jis. ■

Naujame Filipinų misionierių ruošimo centre, talpinančiame iki 144 misionierių iš Filipinų, Kambodžos, Honkongo, Indijos, Indonezijos, Mongolijos, Pakistano, Šri Lankos, Taivano ir Tailando, misionieriai ruošiami savo gimtųjų šalių kalba.



Tai stiprina mano tikėjimą

Nuo 1967 m. stropiai skaitau ir studijuoju *Liahoną*, ir ji padeda man augti dvasiškai. Kiekvieną mėnesį laukiu šio žurnalo, kad galėčiau tobulėti, jausti Viešpaties Dvasios pamokymus ir stiprinti savo liudijimą apie Evangeliją. Ypač man patiko 2012 m. straipsnis „Emulating and Honoring Our Heavenly Parentage“ (*Liahona*, 2012 m. vasaris, p. 80). Man buvo pažįstamos autoriaus naudojamos priemonės, nes ir pats esu grafikos dizaineris.

Fabio Fachardas, Kolumbija

Mokytojas ir draugas

Myliu *Liahoną* – ji moko mane, remia mane ir taiso mano gyvenimą. Kai ryte perskaitau ką nors gero, visą dieną stengiuosi būti geresnė. Kai skaitau šį žurnalą, stiprėja mano meilė ir tikėjimas. *Liahoną* taip pat dovanuoju savo draugams. Labai jums ačiū už tokį gerą mokytoją ir draugą!

Anastasija Naprasnikova, Ukraina

Prašome savo atsiliepimus ir pasiūlymus siųsti adresu liahona@ldschurch.org. Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.



Šiame numeryje yra straipsniai ir veiklos, kurios gali būti naudojamos per šeimos namų vakarą. Štai keletas pavyzdžių:

„Išmintingas gyvenimas mus paruošia ateičiai“, p. 12: Perskaitykite šešias straipsnyje paminėtas sritis, kuriose galime būti savarankiški. Kokie gali būti nenumatyti atvejai ar problemos, kurių galima išvengti ugdant savarankiškumą šiose srityse? Pakvieskite šeimos narius pamaldžiai apsvarstyti, kurioje iš šių sričių jiems reikia pasitobulinti ir užsibrėžti savarankiškumo ugdymo tikslus.

„Skaistumas netyrame pasaulyje“, p. 42: Su šeimos nariais aptarkite šiame straipsnyje užduotus klausimus. Apsvarstykite, kaip galėtumėte pasidalinti principais ir patyrimais, kurie sustiprino jūsų liudijimą apie skaistumą. Aptarkite, kaip galėtumėte pritaikyti tai, kas patariama šiame straipsnyje.

„Būk išmintingas ir būk draugas“, p. 48: Pradėkite skaitydami Vyresniojo Heilso gerų draugų nustatymo testą. Apvarstykite, ar reikėtų aptarti, kaip svarbu būti geru draugu. Kiekvieną šeimos narį pakvieskite sugalvoti tris būdus, kaip jis arba ji galėtų būti geresnis draugas.

„Brangi drauge“, p. 60 ir **„Pasveikinkime naują gyvenimo tarpinį“**, p. 61: Perskaitykite apie šiuos Pradinukų vaikus ir kaip jie ruošiasi įžengti į Merginų ar į Vaikinių organizacijas. Su šeima apsvarstykite galimybę aptarti, kaip šie vaikai ruošėsi. Pakvieskite šeimos narius perskaityti *Asmeninio tobulėjimo* arba *Pareigos Dievui* knygeles ir rasti veiklas, kurias jie norėtų įvykdyti.

Vienas Šeimos namų vakaras, dvi pamokos

Vieną vakarą mano tėvai ir seneliai iš mamos pusės atvyko dalyvauti mūsų šeimos namų vakare. Visi trys mūsų vaikai mėgsta dalyvauti, ir tą vakarą buvo mano septynmečio sūnaus eilė mus mokyti. Buvome paruošę nedidelę lentą, dėliojome paveikslėlius apie Sukūrimą, studijavome ir apžvelgėme, ką jis mokė. Mano sūnus buvo pasiruošęs ir džiugus.

Pamokos metu visi atidžiai klausėme, ką aiškino mano sūnus. Kai jis užbaigė, Samuelis, kuriam buvo treji, nusprendė, kad ir jis nori mus mokyti. Taigi, jis paėmė lentą ir paveikslėlius ir vėl išdėstė juos ant stalo.

Savo tyliu balseliu ir kartais neteisingai tardamas žodžius Samuelis pateikė mums šeimos namų vakaro pamoką. Nors nesiruošė, pasirodo, jis atidžiai klausė. Jis paaiškino mums, kaip buvo sukurta žemė ir kaip Jėzus Kristus myli kiekvieną iš mūsų.

Buvome priblokšti matydami, kaip lengvai jis mokė, viską darydamas taip, kaip darė jo brolis. Mano tėvai ir seneliai buvo nustebinti ir laimingi. Galėjome matyti, kaip šie maži vaikai myli Evangeliją ir kaip Jėzus Kristus myli juos.

Lizbet Sančės Fachardo, Meksika

GERI DALYKAI NESIBAIGIA

Kaitlin A. Raš

Tai buvo eilinis penktadienio vakaras. Su artimiausiais draugais pažiūrėję filmą, sėdėjome mano bute, tyliai šnekučiavomės ir garsiai juokėmės. Kambarys prisipildė tikro pasitenkinimo, o aš nesilioviau šypsojusi dėl sukuriuojančių pasakojimų ir minčių. Su kai kuriais iš tų žmonių susipažinau vos prieš mėnesį; kitus pažinojau visus 25 savo gyvenimo metus.

Tada su vienu iš tų senų draugų ėmėme dailintis prisiminimais apie kai kuriuos draugus iš universiteto, kuriame studijavome prieš keletą metų. Taip mums besišnekučiuojant pradėjau ilgėtis tų draugų, tų linksmų akimirkų ir tos artumos su jais. Dabar mes jau diplomuoti ir išsibarstę po visą pasaulį, atsidūrę ten, kur net nepagalvojome būti. Atsidususi dėl šios akimirksnį jaustos netekties, nužvelgiau tuo metu kambaryje mane supančius besijuokiančius veidus, ir staiga man toptelėjo mintis: *geri dalykai nesibaigia*.

Tiesą sakant, toji paprasta mintis mane labai paveikė, ypač žinant, kad sunkiai apsi-prantu su naujovėmis ir sunkiai atsisakau gerų dalykų. Net būdama dabartyje ilgiuosi praeities, jaudiniuosi, kad negaliu pilnai mėgautis tomis akimirkomis, kuriomis sąmoningai ir ryžtingai gyvenu. Žinau, kad, kai vyksta geri dalykai, aš



Esu viena tu, kurios gailisi praeitin nuskubančios dabarties, tad esu dėkinga už priminimą, jog turėčiau tiesiog mėgautis šia akimirka ir žvelgti ateitin.

noriu į juos įsikabinti ir niekada nepaleisti; šis tingus ir džiaugsmingas penktadienio vakaras buvo viena iš tų gerų akimirkų. Įprastai gerumo akimirką aš tuojau pat susimąstau apie tai, kaip greitai viskas eina ir kad galiausiai viskas pradings laike ir aplinkybėse.

Tačiau šį vakarą toks vidinis gailestis manęs neapėmė. Tyliai sėdėdama apsupta mylimų žmonių, supratau, kad nors tam tikri geri dalykai natūraliai praeis ir, be abejonės, ateityje nutiks daug nemalonių dalykų, tačiau geri dalykai nesibaigs. Taip bus visuomet – jei tik taip nuspręsiu. Kai su mylimais žmonėmis išsiskirdavau, tuštumą užpildydavo tokie nauji nepaprasti žmonės ir potyriai, apie kokius net nesvajojau.

Kartais sunku eiti pirmyn, tačiau turime eiti. Tasėjimas nereiškia užmiršti draugus ir ištrinti prisiminimus. Tai reiškia savo širdies atvėrimą dar džiugesniems ir gausesniems potyriams.

Po to penktadienio praėjus kelioms savaitėms, mano jaunų vienišų narių apylinkės prezidentūra buvo atleista. Mažų skyrių nariai turbūt pritarė, kad tuomet apima sunkus jausmas dėl nežinios kas bus, jei nebegalėsime pasikliauti šiais vyrais ir jų žmonomis, kuriuos ilgaiu pamilome ir ėmėme pasitikėti. Bet aš tik užsimerkia ir sau pakartoju tą penktadienį mane paveikusius žodžius: *geri dalykai nesibaigia*. Buvau paguosta ir pasiruošusi pokyčiams.

Pokyčiai – tai Viešpaties kelias. Jis nori, kad būtume laimingi ir augtume, kad džiaugtumėmės gyvenimo pokyčiais. Gyvenimas – tai kelionė, ir turime mėgautis dabartimi ir ruošdamiesi neišvengiamiems iššūkiams, eiti pirmyn, išlikti optimistais, atvirais kelyje pasitaikinsiantiems naujiems potyriams ir geriems dalykams, kurie neabajotinai ateina. ■

Daugumoje šių metų *Liahonos* numerių rasite po kelias Mormono Knygoje aprašomų žmonių figūrėles. Kad tos figūrėlės būtų tvirtos ir jas būtų lengva naudoti, išsikirkpkite jas ir priklijuokite prie storesnio popieriaus ar dirbiniams skirtų lazdelių. Kiekvieną tų grupelių komplektą laikykite voke arba maišelyje, ant kurio būtų nurodyta, kur Raštuose galima rasti su tomis figūrėlėmis susijusį pasakojimą.



Akmenys



Jėzus Kristus



Jaredo brolis



Baržos

Jareditai vedami į Pažadėtąją Žemę.

Etero 1–3, 6



Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalo Kvorumas moko, kad „sėkmingos santuokos ir šeimos sukuriamos ir palaikomos remiantis tikėjimo, maldos, atgailos, atlidumo, pagarbos, meilės, užuojautos, darbo ir pilnaverčio poilsio principais“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“). Idėjų, kaip pritaikyti šiuos principus savo gyvenime ir šeimoje, rasite p. 4, 16, 20 ir 22.

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA